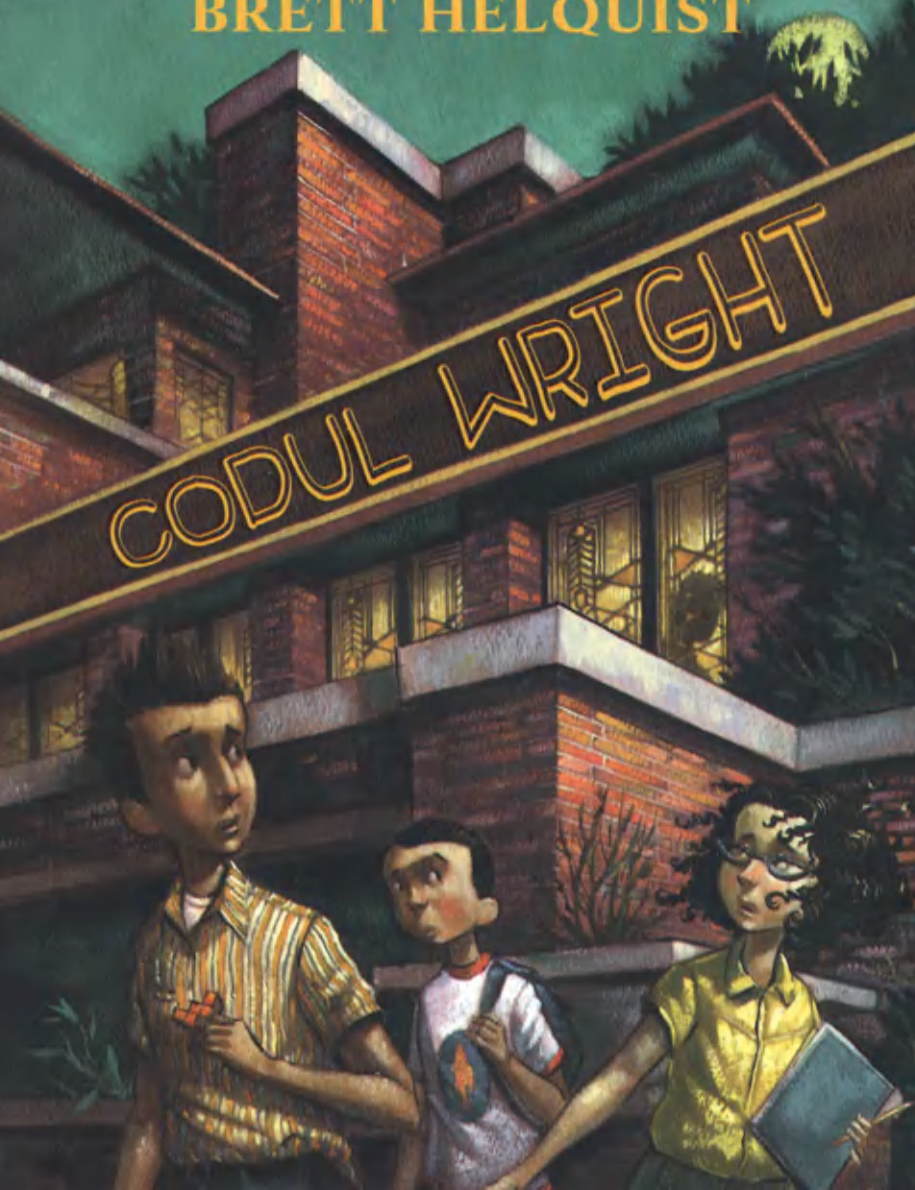

BLUE BALLIETT

ILUSTRĂȚII DE
BRETT HELQUIST

– Tommy + Calder + Petra = Un Om! Dar cine?

„Uneori vizibile și alteori nu“... Doamna Sharpe încercase să-i spună fetei că deosebirea dintre real și ireal era uneori greu de distins. Iar acum Calder spusese același lucru.

Petra îl privi drept în față.

– Poate că este Omul Invizibil!

– Poate, răspunse calm Calder, vrându-și piesele la loc în buzunar, dar Petra îl surprinse cum aruncă o privire peste umăr. Apoi adăugă ceva mai tare, vrând parcă să se asigure că-l poate auzi oricine: Și ține minte: să nu începi un caiet nou până ce nu faci un cod!

Petra aprobă din cap și îl urmări cu privirea cum coboară treptele de la verandă sărind peste două odată, privind apoi în stânga și în dreapta înainte de a traversa spre casa lui. Fata mai zăbovi câteva minute, se uită la nori și se bucură de aerul rece adus de furtună. În noroiul de după colțul străzii însă văzu urme de pași.

Niște urme adânci de bărbat, făcute cu talpa goală, se vedeau între două mașini parcate și se pierdeau undeva sub ele. Fata era convinsă că nu fuseseră ceva mai devreme.

CODUL WRIGHT

BLUE BALLIET

Ilustrații
BRETT HELQUIST

Traducere din limba engleză
CARMEN-IULIA BOURCEANU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BALLIETT, BLUE

Codul Wright / Blue Balliett;

trad.: Carmen-Iulia Bourceanu; il.: Brett Helquist.-
București: RAO International Publishing Company, 2007

ISBN 978-973-103-406-5

I. Bourceanu, Carmen-Iulia (trad.)

II. Helquist, Brett (il.)

821.111-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, România
www.rao.ro
www.raobooks.com

BLUE BALLIETT
The Wright 3
Copyright © 2006 Elizabeth Balliett Klein
Copyright © 2006 Brett Helquist
Toate drepturile rezervate
Tipărit prin înțelegere cu Scholastic Inc.,
557 Broadway, New York, NY 10012, USA

© RAO International Publishing Company, 2005
pentru versiunea în limba română

2007

ISBN 978-973-103-406-5

*Pentru mama mea, Betsy, care înțelege și
crapii, și dragonii. XXXX B.B.*

Pentru mama mea, Colleen. XXXX B.H.

„– Nebun ce sunt!
zise Omul Invizibil,
lovind tare în masă.
Ți-am băgat ideea în cap!“

H.G. Wells, *Omul Invizibil*

Mulțumiri

*** Vreau să mulțumesc multor persoane. Vocile celor trei copii ai mei, Jessie, Althea și Dan, sunt întotdeauna cu mine când scriu, și de asemenea vocile copiilor cărora le-am predat la cursurile de laborator de la Universitatea din Chicago. Bill Klein a făcut numeroase fotografii care au ajutat la realizarea acestei cărți, mi-a adus nenumărate sandviciuri la biroul meu din spălătorie și continuă să fie cel mai bun soț de pe pământ.

*** Echipa de la Editura Scholastic a fost o încântare. Mulțumiri speciale editorului meu, Tracy Mack, a cărei viziune și al cărei ochi atent m-au salvat de multe ori, și lui Leslie Budnick, Marijka Kostiw, Liz Szabla, Charisse Meloto, Jean Feiwei, Jazan Higgins și Barbara Marcus. Agenților mei, Doe Coover și Amanda Lewis, care au fost minunați pe parcursul colaborării noastre.

*** Alți prieteni care m-au ajutat în diverse moduri – Anne Troutman, Barbara Engel, Cindy Garrison, Lucy Bixby, Dorothy Strang și Irene Patner – care m-au ascultat și mi-au oferit ciocolată și idei, ca de altfel și Bob Strang, extraordinar

gânditor și matematician. Will Balliett, Betsy Platt, Nancy și Whitney Balliett au fost entuziaști și m-au susținut pe parcursul tuturor etapelor. John Klein mi-a oferit consultanță legală la găsirea comorii.

**** Ultima, dar nu cea din urmă, Janet Van Delft, manager la Robie House, a jucat un rol important în producerea acestei cărți – a trebuit să revin în mai multe rânduri asupra textului, iar ea, răbdătoare, a avut ușa deschisă pentru mine indiferent de vreme sau moment al zilei.

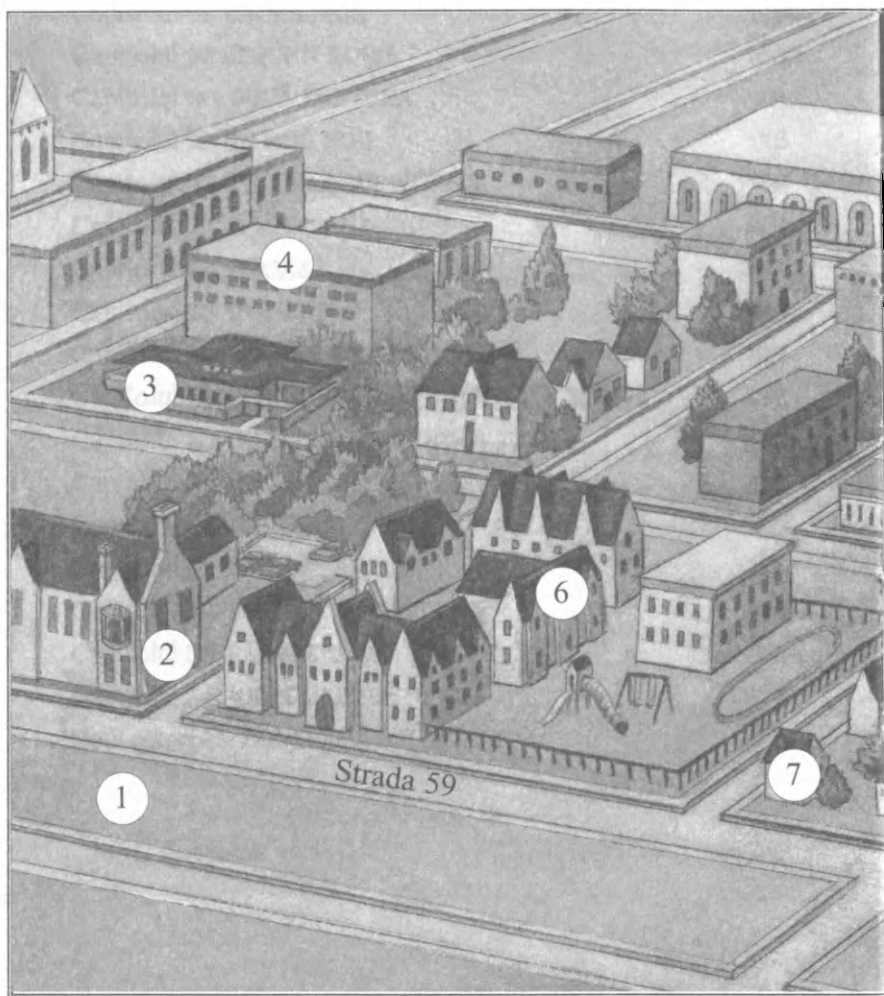
**** Vă mulțumesc tuturor!

××× CUPRINS

Despre pentominouri și despre ce vedeți	17
Despre opera de artă	19
Capitolul 1: INVIZIBIL	21
Capitolul 2: CRIMĂ ÎN CLASĂ	24
Capitolul 3: VIAȚA ȘI ARTA	31
Capitolul 4: O DESCOPERIRE	43
Capitolul 5: POVEȘTI DE PE CALEA FERATĂ	49
Capitolul 6: NOI PENTOMINOURI	58
Capitolul 7: SĂ VĂ FIE TEAMĂ	66
Capitolul 8: O FAȚĂ ÎNSPĂIMÂNTĂTOARE	73
Capitolul 9: MUȘCĂTURA	78
Capitolul 10: NU INTRĂȚI!	84
Capitolul 11: O IDEE NEBUNEASCĂ	93
Capitolul 12: TREI	101
Capitolul 13: O LEGĂTURĂ	113
Capitolul 14: UN TIPAR URIAȘ	117
Capitolul 15: GOLDMAN ȘTIE	126
Capitolul 16: FERESTRELE DIN SPATE	133
Capitolul 17: PARTE DIN ARTĂ	140

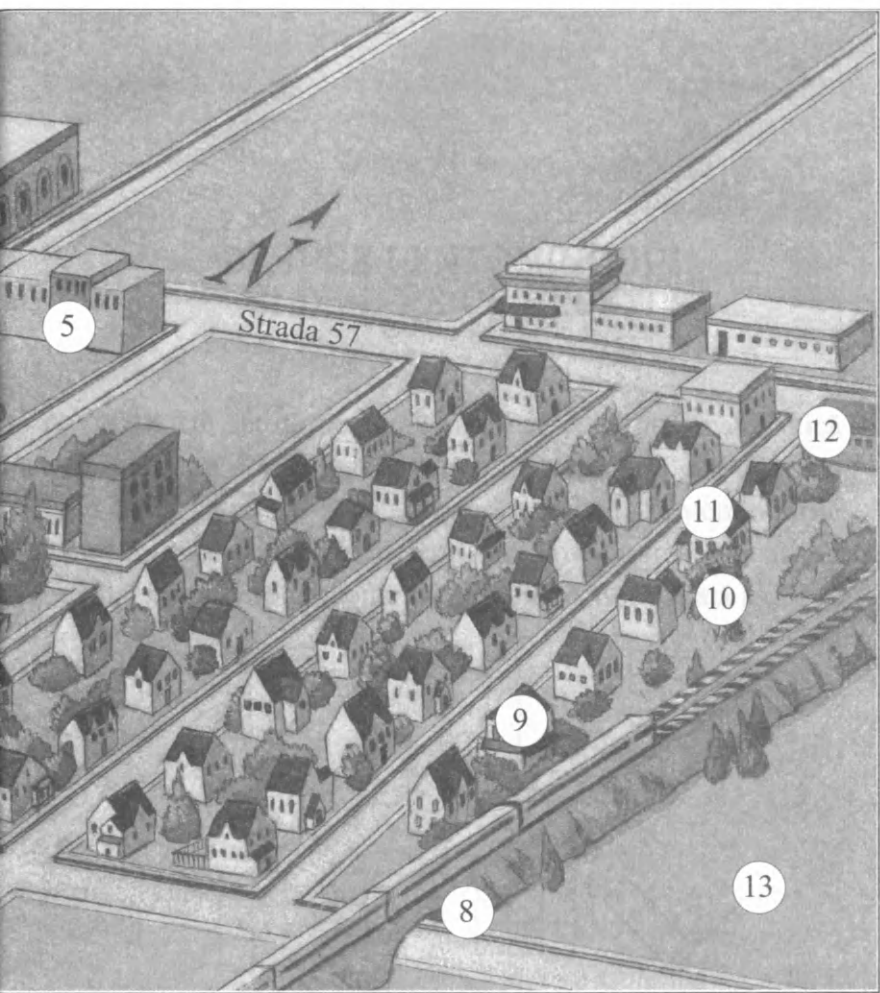
Capitolul 18: SACRILEGIU	149
Capitolul 19: HERINGI ROȘII	160
Capitolul 20: DUPĂ FURTUNĂ	171
Capitolul 21: UN COD NOU	178
Capitolul 22: PEȘTELE LUI WRIGHT	189
Capitolul 23: O MINCIUNĂ	201
Capitolul 24: GROAZĂ	208
Capitolul 25: ÎN CUTII	212
Capitolul 26: O VOCE CA DE ARGINT	217
Capitolul 27: UN TRIUNGHI DE AUR	222
Capitolul 28: GRĂDINA JAPONEZĂ	230
Capitolul 29: ÎNĂUNTRU, NOAPTEA	237
Capitolul 30: NĂVODUL	245
Capitolul 31: TREI PĂSĂRELE	251
Capitolul 32: PIERDUT ȘI GĂSIT	262
Capitolul 33: BĂRBATUL DIN FEREASTRĂ	271
Capitolul 34: VARA ÎN HYDE PARK	279
Nota autorului: POVESTEA LUI WRIGHT	283

***** CODUL WRIGHT *****
HARTĂ-CHEIE

1. Spitalul (distanță de zece minute pe jos)
2. Delia Dell Hall
3. Casa Robie

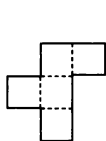
4. Blocul în care locuiește Tommy
5. Brutăria Medici
6. University School
7. Casa doamnei Sharpe

8. Intrarea la metrou	11. Casa Petrei
9. Casa lui Calder	12. Anticariatul Powell
10. Căsuța din copac a familiei
Castiglione	13. Grădina japoneză (distanță de
zece minute pe jos)

DESPRE PENTOMINOURI ȘI DESPRE CE VEDEȚI

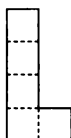
*** Un set de pentominouri este o unealtă matematică alcătuită din douăsprezece piese. Fiecare piesă este formată din cinci pătrate care au o latură comună. Pentominourile sunt folosite de matematicienii din lumea întreagă pentru a explora idei despre geometrie și numere. Setul arată așa:

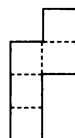
F

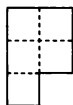
I

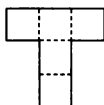
L

N

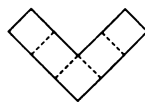
P

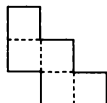
T

U

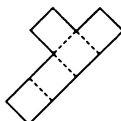
V

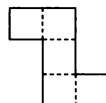
W

X

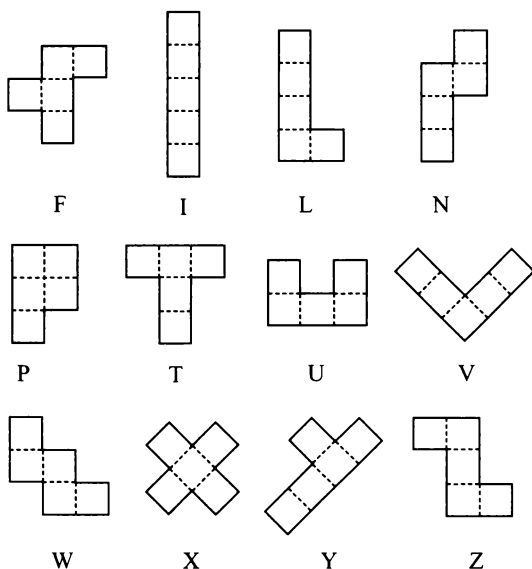
Y

Z

Pentominourile sunt denumite după litere din alfabet, deși nu toate arată exact ca acestea. Cu puțin exercițiu, pot fi îmbinate în zeci de dreptunghiuri diferite, de mărimi și forme variate.

Dacă pătratele se schimbă în cuburi, același set de pentominouri poate apărea tridimensional:

Unele dintre aceste forme de pentominouri se regăsesc și în jurul vostru, așa cum sunt de altfel și unele bucăți din această poveste. Dacă vă uitați pe măsură ce citiți, le veți vedea. Nu uitați că uneori lucrurile mici pot apărea mari, iar lucrurile însemnate sau importante mici – și ceea ce observați la prima vedere nu e întotdeauna ceea ce căutați!

DESPRE OPERA DE ARTĂ: O provocare pentru cititor

*** Dacă studiați ilustrațiile de la capitole ale lui Brett Helquist, veți descoperi multe surprize. Una din acestea apare într-un tipar și conține o creatură pe care o plac oamenii de pe tot globul pământesc. Unora le place vie, alții o preferă moartă. Își schimbă forma și apare în povești și în opere de artă de mii de ani.

O sugestie: atât creatura, cât și tiparul în care ea apare sunt ascunse de natură, dar dacă vă uitați și numărați, o să (vă) prindeți ce trebuie văzut!

Capitolul 1: INVIZIBIL

*** În dimineața zilei de 3 iunie, zidarul se cățără cu grijă pe nivelul cel mai înalt al acoperișului. Era singur și privi în jur bucuros: era o zi de primăvară în Chicago, fără vânt, peste tot erau frunze noi, iar lumea părea că se înnoise cu totul. Mirosul de pământ negru și parfumul de liliac se amestecau cu vocile copiilor de la școala din josul străzii, iar bărbatul se simți dintr-odată norocos.

„Sunt tânăr, viu și aproape invizibil aici sus, în copaci“, gândi el, după care scutură din cap, vrând parcă să dezaprobe așa o idee ciudată. Întorcându-și atenția asupra faimosului acoperiș de teracotă, bărbatul își trecu palma de-a lungul hornului. O bucată de cărămidă se desprinsese, căzu rostogolindu-se și ateriză cu un zgomot îndepărtat pe terasa de la etajul inferior.

În acel moment, bărbatul simți că i se clatină piciorul. Speriat, întinse brațele ca să-și regăsească echilibrul. Oare pășise pe o țiglă care se mișca? Sau fusese un cutremur? Își încordă auzul încercând să surprindă alarme de mașini, dar strada de sub el era liniștită. Urmă o a doua clătinare, ceva mai

lungă și i se păru că vede cum acoperișul curge spre el în linii repezi, neregulate. Clădirea părea însuflețită și se zvârcolea asemenea unui animal care-și scutură blana ca să scape de un purice nesuferit. Zidarul se clătină spre stânga. Mormăi: „Ce nai...?“, se împiedică iarăși spre dreapta și se lăsă pe genunchi.

Căzu dintr-odată în gol, pe fondul albastru al cerului, într-un vârtej de crengi și panică. Știa că o să se lovească de ciment. Zări în fugă cu coada ochiului burlanele de alamă și ateriză dur pe balconul de la sufragerie. Din locul în care stătea, triumghiurile din panourile cu geam stilizat de deasupra capului lui scânteiară ca niște dinți ascuțiți. Încercă din răspuțeri să inspire, dar simțea o greutate mare apăsându-i pe piept; se sufoca.

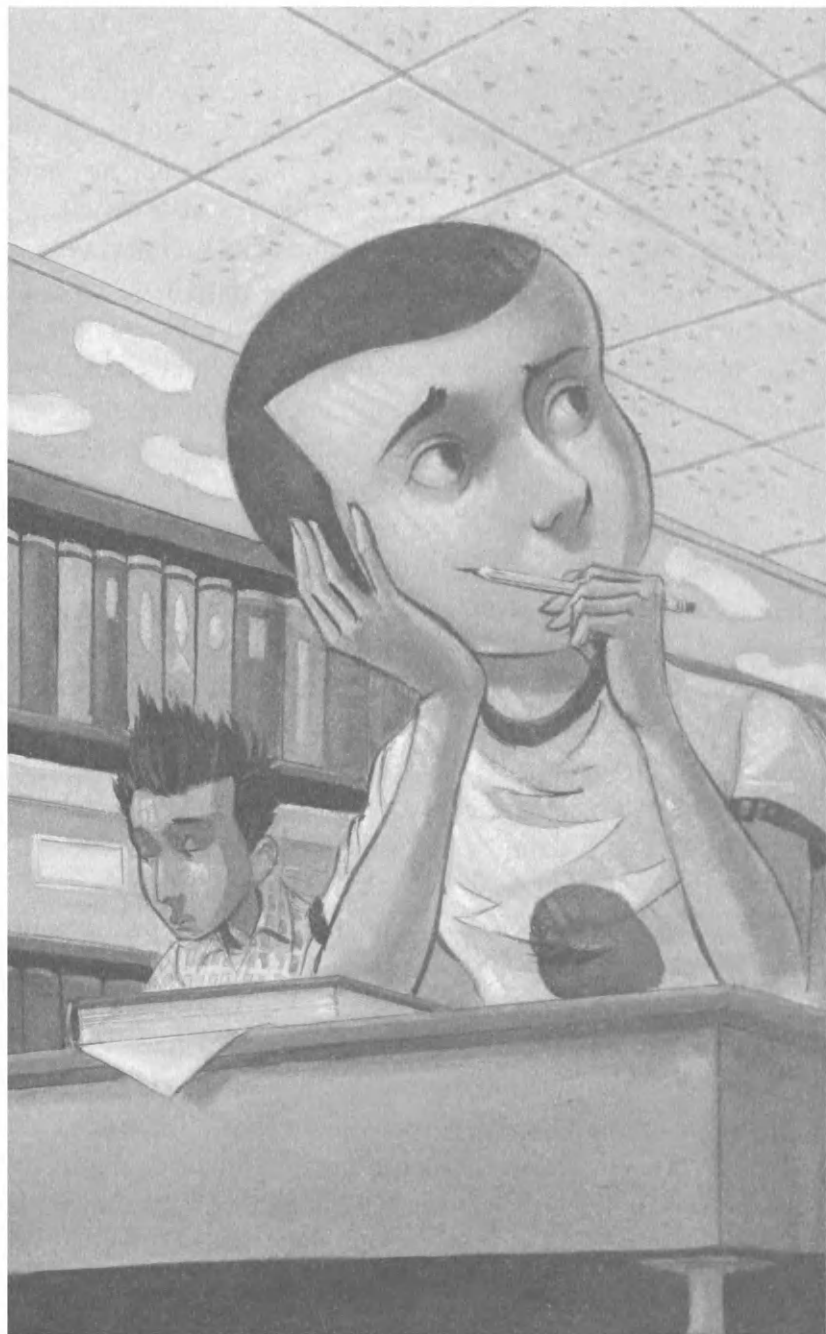
„Invizibil, șopti mintea lui speriată, ești invizibil acum!“. Casa era goală, și ziarul știa că cineva din stradă nu l-ar putea vedea – se întrebă dacă va muri până să fie descoperit. În acea fracțiune de secundă înainte ca viziunea lui să piară în negura minții i se păru că aude o voce pițigăiată, un fel de poruncă strigată pe un ton ascuțit de copil, dar nu distinse prea clar cuvintele. Să fi fost oare „Stai deoparte!“ sau „Stai, joacă-te!“?

Capitolul 2: CRIMĂ ÎN CLASĂ

*** Tommy Segovia se uita pe fereastra clasei și-și rodea o unghie, mâncată deja până în carne. Fusesse plecat un an și totul era schimbat – casa lui, prietenul lui cel mai bun, profesoara lui. Întorcându-se la Chicago în vara aceasta în iunie, se simțea ciudat, ca o fantomă.

Fosta lui casă de pe Harper Avenue, făcând parte din comunitatea din South Side cunoscută sub numele de Hyde Park, fusese văruiată într-o nuanță de verde care-i amintea de roșiile necoapte. Tufișurile din fața casei, unde el și prietenul lui, Calder Pillay, îngropaseră comori – un briceag ruginit găsit pe lângă calea ferată, un balon dezumflat umplut cu capace de sticlă, o cutiuță de petarde plină cu carcasse de greieri – dispăruseră. Acum, niște flori albe, bătoase se iviseră indiscrete de jur împrejurul fundației. Lui Tommy nu-i plăcea cum arată casa lui: semăna cu un tort aniversar răsturnat cu susul în jos.

Chiar și Calder părea schimbat. Tommy îl ținea minte având mereu părul chinuit într-o coafură zburlită în sus, ca și cum de-abia s-ar fi trezit și n-ar fi apucat să se pieptene, și cu cel puțin o pată de mâncare uscată pe față. Acum însă,

dimineata, de cele mai multe ori Calder avea șireturile de la teniși frumos legate și era spălat pe dinți. Băiatul ținea în continuare un set de pentominouri în buzunar, dar nu mai erau piesele plate de plastic pe care Tommy și le amintea. Acestea erau tridimensionale și erau alcătuite din mici cuburi portocalii. Piesele erau alunecoase la pipăit și aveau suprafața lucioasă, încât aproape reușeai să-ți vezi fața oglin-dită în P. Deși și acestea erau din plastic, când Calder le amesteca în buzunar scoteau un zgomot diferit de primele, aducând mai mult a *trosnet* ascuțit, decât a un zornăit ușor. Tommy prefera sunetul celor vechi.

Calder locuia vizavi de vechea casă a lui Tommy și își făcuse un prieten nou cât lipsise acesta. Era vorba despre Petra Andalee. Fata avea păr cârlionțat, ochelari cu ramă groasă și niște mâini mici și iuți. Ochii ei îi aminteau lui Tommy de o maimuță exotică pe care o admirase dintotdeauna la Grădina Zoologică Lincoln. Băiatul își închipuia că fetei nu i-ar plăcea comparația; de fapt, gândindu-se mai bine, nici lui nu-i plăcea. Cu o zi în urmă cei doi se ciocniseră accidental pe scări la școală și Tommy remarcase că, spre deosebire de Calder, fata nu era la fel de osoasă și miroasea a lămâie.

Erau toți trei în clasa a șasea la University School și aveau doisprezece ani. Noua lor profesoară era o domnișoară tânără pe care o chema Isabel Hussey. Avea părul lung și mulți cercei și cu o zi în urmă venise îmbrăcată în pijamale. Lui Tommy i se părea că nu arată deloc a profesoară, dar spre mirarea lui elevii erau foarte atenți la orele ei. Încercase și el să fie atent, dar erau atâtea lucruri la care trebuia să te uiți și la care să te gândești, încât era greu să mai faci și altceva.

Pereții sălii de clasă erau înțesați cu articole din ziar și cu citate ciudate, precum și cu decupaje din hârtie în formă de

tălpi, de diferite mărimi. Apărând în toate culorile curcubeului, urmele de pași erau lipite sus, imediat sub tavan, de jur împrejurul încăperii, orientate în sensul acelor de ceasornic, de parcă ai fi zis că un copil mersese paralel cu podeaua. Calder îi explicase lui Tommy că de fiecare dată când un elev citea o carte, acesta scria titlul și autorul pe decupajul de hârtie al propriei tălpi, după care domnișoara Hussey lipea forma pe perete.

Tommy nu prea se dădea în vânt după citit, dar privind toate acele urme de tălpi, simți că vrea s-o vadă și pe a lui acolo. Încercă să-și amintească ce cărți citise în anul cât fusese plecat și care ar fi mers să fie trecute pe foaia de hârtie, dar nu reuși să-și amintească nici un titlu. Până una-alta, cum izbutise oare domnișoara Hussey să lipească acele hârtii? Și-o imaginea balansându-se pe modulele cu rafturi cu cărți și pe tăvița de sub tablă. Nu-i de mirare că nu prea purta fustă!

Unul dintre citatele pe care le remarcase Tommy încă de la început era cel de pe peretele din fața clasei. Scris cu litere negre, de tipar pe hârtie roșie, acesta suna așa:

Arta este modul de comunicare cel mai eficient din câte există.

John Dewey, *ARTA CA EXPERIENȚĂ*

Tommy știa că John Dewey fondase University School cu cel puțin o sută de ani în urmă. Știa că era un tip deștept, dar nu auzise niciodată despre Dewey ca fiind un mare cunoscător de artă. Acest citat suna oarecum prostesc. La urma urmei, arta de fapt nu *spune* nimic!

Un alt citat era:

A gândi înseamnă să vezi ceva observabil, care te face să remarci ceva ce nu înainte nu observai, care te face să vezi ceva ce nici măcar nu e vizibil.

Norman Maclean, *UN RĂU CURGE PRIN EL*

Acesta suna fain, dar era greu de descifrat, ca un fel de iluzie optică ascunsă într-o ilustrație. Lui Tommy îi plăcea la nebunie să se uite la o pagină anume din fiecare număr al revistelor pentru copii din sala de așteptare a dentistului lui, pagina de jocuri, care avea ceainice, șopârle sau pești, toate ascunse într-un desen din linii.

Îi plăcea ideea de a vedea lucruri care nu se văd ușor de la prima vedere.

Tommy aflate de la Calder că domnișoara Hussey și elevii ei își petrecuseră mare parte din toamna trecută analizând subiecte de artă. În sinea lui fusese bucuros că pierde partea aceea din anul școlar, până când ceva se întâmplă în decembrie: Calder și fata asta, Petra, au făcut la un moment dat o descoperire grozavă. Au dat peste un tablou furat, celebru, al unui tip pe nume Vermeer. În ziare au apărut articole în care Calder și Petra erau lăudați că fuseseră niște detectivi groza-vi. Fapt care l-a deranjat din două motive: în primul rând pentru că el, Tommy, se pricepea mai bine decât Calder să facă descoperiri; și în al doilea rând, înainte de episodul ăsta, cei doi băieți participaseră amândoi la toate lucrurile importante. Dacă n-ar fi fost plecat, Tommy era convins că el și Calder ar fi recuperat tabloul și asta chiar într-un timp mai scurt. În mod cert însă ratase un moment de mare glorie.

Și apoi toată aventura cu tabloul a luat o întorsătură cumplită: cu un an în urmă, mama lui Tommy cunoscuse un

bărbat cu care se căsătorise și din cauza căruia ei trei fuseseră nevoiți să se mute la New York. La început, individul în cauză părea a fi de treabă. Însă acel bărbat, tatăl vitreg al lui Tommy, fusese implicat în furtul tabloului, și la un moment dat a făcut infarct și a murit înainte de a fi arestat. Deși lumea îi spusese lui Tommy că nimeni nu dădea vina pe el sau pe mama lui pentru furtul respectiv, era jenant ca toți cei din cartierul Hyde Park să știe povestea, iar Tommy ura ideea că ar putea stârni mila celor din jur.

El și mama lui plănuiseră să se întoarcă în Hyde Park în timpul vacanței de vară, însă mamei lui Tommy i s-a promis vechea slujbă la biblioteca de la University School, la care se adăuga o mărire de salariu, dacă revenea la lucru la începutul lui iunie. Așa că ea și-a recăpătat vechiul loc de muncă, iar Tommy a revenit în clasa colegilor săi, dar cu zece zile înainte de încheierea anului școlar, deci nu avea prea mult timp la dispoziție să îndrepte mare lucru. Băiatul se încruntă și încercă din nou să se concentreze la oră.

De data asta, elevii studiau arhitectură. Cu o săptămână înainte de întoarcerea lui Tommy, clasa vizitase Sears Tower și pavilionul lui Frank Gehry din Millenium Park. Încă nu căzuseră de acord dacă vreuna dintre structurile respective era o lucrare de artă. Domnișoara Hussey le punea o sumedenie de întrebări, cum ar fi: Este o clădire o lucrare de artă când nu o poți vedea în întregime deodată? Poate fi o clădire o piesă de artă la exterior, dar nu și în interior și viceversa? Profesoara era de obicei calmă și curioasă, dar în dimineața aceea mai ales, lui Tommy i se păru că o luase puțin razna.

Ținea un articol de ziar în mână și era gânditoare, nu vedea nimic în fața ei. Clătinând ușor din cap, de parcă ce-i trecea prin cap în momentul acela era imposibil de crezut, profesoara șopti:

– Jaf în numele salvării!

Apoi repetă, rostind răspicat silabele, ca și când încerca să scuie cuvintele ca pe ceva dezgustător. Tot foșnetul și scârțâitul scaunelor încetară.

Profesoara întinse brațul, scutură ziarul și adăugă pe un ton periculos de vesel:

– Sau poate un termen mai bun ar fi „crimă“!

În clasă se făcu liniște.

„Crimă“?

Capitolul 3: VIAȚA ȘI ARTA

*** Domnișoara Hussey începu să patruleze prin sala de clasă cu pași repezi, ținându-și brațele la piept, iar coada ei împletită zvâcnea în stânga și în dreapta ca o coadă de căluț de câte ori schimba direcția. În acea zi purta bascheți roșii, jeanși albaștri și avea la gât o eșarfă neagră, lungă, imprimată cu un model de tăiței lați. Arătau ca niște tăiței, dar puteau fi și niște țevi scurte.

Profesoara se opri. Luă de pe masă o bucată nouă de cretă, pe care o răsuci cu grijă între degete, ridicând-o la nivelul ochilor. După care o lăsă să cadă pe podea. Dinspre clasă se auzi un murmur de înfiorare – întotdeauna devenea morocănoasă când altcineva îi spărgea creta.

– Poftim! Dacă ridic fragmentele acelea, o să mai am aceeași bucată de cretă în mână? O să am de două sau de trei ori mai mult? Va mai scrie la fel de bine ca la început?

Nimeni nu răspunse. Oare prezenta vreo problemă de matematică distractivă? Ş-apoi, ce legătură avea creta cu jaful – sau crima? Tommy habar n-avea.

Profesoara vorbi din nou:

– Hai s-o încercăm! Domnișoara Hussey ridică un fragment crestat și se întoarce cu fața la tablă, pe care scrise „VIAȚĂ ȘI ARTĂ“. Creta trase o linie dublă, urâtă, la fiecare băț vertical. Ei? întrebă domnișoara Hussey, întorcându-și capul într-o parte. Să știți că de fapt nu mă refer la cretă! Mă gândesc la o casă pe care unii o consideră o operă de artă. Mă gândesc la ce se întâmplă când viața și arta nu se împacă. Am citit despre asta în ziarul *Chicago Tribune* azi-dimineață. Știe cineva despre ce vorbesc?

Calder ridică mâna.

– Despre Casa Robie?

Domnișoara Hussey aprobă din cap.

Tommy se răsuci în scaun și studie fețele colegilor.

Calder continuă:

– Părinții mei mi-au spus că oamenii din cartier fie o admiră, fie n-o pot suferi! Piese de pentomino erau întinse pe pupitru și băiatul răsturnă L-ul, după care completează un dreptunghi format din șapte¹ dintre cele douăsprezece piese.

Pe măsură ce degetele i se mișcau, în mintea lui răstălmăcea cuvintele „viață“ și „artă“, schimbând literele între ele. Dacă acele șapte litere² erau puse într-o altă ordine, din *life-art* se puteau forma cuvintele „fleac“ sau „filtru“. Poate că era un mesaj aici! Băiatul știa că „fleac“ însemna ceva lipsit de valoare sau importanță, pentru că bunica Ranjana folosea

¹ În engl. cuvintele *life* „viață“ și *art*, „artă“ au în total șapte litere. (n.tr.)

² În original, din engl., *life art*, cuvintele *trifle*, „fleac“ și *filter*, „filtru“ (n.tr.)

uneori acest cuvânt, iar un „filtru“ însemna – ei bine, ceva prin care te uitați sau turnați o substanță. „Viață“ plus „artă“ egal „un fleac“ sau „un filtru“! Calder abia aștepta să-i spună Petrei. Fata înțelegea de fiecare dată când el descoperea idei noi, modificându-le pe cele vechi.

– Dăăă!

Domnișoara Hussey se încruntă.

– Cine-a făcut așa? Denise? Ia spune-ne ce știi despre casă!

Denise Dodge ridică o sprânceană și își studiază unghiile.

Tonul domnișoarei Hussey deveni tăios.

– Cine a construit-o, de exemplu?

Denise ridică din umeri.

Domnișoara Hussey ținea acum articolul în fața ochilor, mototolit, iar Tommy observă că ziarul tremura. Profesoara reluă:

– Ascultați cu atenție! Poate mă înșel!

CAPODOPERA LUI WRIGHT

VA FI DĂRĂMATĂ

Într-o știre tragică pentru Hyde Park, Universitatea din Chicago, proprietară a celebrei Case Robie a lui Frank Lloyd Wright, a anunțat azi că imobilul construit în 1910 va fi tăiat în bucăți și donat la patru muzee din lume: Muzeul de Artă Modernă din New York City, Muzeul Smithsonian din Washington D.C., Muzeul Deutsches din München – Germania și Muzeul Meiji-mura din Nagoya – Japonia. Universitatea a invocat

drept motiv un număr imposibil de mare de reparații structurale de care ar avea nevoie casa.

Mulți consideră că Wright este cel mai mare arhitect din secolul XX, iar bijuteria sa în stil Prairie, casa construită pentru Frederick C. Robie, ca fiind o construcție care a schimbat radical arhitectura domestică a Statelor Unite.

Casa a fost în proprietatea a trei familii înainte de 1926, când a fost cumpărată de Seminarul Teologic Chicago. Afiliat Universității din Chicago și aflat la doar câțiva pași de Casa Robie, seminarul a folosit clădirea lui Wright drept cantină și cămin studențesc, dar a permis ca structura să se degradeze până a ajuns într-o stare aproape ireparabilă. Vrând să păstreze terenul de sub ea pentru a face un nou cămin pentru studenți, seminarul a anunțat în 1941 că va dărâma casa.

Atunci Frank Lloyd Wright în persoană a sărit în apărarea ei. Stârnind o mișcare fără precedent în comunitatea arhitecților, a format un comitet de arhitecți și istorici de artă vestiți în lumea întreagă și a declarat Casa Robie drept „sursă de inspirație arhitecturală internațională”. Seminarul a fost forțat, spre rușinea sa, s-o păstreze.

Clădirea a continuat să se erodeze, arătând din ce în ce mai rău, până în 1957, când seminarul a anunțat că există pericolul de prăbușire și că ar trebui dărâmată. Au făcut o adunare publică și au arătat tuturor proiecte finalizate pentru o nouă clădire situată în același loc.

Wright avea atunci nouăzeci de ani și, fluturând din baston, s-a întors în Hyde Park. Terminase de curând planurile pentru Muzeul Guggenheim din New York City și deja la vremea aceea reprezenta el însuși o comoară națională. Descriind Casa Robie drept „una dintre pietrele de temelie ale arhitecturii americane” și comentând că bucătăria avea nevoie de îmbunătățiri, Wright l-a convins pe William Zeckendorf, un investitor, să cumpere de la seminar casa. Zeckendorf a folosit-o ca sediu pentru firma lui și a făcut pregătirile necesare pentru a o dona Trustului Național pentru Conservarea Istoriei. Totuși, în 1963 s-a răzgândit și a dat-o Universității din Chicago, care a remodelat mare parte din interior pentru a face spațiu de birouri.

John Stone, președintele universității, declară astăzi: „Abia după încercări disperate și prelungite de a strânge fonduri, atât la nivel național, cât și internațional, am ajuns să luăm această decizie nefericită. Nu avem alternativă: în starea ei actuală, clădirea reprezintă un factor de risc și e nevoie de multe milioane de dolari pentru renovarea ei la interior și la exterior. Împotriva dorinței noastre și cu multă tristețe în suflet, cedăm comoara lui Wright. Universitatea nu-și mai poate permite s-o păstreze”.

Anunțul i-a șocat pe susținătorii arhitecturii din toată lumea și i-a lasat năuci și fără replică pe locuitorii cartierului Hyde Park. Casa Robie este singura structură dintre cele construite de Frank Lloyd Wright pe

care acesta s-a zbatut s-o salveze nu o dată, ci de două ori, în timpul carierei sale care se întinde pe o durată de aproape șaptezeci de ani. Mulți consideră că imobilul reprezintă o întrupare a spiritului și viziunii sale unice, într-o formă atemporală. Clădirea a ajuns să ocupe un loc de-a dreptul mitic în istoria arhitecturii americane.

Într-o scrisoare adresată presei, universitatea își apără decizia ca fiind „o mișcare îndrăzneată care va asigura accesul multor milioane de oameni din întreaga lume la opera extraordinară a lui Wright.

O echipă a început deja să facă planuri pentru a se apuca de treabă. Secționarea efectivă a casei va începe pe 21 iunie.

Încheiem cu ce a spus un locuitor din cartierul Hyde Park: „Mi se rupe sufletul! Hyde Park suferă și plânge!“

Domnișoara Hussey ridică privirea din ziar. Era prima dată când nu întreba clasa ce părere are. Legătura de la capătul cozii ei împletite căzuse, iar, când vorbi, cuvintele ieșeau grăbite, rostogolindu-se parcă unele peste altele:

– Mi se face rău când citesc asta! O casă ca aceea are nevoie de lumină și de aer, și este o singură piesă, indivizibilă – ce idee să-i secționeze structura și să păstreze bucăți din ea în muzeu!

Rosti cuvântul „muzeu“ ca și când ar fi fost un cuvânt murdar, ceea ce era ușor confuz. Doar elevii știau că domnișoarei Hussey îi plăcea să meargă la muzeu.

Tommy dădu să ridice mâna timid. Oare să le spună că noul lui apartament se află chiar lângă una din laturile Casei Robie? Oare colegilor săi li se va părea că e un noroc?

Domnișoara Hussey începuse din nou să se plimbe prin clasă și nu văzu mâna lui Tommy. Vorbi mai departe:

– Știi că toți ați trecut pe lângă ea de multe ori – e la doar trei străzi distanță de aici. Este lungă și joasă, dar rețineți că a trecut aproape un secol de când Wright a proiectat-o . Lucruri care nouă ni se par normale acum erau revoluționare la vremea aceea, cum ar fi încăperile care dau din una în alta; spațiul de locuit care trece ușor din interior la exterior; intrarea principală mascată; cornișe adânci; un garaj atașat cu loc pentru trei mașini. Și, în plus, detaliile din interior sunt extraordinare: mobila, lustrele, panourile din tavan, covoarele și desenele din ferestre, toate se potrivesc asemenea pieselor unui puzzle. Cândva în casa asta erau o sută șaptezeci și patru de ferestre cu sticlă de artă, adică mii de fragmente de sticlă colorată. Surprinzător, aproape toate ferestrele sunt încă intacte.

Altă mână se ridică în clasă și Tommy o lăasă pe a lui, descurajat.

– Ce este sticla de artă? întrebă cineva.

– Este ceea ce majoritatea numesc „vitraliu“, dar lui Wright nu-i plăcea acest termen. El descria ferestrele folosind expresiile: „sticlă de plumb“, „ecrane de lumină“ sau „sticlă de artă“. Îmi place ultima expresie mai mult – pentru că într-un fel se potrivește cu autorul. Gândirea geometrică lui Wright trebuie văzută ca să fie înțeleasă, și chiar și atunci e greu să-ți dai seama de fapt ce anume vezi.

Lui Tommy îi trecu prin minte atunci că și domnișoara Hussey era greu de înțeles. *Ea* înțelegea oare? Și era nervoasă sau încântată?

Profesoara se opri într-un loc și se întoarse cu un aer grav spre elevi, gura fiindu-i dreaptă ca o linie.

– Deci, Viață și Artă!

Petra Andalee se încruntă și întreabă:

– Dar casa nu poate rămâne goală, în picioare, până ce se strâng toți banii necesari pentru reparații?

Domnișoara Hussey inspiră scurt, de parcă ar fi atins ceva fierbinte.

– Într-o lume ideală, da! În lumea adevărată, nu! Probabil universitatea nu-și permite să posede o proprietate pe care nu o poate folosi, iar dacă o bucată de zid cade pe cineva care trece prin preajma ei, proprietarul casei este răspunzător.

– Ce-ar fi să vizităm locul respectiv, poate ne vin idei! sugeră Calder.

– Mi-aș fi dorit acest lucru, dar de mai bine de un an s-a interzis accesul vizitatorilor, și din 1926 n-a mai locuit nimeni acolo. Lucru care e, desigur, cumplit de ironic, din moment ce casa a fost construită pentru copii.

Domnișoara Hussey rămase iarăși pe loc, răsucindu-și capătul cozii pe degetul arătător. Clasa aștepta, elevii știau că poziția asta însemna că stă pe gânduri dacă să le spună sau nu un secret.

Profesoara începu să se destăinuie:

– De fapt, m-am întrebat mereu care este punctul de interes al domnului Wright în privința spațiului de joacă. La vremea când lucra la Casa Robie, tocmai îi părăsise pe soția lui și pe cei șase copii și totuși, uite că se gândea în mod creativ la ce i-ar face fericiți pe copiii altcuiva. Poate că ăsta era felul lui de a cere iertare universului!...

Tommy își fixă atenția pe un abțibild de pe pupitrul lui și se feri să privească în sus. Nici unul dintre tații lui nu-și ceruse iertare. Când era mic, tatăl lui natural murise în America de Sud – fusese arestat la un miting politic și nimeni nu-l mai văzuse de atunci. Iar tatăl său vitreg a intrat în viața lui cu o grămadă de promisiuni și ulterior le încălcase pe toate.

Vocea domnișoarei Hussey redeveni serioasă.

– În orice caz, pare o crimă să distrugi o asemenea casă, nu credeți?

– Mie nu mi se pare că arată a casă, se auzi vocea pițigăiată a unui puști.

– Serios? comentă încântată domnișoara Hussey. Poate că ar trebui să ne dăm seama dacă acea clădire *mai e* în continuare o casă, și dacă o casă poate exista dacă e goală. Sau, dincolo de toate, dacă o casă poate fi de asemenea și o operă de artă...

Clasa tăcu. Cineva oftă. Domnișoara Hussey privi în jur și apoi oftă și ea.

– Bine – poate că este prea mult să începem o investigație pe final de an școlar. Dar nu e niciodată prea târziu să ne

gândim! Ce-am putea face? Fie că e sau nu o operă de artă, Casa Robie există în Hyde Park încă de pe vremea când părinții voștri sau poate chiar bunicii voștri erau de vârstă voastră și voi o cunoașteți de când v-ați născut. Este groaznic să știm că va fi ruptă în bucăți.

Profesoara se sprijini de un calorifer. Ținea în mână o piatră rotundă, gri care stătea mereu pe catedră, o piatră care avea două dungi albe ce se încrucișau ordonat pe ambele fețe. Domnișoara Hussey o numea Piatra Norocoasă și de câte ori se întâmpla s-o ia de pe masă, copiii știau că profesoara e îngrijorată sau supărată. Acum o ținea între palme și stătea în dreptul ferestrei luminate de soare pe fundalul căreia i se contura silueta.

– Dar ați spus că este o crimă, izbucni Calder.

– Domnișoară Hussey, dumneavoastră nu vă lăsați bătută niciodată! De ce nu încercați să ne convingeți? adăugă altcineva.

– Poate că n-ar fi trebuit...

Domnișoara Hussey fu întreruptă de sirena unei ambulanțe care se auzi trecând pe sub geamurile școlii. Toți cei care o ascultau s-ar fi speriat dacă ar fi știut cine era în ea: un zidar fusese luat de la Casa Robie și era dus în viteză la spital – căzuse în dimineața aceea de la o înălțime mai mare decât bucata de cretă.

Sună clopoțelul.

Ora se încheiase, iar Tommy se ridică în picioare. Se uită spre Calder, care stătea la trei bănci mai în spate. Calder privi mai întâi spre Petra, apoi înapoi la el. „Deci așa stau lucrurile“, gândi cu amărăciune Tommy.

Se grăbi spre ușă și trecu pe lângă Denise. Fata făcu ochii mari și apoi îi strânse suspicios, vrând parcă să-i arate că văzuse totul.

Tommy o zbughi înainte, simțind că-i vine să dea cu piciorul în tot ce i-ar ieși în cale.

Capitolul 4: O DESCOPERIRE

*** La sfârșitul zilei, Tommy plecă singur de la școală. La ieșire nu-i văzu nici pe Calder, nici pe Petra. Aceștia locuiau la trei străzi mai la est de University School, iar el stătea acum la trei străzi spre vest.

Încerca să se convingă în sinea lui că nu-l deranja să meargă singur spre casă. În definitiv locuia lângă o casă faimoasă care urma să fie dezmembrată. O vedea de la geamul camerei lui, iar dacă va sta să se uite, va fi martor la un *omor*! Nu unul adevărat, bineînțeles, pentru că o casă nu e un lucru viu. Dar era destul de interesant ca un profesor să le vorbească despre crimă în contextul ăsta.

Îndreptându-se spre blocul în care locuia, Tommy se uită cu atenție la clădirea lui Frank Lloyd Wright. I se păru că seamănă cu un morman dezordonat de napolitane, sau cu un trunchi de piramidă, ori un vagon de tren. Domnișoara Hussey avusese dreptate, imobilul era lung și jos și avea numeroase nivele. Totul părea tras în afară într-un fel ciudat, ca în cazul acelor cutii magice de iluzionist la care tragi un sertar, îl închizi și dispare o bancnotă de un dolar, doar că

restul sertarelor sunt încă deschise. Erau ziduri și acoperișuri cam pe zece nivele distincte și sute de ferestre de mărimi diferite. Sticla de artă din geamuri era așezată în tipare schimbătoare de triunghiuri și paralelorame, și pe măsură ce Tommy înainta încet prin fața lor, i se păru că le vede sclipind și făcându-i cu ochiul. Nu-și amintea să-i mai fi atras vreodată atenția toate acele culori – erau fragmente de sticlă în nuanțe de turcoaz, albastru, verde, mov. Uau! Ce păcat că imobilul avea să fie dărâmat!

Clădirea era împrejmuată excesiv cu bandă galbenă de avertizare. Pe bandă scria NU INTRAȚI, repetat încontinuu. Oare arăta așa și azi-dimineață? Parcă nu.

De îndată ce ajunsese sus în apartamentul lui, Tommy își hrăni peștișorul din acvariu. Mama lui, Zelda Segovia, trebuia să vină de la serviciu abia peste o oră. Originară din Anglia, mama lui avea un păr vopsit argintiu pe care îl purta tuns scurt ca o veveriță și ochii îi erau unul castaniu și unul albastru.

Tommy semăna cu tatăl său, care era din Columbia. Tommy și mama lui locuiseră în multe locuri și la fiecare mutare băiatul avusese grijă ca peștișorul lui să fie așezat în dreptul unui geam cu vedere spre ceva. Goldman era ca un membru al familiei, iar Tommy îl avea de mulți ani.

– Acum locuiești lângă o clădire minunată, îi spuse Tommy peștișorului lui drag.

Peștișorul deschise și închise gura vrând parcă să spună că a înțeles.

Cu fața aproape lipită de acvariul rotund al lui Goldman, Tommy privi prin apă la peretele din spate al Casei Robie.

Era sigur că imobilul era nelocuit și dintr-odată îi veni o idee. Ce-ar fi dacă s-ar strecura pe sub banda aceea și ar scormoni în grădina care se afla de partea cealaltă a casei? Mai era un zid până în stradă, deci va fi ferit cât de cât de eventuali privitori. Dacă apuca să sape singur înainte ca altcineva din clasă să se gândească să vină la fața locului ca să investigheze, o să aibă noutăți pe care să le spună în fața clasei, iar colegii o să țină minte cât de curajos a fost. Unde mai pui că ar putea găsi chiar o comoară.

La urma urmei, Tommy era un colecționar. Când murise, tatăl lui era student la arheologie, iar mama lui Tommy îi spusese că probabil avea în sânge acest interes pentru căutări și descoperiri. De când începuse să meargă îi plăcea să adune și să pună pe categorii „bijuterii de pe stradă“, cum le zicea mama lui. Îi săreau imediat în ochi frunzele de trifoi cu patru foi și avea cel puțin cincizeci de astfel de frunzulițe puse la presat în cartea de telefon. Avea cutii pline cu bețe vechi de înghețată, nasturi, cotoare de bilete de film și bucăți de artificii. Totuși piesa de rezistență a colecției lui erau peștii pe care îi ținea pe un raft special: unii erau din cauciuc în culori aprinse sau din plastic și alții erau vederi, sculpturi în lemn din China Town, pești din lut negru din Mexico și cadouri, primite de la cunoscuți, aduse din călătorii. Un pește-zebră din lemn stătea lângă o plătică din sticlă cu un ochi argintiu. Un pește-balon din nucleu de cocos pufăia deasupra unui păstrăv din tinichea. Avea chiar și o baracadă din pluș, cu un set complet de dinți ascuțiți, și un rechin din marțipan adus din Europa, care era prea bine lucrat ca să merite mâncat.

Tommy se uită spre Casa Robie și îi șopti lui Goldman:

– Ține-mi pumnii!

Apoi o zbughi pe ușă și coborî pe scări.

*** Așteptă până ce trotuarul se goli de trecători, după care se strecură pe sub bandă și intră în grădină. Se furișă pe lângă zidul casei, ghemuit pe jumătate, inima bătându-i cu putere în piept.

Oare putea avea probleme dacă îl vedea cineva? O să născocească el ceva nevinovat, de genul că a văzut o monedă de douăzeci și cinci de cenți și s-a dus s-o ia. Băiatul îngenunche pe pământ și scoase din buzunar briceagul cu care săpa de obicei, care avea o furculiță la un capăt și o lingură la celălalt.

Zece minute mai târziu scosese la iveală un nasture roșu, o lentilă de la o pereche de ochelari de soare și un cercel cu o perluță spartă, când furculița dădu de ceva mai mare.

Făcuse deja o groapă adâncă de aproximativ douăzeci de centimetri. Lăsă cuțitul deoparte și începu să sape cu mâinile. Dezveli o bucată de piatră cioplită, cam de mărimea unui cârlig de cuier de haine și o trase... așa! Bulgărele de pământ țâșni eliberat, împrôșcând în jur cu pietricele mici. Tommy se așeză pe călcâie și începu să curețe cu degetele pământul adunat în jurul fragmentului respectiv.

Nu – oare chiar să fie ce credea? Băiatul se ridică repede în picioare, uită să se mai ascundă și sări cu un chiot peste banda galbenă, mai-mai să dărâme în fugă o bătrână care mergea sprijinindu-se în baston.

– Nu-i voie să intri acolo, tinere! țipă aceasta după el, dar băiatul era prea emoționat ca să se mai oprească.

Alergă, trecu de colțul casei și abia atunci privi înapoi spre clădire, în speranța că nu-l mai văzuse nimeni. Liniile dintre fragmentele de sticlă de la ferestrele primului etaj îi apărură dintr-odată ca ochiurile unui năvod gol.

Tommy urcă în goană scările cu pași greoi, urcând câte două trepte o dată, grăbindu-se să curețe cu apă descoperirea lui.

Capitolul 5: POVEȘTI DE PE CALEA FERĂȚĂ

*** După școală, Petra și Calder se îndreptară spre casă mergând tăcuți amândoi, de parcă prezența lui Tommy îi apăsa cumva. Deși în iarnă rămăseseră adesea împreună după școală – ca să mai descifreze mistere, să mănânce sau să se plimbe prin campus – acum nici unul nu se mai simțea bine.

Petra simțise că o să fie probleme din prima clipă când îl revăzuse pe Tommy. Asta se întâmpla în urmă cu două zile, pe 1 iunie, când Calder a aranjat să se întâlnească cu toții în fața casei lui.

– Bună! Vă mai știți, nu-i așa? a comentat el vesel. Tommy s-a uitat în pământ, iar Petra, în sus.

Tommy era cel mai mic de înălțime dintre ei. Văzându-l din spate, Petra îi comparase capul cu o bilă neagră: era uimitor de rotund, iar părul îi era scurt și strălucitor. Când deschidea gura, i se vedea un dinte ciobit în față. Avea ochii negri, care arătau ca niște stafide vârate în turtă dulce.

Tommy își încrucișase brațele la piept și vorbise de parcă Petra nici n-ar fi fost de față.

– Mai ții minte în clasa a treia când am pus săpun lichid în cafeaua suplinatorului?

Calder s-a luminat la față și l-a înghiontit pe Tommy.

Tommy a continuat:

– Și mai știi atunci când i-am spus fetei de pe terenul de joacă că noi nu vorbim engleză, iar ea ne-a zis toate secretele alea?

Calder a aprobat din cap și a început să râdă, fără să sesizeze disconfortul Petrei.

La scurt timp după aceea, fata a mormăit că are teme de făcut și a plecat. Era clar: Tommy nu voia ca o fată să se bage în prietenia lui cu Calder, dar nu era corect – Petra nu putea fi considerată „o fată oarecare“.

Când deschise ușa de la casa ei, Petra simți un iz de gunoi și de pâine prăjită arsă. Una din surorile ei o depăși în fugă având o cutie de pantofi pe cap și gonindu-i pe cei doi frați mai mici ai ei cu o spatulă. Câinele trecu și el prin peisaj, alergând cu o periută de dinți încâlcită în blana de pe spate.

Petra avea patru frați și surori, iar casa ei era o incredibilă adunătură de jucării sparte, mâncare scăpată pe jos și teniși de toate mărimile. Tatăl ei, Frank Andalee, era fizician, având descendenți din Africa de Nord și Olanda, iar mama ei, Norma Andalee, era o poetă originară din Orientul Mijlociu. Discuțiile aveau loc la volum ridicat și în câteva limbi deodată, iar momentele haioase de criză erau la ordinea zilei: cheile casei nu erau de găsit, un articol important de ziar fusese folosit sub lădița de făcut nevoile a pisicii, un celular căzuse în vasul de toaletă. Nimic la familia Andalee nu era nici simplu, nici previzibil.

Atât Tommy, cât și Calder erau singuri la părinți, iar Petra îi invidia. Ei nu erau nevoiți să înfulece fursecurile de casă

cât încă erau fierbinți de teamă că n-o să mai prindă vreunul mai târziu, și nu aveau de-a face cu păr încâlcit și fețe lipicioase înainte de școală. Ce ușor era pentru ei!

Auzind ușa de la intrare, mama Petrei își iți capul pe ușa de la bucătărie.

– Te duci să-mi cumperi niște lapte și ceapă? Mulțumesc, scumpo!...

Când Petra ieși din nou din casă în după-amiaza aceea, sperase că Tommy și Calder n-o să mai fie în stradă. Așa și era, însă în acel moment se simți mai rău decât dacă i-ar fi văzut din nou. Erau oare la Calder? Oare Calder îi spunea acum lui Tommy cât de mult îi lipsise?

Trecând pe lângă anticariatul Powell de la colțul străzii, Petra aruncă o privire în cutia pentru cărți de dat ce se afla pe trotuarul din fața magazinului. Anticariatul nu reușea să păstreze toate cărțile vechi pe care le donau oamenii, așa că multe ajungeau într-o cutie de carton lăsată în stânga ușii de la intrare. Toți locuitorii cartierului Hyde Park se opreau și se uitau.

În ziua aceea în cutie erau cărți de gătit, un dicționar și o cârtică de buzunar, cu coperte moi, uzate. Petra o scoase pe aceasta din cutie. Coperta era de un verde-închis și avea desenat un bărbat fără cap – îmbrăcat într-un costum negru, cu cămașă albă și cravată roșie. Deasupra locului unde ar fi trebuit să fie capul stătea suspendat un joben, iar între pălărie și gulerul gol de la cămașă era un titlu.

– *Omul Invizibil*, citi Petra cu glas tare.

Deschise cartea la prima pagină. Cineva subliniasă cu marker portocaliu cuvintele „un noroc nemaiauzit“. Fata

dădu paginile mai departe, stând la îndoială dacă să ia sau nu cartea acasă. Nu prea îi plăcea să citească pagini cu rânduri subliniate.

În momentul acela o adiere de aer cald o atinse pe obraz, vrând parcă să-i spună: „Da, ia-mă!“ Fata ridică din umeri și vârî cartea în buzunarul de la spate al jeanșilor.

„Cu puțin noroc, îi trecu ei prin minte un gând răutăcios, Tommy o s-ajungă Omul Invizibil!“

*** Dar acum, două zile mai târziu, ea ajunsese cea invizibilă – Calder era bucuros să-l vadă pe Tommy, iar Tommy nu era încântat s-o vadă pe Petra. Deși ea și Calder erau în sfârșit singuri, lucrurile nu mai erau la fel. Se întâmplaseră multe în acea zi la școală, mai ales cu noutățile despre Casa Robie, dar nici unul dintre ei nu spunea nimic.

Ajunseră mai întâi în fața verandei Petrei, își luară la revedere, iar fata urcă scările repejor. Intrată în casă, merse imediat în camera ei.

„Scrie, se îndemnă în sinea ei, scrie!“ Asta o făcea mereu să se simtă bine. „Gândește-te la artă! Gândește-te la crimă! Concentrează-te!“ Toată ziua își simțise mintea întunecată și dezorientată cumva, ca și când ceva o buimăcise. „Da, probabil ceva cum ar fi un puști cu cap rotund“, gândi Petra.

Biroul Petrei era așezat lângă pervaz. Privind pe fereastră, fata deschise un carnetel și așteptă.

Harper Avenue era o stradă îngustă, cotită, care se întindea în vecinătatea căii ferate. Atât geamurile de la camera Petrei, cât și cele de la camera lui Calder dădeau spre un peisaj cu linii orizontale și verticale, presărate cu pietriș și frunze:

șinele de tren, legăturile dintre ele, înălțimea trunchiurilor de copac de pe ambele laturi ale căii ferate. Petrei îi plăceau la nebunie poveștile ce se defilau cursiv între ferestrele trenurilor – văzuse certuri din profil, guri căscate de hohote de râs sau groază, nasuri lipite de sticla geamului. Dacă privea fix sau își lăsa ochii să urmărească fuga vagoanelor, vedea fie o secvență neclară, punctată cu dăre aprinse de culoare, sau o singură sclipire, din moment în moment. Reținuse aceste impresii într-o secțiune din caietelul ei intitulată *Povești de pe calea ferată* și intenționa să le folosească într-o zi într-un roman. Petrei i se părea că trenurile dezvăluie mereu niște secrete prețioase.

„Să stai în fața geamului și să aștepți e la fel de relaxant ca o baie caldă, gândea Petra, doar că te uiți prin sticlă și nu intri în apă, deci nu este nevoie să te mai uzi.“ Oftă, dându-și seama că avea un fel ciudat de a lega ideile între ele. Metaforele și comparațiile săgetau prin mintea ei asemeni fulgerului pe un cer de vară. Uneori simțea că va fi respectată cândva pentru lucrurile pe care și le nota, dar alunga repede din minte asemenea gânduri. Era o diferență prea mare între a fi un scriitor adevărat și a fi un copil care-și dorea să ajungă scriitor.

Deși în momentul acela nici unul dintre ei nu știa asta, și Calder se uita atunci pe fereastră. Mai era o oră până veneau părinții lui de la serviciu, așa încât își pregăti un sandvici cu unt de arahide și jeleu și urcă la el în cameră ca să-i aștepte. Bunica lui, Ranjana, murise cu doi ani în urmă, iar de atunci casa era cumplit de tăcută după-amiezile. Dacă rămânea singur la parter, se surprindea observându-i balansoarul gol, așezat lângă fereastra de la intrare, fapt care îl întrista și totodată îl speria.

Ca și Petra și Tommy, Calder era un amestec neobișnuit de rase și nații: tatăl său, Walter Pillay, era din India și lucra ca designer de parcuri și grădini, iar mama lui, Yvette Pillay, era din Canada și predă matematică. Tatăl lui se ocupa în general de gătit și aranja în totalitate grădina, iar mama lui vorbea cel mai mult în casă și făcea multe împletituri complicate. Familia locuia într-o casă roșie, ordonată, cuibărită în mijlocul unei grădini experimentale. Fiecare plantă avea propria etichetă galbenă primăvara, iar cartonașele cu nume în latină fluturau în vânt și se roteau vesele până ce dispăreau pe sub frunze.

În vreme ce Petra aștepta în după-amiaza aceea ca vreun tren să-i spună o poveste, Calder aștepta un joc de-a Dreptunghiurile oarbe. Era inventat de el și regulile erau următoarele: mai întâi înșira piesele de pentomino pe birou în momentul când un tren de marfă apărea în vizor, apoi încerca să formeze un dreptunghi, continuând să se uite pe geam și numărând vagoanele de tren. În tot acest timp își lăsa degetele să lucreze cât putea de repede fără ajutorul ochilor. Cu o zi în urmă reușise să completeze un dreptunghi din opt piese, în timpul cât trecuseră șaptezeci și două de vagoane. Din moment ce $9 \times 8 = 72$, băiatul făcu un calcul că nouă vagoane de tren corespundeau fiecărei piese din acel dreptunghi. Era un exercițiu mental dificil ca atunci când trebuia să te bați pe cap cu o palmă și să te freci pe burtă cu cealaltă, dar Calder simți că ar vrea să încerce ceva mai greu.

Atât Petra, cât și Calder auziră hurelul unui tren care se apropia. Apăru locomotiva și aproape imediat Petra văzu ceva care o făcu să sară în picioare.

O siluetă într-o pelerină neagră, lungă, stătea la geamul unui compartiment gol. În mers, bărbatul respectiv deschise geamul compartimentului, iar pelerina i se umflă și de învălătuci în jur, umflată de vânt. Lăsă să-i cadă din mână în afara geamului un mic obiect, iar Petrei, în ciuda vitezei trenului, i se păru că zărește o fluturare de pagini de carte. Toate acestea se petrecură într-o fracțiune de secundă, iar calea ferată era acum dintr-odată goală, hurelul roților de tren răsunând din ce în ce mai slab în lumina scăzută a după-amiezii.

Fără să mai stea pe gânduri, fata ieși din casă și alergă spre Calder, care locuia la trei case distanță. Petra bătu la ușă, dar nu primi nici un răspuns. Bătu iarăși, și atunci auzi duduital pașilor lui Calder care cobora scările de la el din cameră.

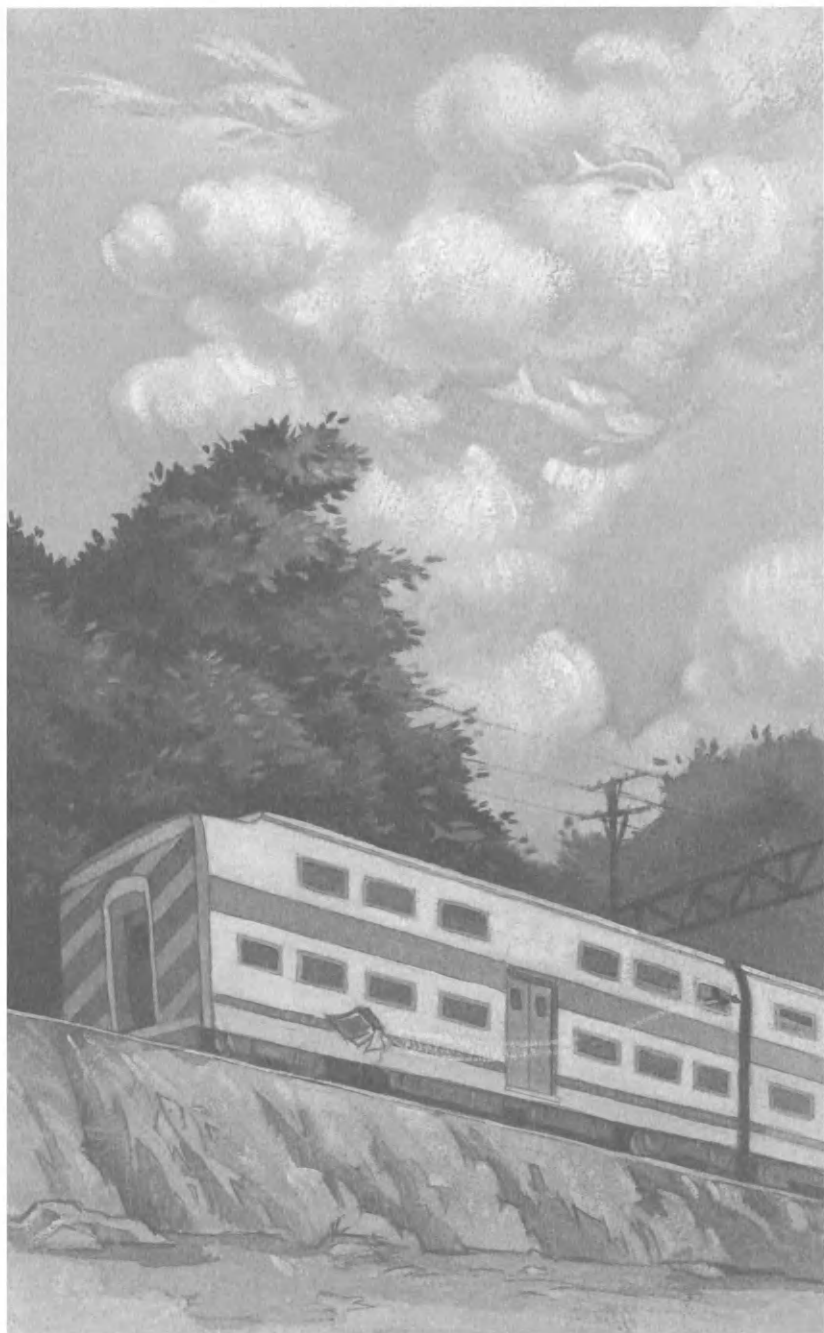
Cu răsuflarea întretăiată, Petra îi povesti ce văzuse.

Calder se încălță rapid. Petra rânji, știa că asta înseamnă că se pun pe treabă, și brusc starea de stânjeneală dintre ei dispăru. În vreme ce se cățarau spre terasamentul șinelor din spatele casei lui Calder, Petra se bucura în sinea ei că Tommy nu era cu ei.

Copiii știau că n-aveau voie să se urce pe șine, dar dacă ar fi așteptat ca să-i însoțească un părinte mai târziu, obiectul ar fi putut dispărea între timp. Și, în plus, era posibil ca părinții lor să nu vrea să se deranjeze – uneori părinții sunt atât de lipsiți de imaginație!

Petra și Calder se opriră lângă copacii de la marginea șinelor, gâfâind din cauza efortului. Se apropia un alt tren, dar din direcție opusă. Pe măsură ce se apropia, mecanicul acționă sirena, care pufăi nervoasă de câteva ori.

– Ne-a văzut! Dacă o să anunțe poliția? întrebă Calder.

– Grăbește-te!

Calder și Petra începură să alerge de-a lungul pietrișului de pe margine, luând-o spre nord, spre casa Petrei. Găsiră o pungă de chipsuri, o cască de baie, un pantof strivit, chiștoace de țigări – și apoi zăriră obiectul.

Capitolul 6: NOI PENTOMINOURI

*** O carte micuță, deschisă, căzută cu fața în jos pe paginile răsfirate, de parcă tocmai ar fi lăsat-o cineva care o citea. Petra o ridică și o șterse delicat de cămașa ei.

– Uauu!

– Ce este? întrebă Calder.

– Este aceeași carte pe care am găsit-o la anticariatul Powell acum două zile.

Speriată dintr-odată, Petra se uită în jur.

Calder dădu din cap.

– Coincidență? zâmbi el către Petra, afișând o expresie ciudată, meditativă.

Își amintiră amândoi de toamna trecută, când câteva coincidențe magice îi ajutaseră să găsească și să salveze tabloul furat.

„Rezolvare colaborativă a problemei“, așa o denumise domnișoara Hussey – cumva, reușiseră să facă împreună niște lucruri pe care nici unul dintre ei n-ar fi reușit să le facă de unul singur. Când se întoarseră pe lângă calea ferată

spre curtea casei lui Calder, amândoi se gândeau la același lucru: „Oare trei pot colabora?”

În fața verandei lui Calder, Petra își scutură pământul de pe unul din pantofi.

– Ce-ar fi să păstrezi cartea? Poate o citim amândoi.

De îndată ce zise ultimul cuvânt, își dădu seama că-i implica numai pe ei, nu și pe Tommy. Vorbise fără intenție.

Calder răsfoi puțin cartea cu coperte moi și remarcă scrisul mic și câteva cuvinte cu majuscule.

– Nu, mersi! răspunse el. O să mi-o povestești tu!

Calder rămase în fața ușii, urmărind-o cu privirea cum se îndepărtează, mirându-se de ce nu o poftise în casă.

Câteva clipe mai târziu, când Petra se uita din casă pe geam, se întrebă de ce oare nu-l invitasese pe Calder la ea. Fata privea strada goală și avu deodată impresia că cineva o urmărește, dar știa că este ridicol.

Urcă în camera ei și începu să răscalească printr-un morman de rufe murdare, căutându-și blugii pe care-i purtase când luase primul exemplar din *Omul Invizibil*.

Găsi cartea în buzunarul de la spate, o deschise la început și se uită din nou la cuvintele subliniate cu portocaliu: „un noroc nemaiauzit”. Apoi deschise cartea găsită pe calea ferată și dădu câteva pagini.

Aceeași subliniere portocalie îi sări în ochi de pe paginile de la mijlocul cărții: „Mi-aduc aminte că eram o siluetă neagră, firavă”.

Bărbatul din tren! Oare el subliniasese pasajul? Se referea cumva la el? Și oare tot el abandonase și primul exemplar, cel pe care îl găsisese ea la anticariat?

Petra se tolăni pe pat și începu să citească.

*** Întorcându-se în camera lui, Calder răsfiră piesele portocalii de pentomino întinse pe biroul lui. Îi plăcea la nebunie setul tridimensional. Îl primise cadou de la o vecină în vârstă, doamna Sharpe. Îl comandase încă din iarnă, dar venise abia în urmă cu o săptămână.

Când le amesteca – lucru pe care îl făcea în permanență – observase că anumite piese îl duceau cu gândul la anumite locuri. W-ul parcă era un rând de trepte, P-ul arăta ca mânerul balansoarului bunicii sale, T-ul ziceai că-i o masă micuță, N-ul un zgârie-nori care se înălța mândru.

Alinie piesele de-a lungul pervazului într-un șir țeapăn și literele L, I, F, E, A, R, T îi apărură în minte. Le scrise în grabă pe o foaie de hârtie. Îi răsună în urechi vocea nervoasă a domnișoarei Hussey, spunând: „Jaf în numele salvării“, și se întrebă dacă despre Casa Robie puteai spune că e *un fleac* sau *un filtru*. Ce idee ciudată: era ceva neimportant sau era ceva prin care să privești lumea? Nu-i pomenise nimic Petrei la școală despre ideile sale privind VIAȚA ȘI ARTA, deoarece Tommy fusese de față și se simțea ciudat, după care uitase să-i spună pe drumul spre casă.

Patru din cele șapte litere erau pentominouri – L, I, F și T – în afară de EAR... *Earlift*¹? Calder își imaginează pe cineva cu urechile ridicate cam la câțiva centimetri spre tâmplă. Lui Tommy i-ar plăcea ideea cu *earlift*, iar Petrei ecuația cu *fleac* și *filtru*... Calder oftă probabil pentru a cincea oară în

¹ În engl., *ear* înseamnă „ureche“, iar *earlift* – „operație estetică de ridicare a urechilor“

ultimele trei zile. Când se vor împrieteni oare Tommy și Petra?

Brusc în mijlocul sintagmei LIFE-ART un alt cuvânt îi sări în ochi. FEAR¹..., iar pe fiecare latură erau I și T, care dădeau IT², adică FEAR IT³, dar rămânea L-ul pe dinafară, așa că varianta asta ieșea din calcul. Se uită din nou la litere. FLARE IT⁴... Ei, asta clar se referea la nară, gândi el. Zâmbi din nou, vrând să le spună astea și Petrei și lui Tommy.

Auzi pași grei pe verandă și plesnitura metalică a capacului nișei poștale din ușă când cineva îl deschise și apoi îi dădu drumul. Tommy trăgea mereu cu ochiul prin ea înainte să apese soneria. Imediat se auzi târâitul acesteia, iar Calder fugi la parter.

– Bună, Tommy!

– Salut! Am descoperit ceva ciudat!

Tommy își vârâse o mână în buzunarul de la pantalonii scurți. Avea genunchii murdari de pământ. Calder știa ce înseamnă asta și aștepta nerăbdător să afle despre ce era vorba, gândindu-se că era ciudat că și el, și Petra „descoperiseră“ câte ceva.

Tommy scoase la iveală o piatră mică, gravată, care arăta ca un semn de întrebare fără punct. Avea un cap de pește –

¹ În engl., teamă

² În engl., pronume personal, persoana a treia, singular, care denumește lucruri, animale etc.

³ „Să vă fie teamă“

⁴ În engl., *flare* înseamnă „a umfla“, „a mări“, dar și „sclipire, flacără, semnal luminos“; deci la primul sens *Flare it* = „Umfl-o!“

sau poate de dragon? – la una din extremități, și mici spirale în rest. Părea veche.

– Grozav! Ce este? Unde ai găsit-o?

Tommy ridică din umeri și rânji.

Petrecuseră amândoi mulți ani scotocind, săpând și sortând – Tommy dădea peste lucruri, iar Calder le organiza. Tommy păstrase majoritatea lucrurilor găsite, iar Calder nu se supărase. Erau o echipă, iar lui i se părea mai interesant să trieze lucrurile, decât să le păstreze. Când și-au dorit amândoi un lucru, Tommy a fost întotdeauna generos.

Calder exclamă:

– Stai să afle Pe...! De îndată ce roști aceste cuvinte, îl văzu pe Tommy întunecându-se la față. Hai măi, Tommy!

– E deșteaptă, zău că e! De ce nu-ți place?

Tommy îl privi pe Calder cu ochii mijiți și murmură:

– Poate de asta!

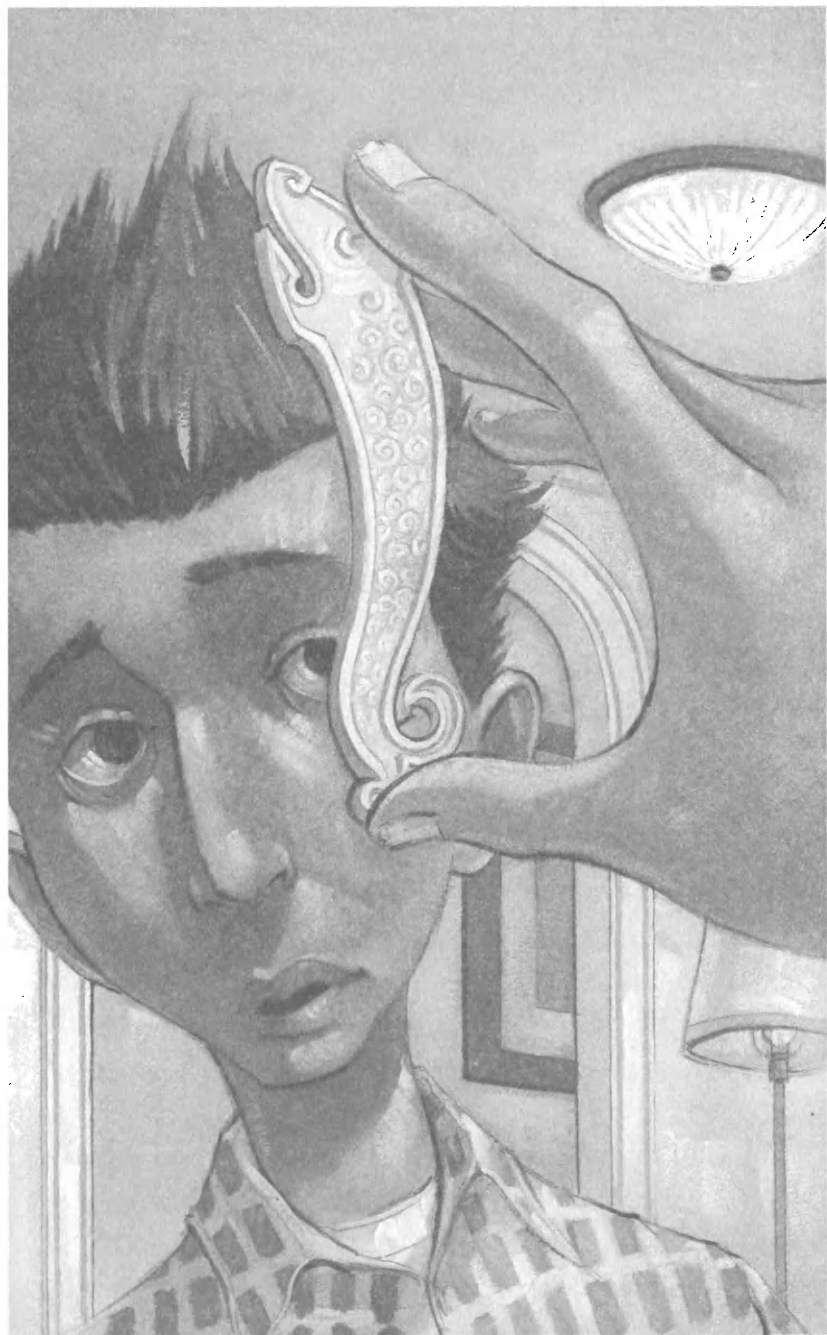
– E deșteaptă în sens *bun*, nu *rău*! adăugă Calder, dându-și seama cât de caraghios suna. E de treabă!

Tommy înălță din umeri.

– Treacă plec! Ieși și trânti ușa în urma lui, însă auzind-o bușindu-se făcu: Oops!

Da, clocotea Calder în sinea lui. Cum de îi trecuse lui prin minte că Tommy și Petra s-ar putea înțelege? Gândindu-se la cei doi la un loc își dădea seama că *nu merge*.

În camera lui, Calder se concentra asupra pieselor noi de pentomino; îi era mai ușor să se gândească la forme, decât la persoane. Pentominourile bidimensionale fuseseră interesante, dar cele tridimensionale erau minunate. Dacă o să ajungă

vreodată să fie directorul unei școli, o să aibă o sală liberă, plină cu piese mari, tridimensionale. Și o să le dea voie elevilor să le grupeze, să se cațere pe ele, chiar să le folosească la jocuri gen fazan. Iar echipamentul de pe terenul de joacă să fie din combinații solide de douăsprezece piese, proiectate chiar de elevi. Poate chiar și pupitrele și scaunele... Calder își închipui cum ar fi să stea pe un Y așezat cu susul în jos și să scrie pe un pupitru T. Posibilitățile erau nelimitate.

Începu să fredoneze în timp ce așeză un Y pe lungime, apoi poziționează T-ul pe capătul lui Y și propti I-ul sub marginea lui T. Parcă-i amintea de ceva, dar de ce anume?

Dărâmă structura și începu să se joace iar; de data asta închise ochii și alese trei pentominouri. Deschise apoi ochii și culcă L-ul, cu piciorul în aer. Apoi așeză F-ul peste el, cu fața în jos, îmbinându-le într-un fel de piramidă. W-ul veni peste F, ca un fel de M lateral. Iarăși, și forma asta parcă îi era cunoscută.

Le răsturnă și o luă de la capăt. W-ul rămase W de data asta, însă înclinat pe o parte. L-ul intră la spatele lui, creând un fel de scară cu patru trepte ordonate. În vârf fu așezat F-ul pe o parte. Construisese o formă diferită, dar și aceasta îi răscolea amintirile. Apucă N-ul și începu să se scarpine tare în cap cu el.

Hotărât să se dumirească, începu de data asta cu F, așezat pe cap. Adăugă W-ul pe partea stângă a acestuia și continuă cu L-ul la capătul din dreapta, așezat cu susul în jos. Din nou, avu o senzație acută de recunoaștere. Sau poate doar din

cauza faptului că îmbina acum piese de pentomino tridimensionale i se părea că-și amintește mereu de ceva cunoscut.

Bineînțeles că aceste forme ar trebui să-i pară familiare – la urma urmei, orașele erau înțesate cu unghiuri drepte și trepte, și proeminente.

Dărâmă din nou grupul de trei piese și așeză F-ul în sus, drept. Apoi bătu cu palma în masă și sări în picioare.

Cum de nu văzuse?

Capitolul 7: SĂ VĂ FIE TEAMĂ!

*** Când Calder năvăli în Harper Avenue și o apucă spre Strada 59, Petra ieșea pe verandă. Ascultă un timp plescăitul sandalelor lui pe asfalt.

Mama ei o rugase să cumpere cartofi, dar... Încotro alerga Calder așa? Petra sări treapta și se luă după el. Își zicea că nu-l spiona, era doar curioasă. Ş-apoi, era o zi senină și liniștită, așa că ar fi fost o ocazie numai bună pentru a face un ocol. Petrei îi plăcea momentul ăsta al zilei, când după-amiaza târzie se transforma treptat în amurg, iar umbrele din grădini aruncau forme întunecate de flori și frunze de-a lungul asfaltului. Fata țopăi în afara trotuarului, evitând o formă care arăta ca un bărbat căzând. Oare umbrele erau simple accidente? Uneori păreau a fi mai mult decât atât.

Petra îl văzu pe Calder cum trece de corpurile de clădire de la University School și o ia la vest spre Casa Robie. Fata aruncă o privire în josul Străzii 59 spre Woodlawn Avenue, chiar când Calder păși spre zidul micuț care înconjura proprietatea. Oprindu-se ca să se odihnească puțin, îl văzu cum scoate din buzunar mâna plină cu pentominouri. Merse la el.

– Petra! Ce faci aici?

– Am ieșit să mă uit la umbre.

Calder dădu din cap. Știa că fata se pricepea să observe lucruri pe care majoritatea oamenilor nu reușeau să le vadă.

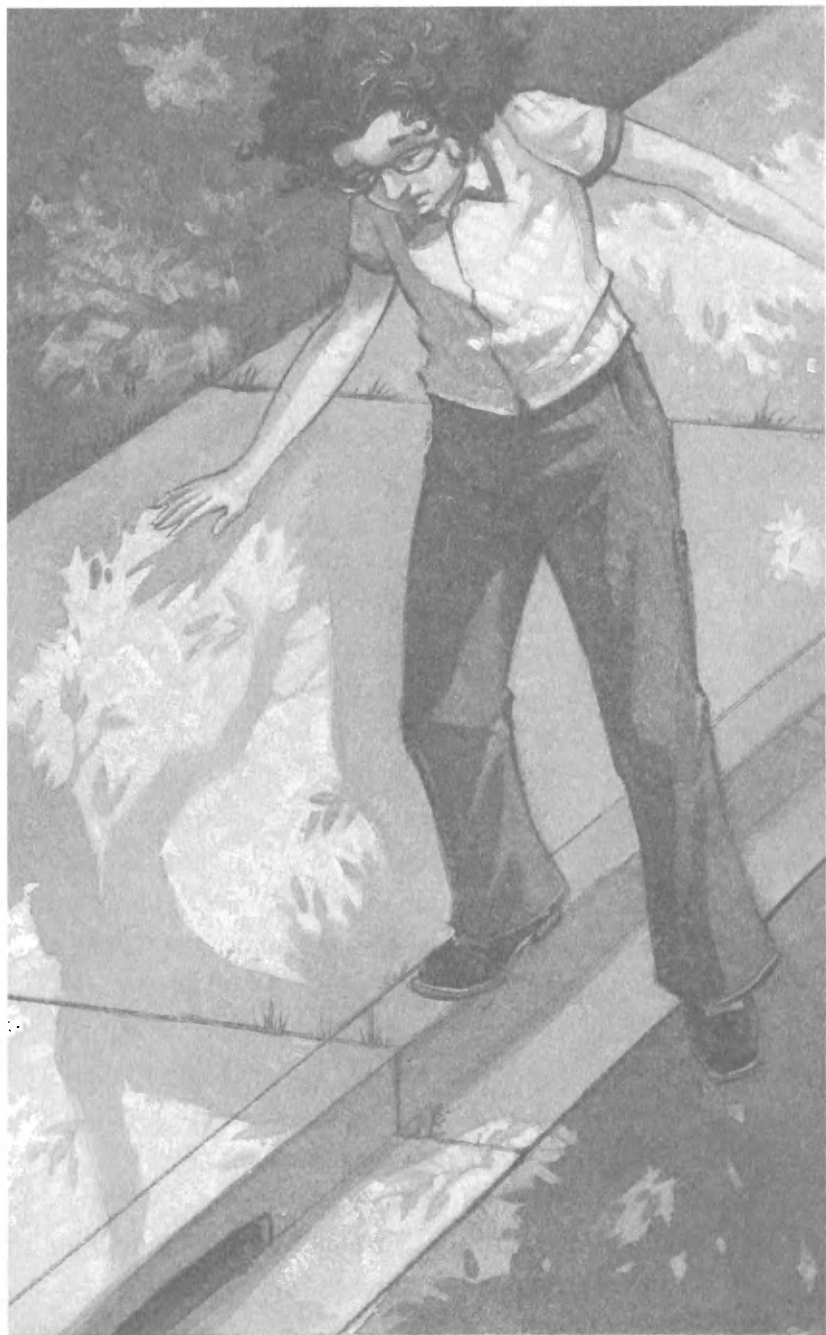
– Uite: am pus mâna pe pentominouri și le-am scos pe astea trei și sunt inițialele lui Frank Lloyd Wright! Și, în plus, sunt sigur că se pot construi secțiuni ale Casei Robie cu ele. Am alergat aici ca să testez!

– Grozav!

Petrei îi plăcea felul în care gândea Calder și combina pentominourile, și îl văzu cum exersează câteva combinații de F, L și W, așezându-le cu grijă pe marginea zidului. Petra remarcă faptul că formele pieselor semănau cu părți ale aripilor din stânga a clădirii cu o precizie aproape magică. Oare pentominourile îi puteau ajuta cumva să salveze imobilul?

Privind când la casă, când la formele portocalii, fetei i se păru că vede ceva mișcându-se la geamurile de la primul etaj. Un licăr slab de lumină săgetă prin păienjenişul de triunghiuri și paralelograme, mișcându-se de la vest la est într-o linie clară, în zigzag. Lumina parcurse în jos cele trei romburi din centrul fiecărei ferestre, creându-i Petrei impresia că grupul vibrează. Fata privi transfigurată cum licărul se apropia din ce în ce mai mult, câștigând viteză, și, brusc – o adiere dărâmă pentominourile lui Calder. La fel de brusc cum se stârnise, adierea trecu și totul redeveni senin și liniștit. Petra se uită la copaci și la cer: nici o briză, nici un nor. Apoi la stradă: nici o mașină care ar fi putut reflecta lumina cu farurile.

– La naiba! spuse pe înfundate Calder, care se aplecase să adune piesele și le ștergea atent, una câte una, de cămașa lui. Ce-a fost asta?

Petra rămăsese cu privirea pironită spre geamurile care acum păreau goale și tăcute.

– Cele trei diamante din fiecare fereastră..., începu ea.

– Te referi la romburi? Întrebă Calder, ridicând privirea. În geometrie nu există diamante! Un romb este un paralelogram cu laturi egale.

– Romburi, mă rog...

Vocea Petrei se stinse.

Absorbit de gândurile sale, Calder vorbi agitat:

– Dacă ar avea cineva o colecție de sute de astfel de pentominouri, sunt sigur că ar putea construi toată Casa Robie, fără desenele din fereastră. Poate dacă am demonstra că poate fi construită din pentominouri, am putea să stârnim interesul unor adulți pentru salvarea ei. Știi, în ideea unui joc educațional.

– Poate, adăugă șoptit Petra.

Calder se uită la ea.

– Ce-ai pățit?

– Clădirea tocmai ți-a dăruit pentominourile! Adică, am văzut un licăr cum parcurge șerpuit geamurile spre noi, și apoi a urmat acea boare, iscată din senin.

– Ciudat! exclamă Calder. Sigur nu ți-ai închipuit tu asta?

– Nu cred, zise Petra.

Stând alături și privind la casă, Petra simți un fior de gheață pe șira spinării: „Casa asta nu vrea să fim aici!“

Dintr-odată, Calder își aminti cuvintele *fear it*, alcătuite din șase dintre cele șapte litere din ART & LIFE. Dar de ce anume să se teamă? De casa aceasta?

În spatele lor, se auzi scurt o voce familiară:

– Salut!

Calder și Petra tresăriră.

Era Tommy, care stătea drept, cu picioarele depărtate și brațele lăsate țepene pe lângă corp. Petra se îndepărtă cu un pas de Calder și, deși nici unul dintre ei nu realiza asta, cei trei formau perfect în spațiu un triunghi echilateral.

Fără să dea atenție expresiei ostile de pe chipul lui Tommy, Calder îi povesti despre posibilitățile de combinare a pentominourilor F-L-W. Vechiul lui prieten se arătă ceva mai puțin precaut.

– Doar asta făceați? întrebă Tommy.

Privea nervos spre grădină.

– Eu zic că ideea lui Calder este destul de interesantă, zise Petra rece. Și, în plus, ce te interesează pe tine de ce ne uităm la Casa Robie?

Tommy mârâi ceva greu de înțeles de genul „ce știi tu“ și Petra se retrase.

– Mă duc să iau cartofi pentru mama, anunță fata, făcându-le cu mâna, îtinzând rapid, apoi desfăcând triunghiul imaginar în momentul când dispăru după colțul străzii.

*** Henry Dare se întoarse pe o parte, gemu de durere și se lăsă iar pe spate. Stătea cu ochii pironiți în tavan. Bine că nu era mai în vârstă – căderea aceea l-ar fi putut omori!

Fiind dintr-o familie de zidari, la a patra generație, fusese angajat de universitate să dezmembreze casa la construcția căreia contribuise străbunicul lui. Era o onoare să obțină contractul pentru Casa Robie și lucra la o treabă importantă, asemenea străbunicului lui, care îl ajutase pe Frank Lloyd

Wright. Era o simetrie în situația asta. Un Dare ajutase la ridicarea casei și un altul la demolarea ei. Dar acum se întâmplase lucrul ăsta.

– Ceva împotriva firii, murmură el ca pentru sine. Știu ce știu, când spun că imobilul ăla s-a mișcat! N-a fost vorba despre nici o țiglă udă, s-a mișcat sub mine... gândi el cu glas tare... ca un pește! De parcă ar fi stat pe un pește uriaș.

„Când ți se întâmplă o experiență imposibilă și știi că nu ești nebun, ți se schimbă perspectiva asupra lucrurilor“, cugetă el.

Iar vocea de copil, o voce care părea că vine din casă, spusese oare „Stai deoparte!“ sau „Stai, joacă-te!“? Era o diferență mare între cele două formule.

Oare clădirea încerca să-i spună că nu-i convine ce i se pregătește? De fapt, gândindu-se mai bine, își aminti de o serie de accidente care avuseseră loc de când el și restul echipei de muncitori veniseră cu o săptămână în urmă să facă măsurători și să întocmească planuri. Un tâmplar care se ocupa cu restaurările căzuse pe scări; un alt muncitor fusese lovit la cap de un suport de lustră; ferestrele se închideau sau se deschideau singure; muncitorul care îl găsisese căzut pe balcon își rupsese un deget când o ușă cu geamuri i se trântise peste mână.

Și ce erau acele idei stranii care-i trecuseră lui prin cap chiar înainte de a cădea, că este tânăr, viu și invizibil? Era ca și cum casa, cunoscându-și soarta, îi ghicise gândurile lipsite de griji și se înfuriase. Sau poate că atingând hornul, desprinsese un fragment de cărămidă care căzuse și trezise cumva casa la viață?

„Astea sunt niște idei nebunești“, gândi el, scuturând din cap. Idei nebunești care totuși nu-i păreau așa de ireale.

Copil fiind, îndrăgea scamatoriile și putea face să dispară și să apară din nou obiecte mici. Reușea să păcălească oamenii. De fapt, străbunicul lui îl învățase câteva trucuri de genul acesta. Tânărul zâmbi amintindu-și episoadele când făcuse să dispară o carte, o turturică vie sau îndoise o lingură...

Se întrebă ce părere ar fi avut străbunicul lui despre această treabă. Într-adevăr, casa era o ruină, iar fragmente din ea se spunea că vor ajunge să fie păstrate în muzee pe vecie, dar simțea că străbunicul lui și domnul Wright ar fi înfuriați la culme de planul muzeului. Henry Dare știa destule despre casă cât să știe și că Wright făcuse atent planuri, măsurători și cântărise lucrurile așa încât nici o parte din casă să nu fie văzută fără să nu te ducă cu gândul la celelalte. Totul se potrivea – aproape ca într-un joc din acela cu un cub tridimensional. Chiar și simpla discuție de a o dezmembra era un sacrilegiu.

Oftă. Dacă n-o să spună și altora, o să mai sufere și altcineva un accident? Dar cine oare să-l creadă?

Capitolul 8: O FAȚĂ ÎNSPĂIMÂNTĂTOARE

*** Petra citi câteva ore în noaptea aceea, fără să se poată opri. Era surprinsă: cartea *Omul Invizibil* era captivantă! Scrisă în 1897, cu treizeci de ani înainte de terminarea construcției Casei Robie, cartea apăruse cu mult timp în urmă – înainte de computere, de avioane, și înainte ca vreun membru al familiei ei să fi ajuns în Statele Unite. Se întrebă dacă Frank Lloyd Wright o citise.

Povestea începea cu un străin care apare la un han de țară englezesc în toiul unei furtuni de zăpadă din februarie.

Era înfofolit din cap până în picioare, iar borul mare al pălăriei sale de fetru îi acoperea fiecare centimetru din față, mai puțin vârful nasului... Abia ținându-se pe picioare, probabil rănit sau extenuat, bărbatul opri anevoie trăsura și caii și-și aruncă jos cufărul de piele.
– *Un foc, strigă el... o cameră și un foc.*

Petra habar n-avea ce este acela un cufăr, dar ghici că trebuia să fie o valiză. Citi mai departe.

Sosirea străinului era pasajul subliniat pe care îl găsisese Petra la început, cu fragmentul „un noroc nemaiauzit“. Se pare că hanul nu avea prea mulți clienți pe timpul iernii. Străinul comandă ceva de mâncare și așteaptă în sala de mese a hanului, dar nu-și scoase nici haina udă, nici pălăria și nici ochelarii de călătorie, groși ca de schior, de la ochi. Nu-și spuse numele. Soția hangiiului îi puse nenumărate întrebări, dar străinul nu-i răspunse la nici una.

După ce-i aduse mâncarea, hangița își dădu seama că uitase să-i ducă muștarul:

Femeia bătu la ușă și intră imediat. De îndată ce intră, musafirul se mișcă rapid, așa încât ea nu reuși decât să surprindă pe fugă un crâmpei din ceva alb care dispăru îndărătul mesei. Părea că s-a aplecat să ridice ceva de pe jos...

– Lasă pălăria, zise musafirul, cu voce înfundată și, întorcându-se cu fața spre el, femeia văzu că se ridicase în scaun și se uita la ea.

Pe moment, femeia rămase cu gura căscată, privindu-l, fără să poată vorbi.

Bărbatul avea un material alb... înfășurat pe partea de jos a feței, așa încât gura și maxilarul îi erau complet acoperite. Deasupra ochelarilor albaștri fruntea îi era acoperită pe de-a-ntregul cu un bandaj alb... care îi acoperea aproape în întregime fața, cu excepția nasului roz, ascuțit... pe dedesubt și printre bandajele

*încrucișate, răzbătea părul negru, des, împărțit în
șuvițe și coarne ciudate...*

Petra se ridică în capul oaselor, citind din ce în ce mai repede. Se opri doar ca să deschidă ușa de la cameră, după care se așeză cu spatele la perete.

Bărbatul era nervos și bătăran în atitudine cu toți cei de la han, așa că lumea bănuia că avusese un accident teribil sau o operație. În noaptea aceea, soția hangiului „se trezi din somn visând niște capete uriașe, albe ca niște napi, care o urmăreau, suspendate pe niște gâturi interminabile, și cu niște ochi negri imenși“. Oricât de ridicolă părea imaginea, Petra simți că o scutură un fior de spaimă.

Când ajunseră bagajele străinului, acesta ieși din han, la fel de înfoclit ca să observe dacă îi sunt date jos din trăsură cu grijă. Fu mușcat însă de picior de un câine și alergă înăuntru.

Vădit îngrijorat, hangiul merse după el și deschise ușa de la camera străinului:

Jaluzele erau lăsate, iar camera era întunecată. Hangiul zări pe fugă un obiect neobișnuit care semăna cu un braț fără mână ce flutură înspre el, și o față cu trei pete uriașe, nedefinite, pe un fond alb, ca o panseluță deschisă la culoare. Apoi fu lovit puternic în piept, împins afară din cameră. Cel care era înăuntru îi trânti ușa în nas, apoi o încuie. Totul se petrecu atât de repede, că nici n-avu timp să vadă bine. Niște forme neclare, o lovitură și contuzia. Bărbatul rămase năuc în

spațiul mic și întunecat din capul scărilor, gândindu-se la ce anume văzuse.

În zilele următoare, străinul rămase închis în cameră, ceru să nu fie deranjat și improvază în încăpere un fel de laborator științific. Pe înserate, ieși să se plimbe și sperie toată lumea.

Fața lui... bandajată, înspăimântătoare... apărut brusc din întuneric, ca o sperietoare...

Petra își imaginează cum ar fi să meargă noaptea pe Harper Avenue și după colț, în fața anticariatului, să dea nas în nas cu un bărbat nervos, bandajat, din a cărui față nu se vedea decât vârful nasului. Hotărî că citise destul deocamdată și închise cartea. Cum de ceva scris cu atâta timp în urmă putea fi atât de înfricoșător?

Și Casa Robie era un pic înfricoșătoare – și veche. Oare găsisese cărțile astea dintr-un motiv anume? Oare Frank Lloyd Wright și Omul Invizibil aveau vreo legătură?

Se liniști la auzul zgomotului și agitației făcute de membrii familiei ei, iar mama îi zâmbi surprinsă, când fata o întrebă dacă poate să șteargă vasele.

După ce se joacă o vreme cu sora ei mai mică și după ce-l ajută pe unul din frații ei să-și facă un cort din cearșafuri, uită pe moment de bărbatul din tren, de sclipirea stranie din ferestrele Casei Robie și de personajul misterios din *Omul Invizibil*.

Capitolul 9: MUȘCĂTURA

*** În weekendul acela, Petra, Calder și Tommy nu se întâlniră.

Luni, pe 6 iunie, Petra zăbovi în fața casei înainte de a pleca spre școală. Inspiră adânc. Cerul era senin, albastru, numai bun de privit, iar temperatura perfectă.

După frigul monocromatic al iernii din Hyde Park, atmosfera de primăvară venise ca o revelație. Petra abia învățase cuvântul și îi plăceau atât înțelesul, cât și sonoritatea cristalină, diafană – o revelație era un moment în care apare un flash brusc de recunoaștere, un *da!* Într-o zi ca aceasta, fiecare detaliu văzut în jur ți se părea extraordinar și creat intenționat: parfumul catifelat de lemn ud și piatră, invazia pastelată a florilor mov, roșii și galbene, presărate pe fondul verde al ierbii și al frunzișului copacilor, fiecare nervură și tulpină tresăltând și desfășurându-se ca un râu în aerul de dimineață.

Ochii i se abătuseră spre un mănunchi de panseluțe din curtea vecină. Amintirea comparației cu o panseluță din *Omul Invizibil* o făcu să se apropie și să le privească atent – ce prostie, gândul că o panseluță ar putea fi înspăimântătoare! Fata observă că multe din ele aveau într-adevăr niște pete

care arătau ca doi ochi și o gură, înconjurată de o îmbujorare de culoare veselă. Fiecare floare avea cinci petale, petele fiind pe cele trei de jos. Unele arătau ca niște aripi de fluturi, în formă de trifoi, sau ca niște picturi abstracte, executate cu o pensulă subțire ca firul de păr. Avu impresia că cu cât se uita mai mult la ceva ce părea infim, cu atât acel puțin devenea plin de semnificații. Petra memoră ideea, pentru a o nota mai târziu.

„E curios cât de multe lucruri pierzi din vedere când ești nemulțumit de ceva“, gândi ea. Ei, dar un nimic precum Tommy Segovia n-o să strice bucuria primăverii din sufletul ei: scriitorii nu-și permit să irosească nici o secundă!

Petra îl văzu pe Calder cum apare în prag și se uită înspre ea. Băiatul ridică mâna s-o salute, lucru pe care Petra remarcase că nu-l făcea când Tommy era prin preajmă, și veni cu pași grăbiți spre ea.

– I-am spus lui Tommy că o să mă întâlnesc cu el în fața brutăriei Medici înainte de școală, zise el.

– Sigur, mormăi Petra, întrebându-se dacă asta însemna că o chema și pe ea. În ciuda hotărârii ei de mai devreme, simți cum impresia dimineții pălește și dispare din ochii ei.

O luară în jos pe strada 59, iar pe drum Calder îi povesti despre cuvintele pe care le reținuse din LIFEART, inclusiv *earlift*, *flare it* și *fear it*, iar fata se arătă interesată, dar totuși absentă. Petra păru încântată de jocul de cuvinte cu *fleac-filtru* legat de Casa Robie, dar tot încruntată era. Băiatul observă că părul ei des, cârlionțat, era în acea zi prins într-o coadă de cal, serioasă, care de fapt arăta mai mult a un puf rotund.

Brusc Petra zise:

– Știi, tipul pe care l-am văzut în tren...

Calder băgă mâna în buzunar.

– Da?

– N-avea față!

– Poftim?

Calder începu să amestece piesele de pentomino în buzunar.

– N-am văzut o față propriu-zis, și mă pricep să identific lucruri din tren, zărite din viteză! Nu-mi amintesc să fi zărit ceva gen păr fluturând în vânt sau vreo glugă – doar pelerina neagră și mâna.

– Straniu, dacă pui la socoteală și coperta cărții.

– Exact!

O luară la stânga pe Strada 57 și trecură de niște blocuri de locuit, de terenul de joacă Bixler și mai aveau puțin până la brutăria Medici.

– Petra, nu-i spune lui Tommy de carte, ok? Eu și el aveam obiceiul până nu de mult să mergem pe ascuns la șine și... ei, oricum nu-i place să citească!

– Nici o problemă! replică acră Petra. Am citit un pic din ea aseară.

Era pe punctul să-i spună lui Calder despre pasajul subliniat din al doilea exemplar al cărții *Omul Invizibil* și să-l întrebe dacă credea cumva că cele două exemplare ar fi putut avea vreo legătură cu salvarea Casei Robie, când Tommy ieși din brutărie drept în fața lor. Băieții se salutară lovindu-și veseli palmele în sus. Imediat Tommy rupse o bucată din croasantul cu ciocolată pe care și-l luase și i-o oferă lui Calder. Calder mușcă o dată din ea și aruncă pe fugă o privire spre Petra, vrând parcă să-i spună: „E bun – ia și tu!”

– Fetele nu mănâncă niciodată de astea, zise Tommy, arătând cu capul în direcția ei.

Petra îl privi lung. Oare vorbea serios? Insinua de fapt că fetele se gândesc tot timpul să nu se îngrașe? Sau că ea era grasă? Fata se întoarse spre Calder. Acesta se opri din mestecat, cu gura încremenită într-o grimasă.

– Numai fetele ca mine, comentă Petra nervoasă, după care îi păru rău că nu tăcuse.

N-ar fi pus gura pe vreo bucatăică din cornul puștanului ăstuia nesuferit, nici dacă îi dădea bani cineva! Făcu stânga împrejur și se îndreptă spre școală. Nici unul dintre băieți nu-i strigă din urmă să-i aștepte.

Ochii Petrei înotau în lacrimi. Ce se întâmplase cu Calder? De ce nu interveni? *Era sigură* de prietenia lui! De ce nu încerca Tommy să se adapteze noii situații? Cu ce drept încerca el să dea timpul înapoi și să încerce s-o scoată din joc?

În mers, fiind atentă la cum îi stăteau pantalonii, cam strâmți și prea scurți, fata se strădui să afișeze o expresie veselă. Pantalonii ei scoteau un fâșâit care suna a: *no-roc! no-roc! no-roc!* Apoi își dădu seama de ce și dintr-odată se simți ceva mai bine.

„Un noroc nemaiauzit“, murmură ea ca pentru sine când deschise ușa de la intrarea spre corpul de școală al elevilor de gimnaziu. Continuă să se gândească la această nouă idee când se așează în bancă, hotărâtă să-i ignore toată ziua atât pe Calder, cât și pe Tommy.

*** De îndată ce Petra le întoarse spatele, Calder spuse fioros:

– Ai fost răutăcios!

Și o bucată mare de croasant îi sări din gură și se lipi de brațul lui Tommy. Acesta ținti spre Calder și dădu un

bobârnac bucății mestecate de corn, care îi ajunse lui Calder pe obraz. Băiatul îl lovi cu pumnul. O dădură apoi pe glumă, dar se cam enervaseră.

– Auzi, apropo de piatra în formă de pește, gravată! Am găsit-o în curtea Casei Robie, și voiam să te întreb dacă tu crezi că ar trebui să le zic și celor din clasă. Asta, bineînțeles, dacă mai vine vorba despre imobil!

Calder se opri în loc ca blocat și se uită la Tommy.

– De ce nu mi-ai spus asta când ai fost vineri la mine?

– Pentru că ai fi implicat-o *și pe ea*.

– Și de ce nu poate fi și ea implicată?

Tommy mormăi:

– N-ar înțelege!

– De unde știi? Ar înțelege... Dacă nu poți fi prieten cu Petra, nu poți fi prieten nici cu mine, zise Calder, surprins în sinea lui de curajul pe care îl avusese.

Dintr-odată, Tommy o luă la goană. Alerga în direcția opusă școlii, îndreptându-se spre blocul său. Calder rămase locului o clipă, uitându-se după el. „Grozav“, gândi el. Acum și Petra și Tommy erau supărați pe el.

Bine, renunță! Dacă nu pot fi prieteni toți trei, atunci poate că nu trebuie să fie deloc prieteni.

Calder se lăsă cu zgomot în bancă, agățându-și un buzunar de la pantaloni în spătarul scaunului. Toate piesele de pentomino i se împrăștiară pe jos. Petra nici măcar nu întoarse capul spre el.

Capitolul 10: NU INTRAȚI!

*** În dimineața aceea, domnișoara Hussey era îmbrăcată cu o fustă mov cu tiv galben. Purta o pereche nouă de papuci gen șlapi de culoarea lavandei și avea unghiile de la picioare date cu oă argintie.

Stătea în fața clasei, cu mâinile împreunate.

– Vă așteptam cu nerăbdare! le strigă ea elevilor de-a șasea și aceștia înțelesesă ce urma. Profesoara continuă: Am un plan! O să vizităm Casa Robie, cum a sugerat Calder. Nu se poate intra în ea, dar mergem pe ideea că avem voie să o vedem de aproape – uneori e mai important să treci direct la acțiune în loc să ceri voie! Voi nu trebuie decât să vă dați seama dacă acest imobil este sau nu o operă de artă. Dacă da, de ce? Dacă nu, la fel, vreau argumente. E posibil să folosim ideile voastre ca să salvăm imobilul.

Clasa începu să zumzăie, încântată că urmau să facă o neașteptată oră „pe teren“.

Domnișoara Hussey întrebă trecând cu privirea peste rândurile de bănci:

– Suntem toți prezenți? Unde-i Tommy Segovia?

– Cred că întârzie, răspunse Calder.

Profesoara făcu un mic semn în catalog.

– Îi lăsăm un mesaj. Deci, în primul rând vreau să vă luați toți o mapă-clipboard, câteva foi și un creion ascuțit!

În vreme ce elevii se foiau în bănci, căutând prin genți și ascuțind creioane, domnișoara Hussey îi scrisese pe tablă un mesaj lui Tommy prin care îi cerea să-i aștepte în biblioteca școlii până se întorc.

Dintr-odată, Petrei îi trecuse supărarea pe Calder. Oare îl lăsase pe Tommy căzut în vreun tufiș, cu nasul plin de sânge? Așa spera.

– Hai să ieșim în liniște! Dacă ne întreabă cineva, facem o plimbare prin natură, ca de primăvară, îi instrui profesoara.

Domnișoara Hussey ieși repede din școală, urmată îndeaproape de elevi. Petrei îi plăcea faptul că profesoara îi conducea încrezătoare, fără să privească înapoi.

Elevii clasei a șasea parcurseră cele trei străzi până la Casa Robie fără să vorbească prea mult între ei, emoționați că fac ceva nepermis. Când ajunseră lângă clădire, domnișoara Hussey îi opri:

– Așadar, o să desenați și o să luați notițe! Banda cu „Nu intrați“ e de jur împrejurul clădirii, și nu a întregii proprietăți, așa că puteți explora oricât, numai să nu depășiți zona împrejmuată. Ne întâlnim aici peste o jumătate de oră!

Elevii înconjură clădirea și începură să examineze minuțios ferestrele, să intre în grădină sau să se ridice pe vârfuri pe bordură ca să vadă mai bine etajele al doilea și al

treilea. În scurt timp, se așezară pe iarbă câte unul sau în grupuri mici ca să deseneze și să scrie.

Petra îl văzu pe Calder cum se uită atent la partea vestică a casei. Băiatul se afla în dreptul unei terase înălțate și, la rândul lui, se așeză cu spatele lipit de trunchiul unui copac, cu mapa pe genunchi. Când trecu pe lângă el, Petra observă că desena pentominouri tridimensionale pe o foaie de matematică. Încă nu i se adresase, dar la drept vorbind, nici ea nu-i spusese nimic. Poate că o pauză le-ar prinde bine.

Petra înconjură casa de două ori. În afara vizitei scurte din după-amiaza de vineri, nu privise niciodată cu atenție imobilul respectiv. În dimineata aceea ferestrele erau lucioase, aproape ca penele cozii de păun, iar clădirea în sine arăta ca un labirint, cu ziduri pe patru nivele și acoperișuri pe trei. Trecuse de mai multe ori pe acolo, dar nu remarcase până atunci cât de complexă era construcția.

Cum ar fi să locuiești într-o casă ca asta? Era într-adevăr luminoasă și deschisă, dar fata își închipui că s-ar simți ca un melc fără cochilie. Casa ei de pe Harper Avenue era îngheșuită între calea ferată și stradă, dar, deși zgomotoasă și îngrămădită, era confortabilă ca un cuib. Casa Robie părea mai degrabă o colecție de cutiute deschise, nu prea adânci, puse la întâmplare una peste alta, atârând unele peste altele. Părea mai mult un loc de joacă. Ar fi fost perfectă pentru un joc ceva mai înfricoșător de-a v-ați ascunselea.

Pe măsură ce Petra continua să exploreze, își dădu seama că nu poate vedea efectiv în casă. Terasele și zidurile erau așezate în așa fel încât ferestrele mai mult chinuiau privitorul, spunând parcă: „Iată-ne, dar ce poți să vezi?“ Clădirea

pe de-a-ntregul avea ceva îmbietor și respingător în același timp. Ca un fel de joc sau capcană. Fata nu era obișnuită să studieze artă care o făcea să nu se simtă în largul ei.

Se așeză să deseneze lângă garaj. Ferestrele din fața ei erau mai mici decât altele, iar sticla colorată ce compunea modelul din geam era deosebit de drăguță.

Pe măsură ce se apropia avu senzația ciudată că fragmentele mici de sticlă își schimbau culoarea când își lua ochii de la ele. Parcă mai înainte văzuse rubiniu-crem-movuliu pe partea stângă a desenului, nu? Acum era rubiniu cu nuanțe de turcoaz și sepie. Fata se cutremură, amintindu-și momentul când venise cu Calder – licărul acela și adierea stranie –, când, brusc, se întâmplă ceva neașteptat: una dintre ferestrele la care se uita se deschise ușor.

Apoi se închise și se mai deschise încă de două ori, așa încât Petra trase concluzia că rămăsese deschisă. La urma urmei, domnișoara Hussey le spusese că interiorul casei era într-o stare jalnică, iar imobilul era nelocuit de mai bine de un an. Petra continua să se uite la casă, când observă ceva întunecat mișcându-se prin cameră. Simți că i se zburlește părul pe ceafă.

„O umbră“, își zise, după care își dădu seama că umbră ar fi făcut numai un corp solid. În momentul în care fata sări în picioare, fereastra se închise cu un pocnet, ca și când cineva dinăuntru ar fi tras-o nervos în toc. Petra își înhăță mapa și alergă spre partea laterală a casei. După colț, aproape că se ciocni de Calder, care părea la fel de tulburat ca și ea.

– Aici erai! zise el, apucând-o de braț. Petra – cred că am văzut pe cineva în casă! Un bărbat cu o pelerină neagră!

*** După ce se sfătuiră repezător în șoaptă în colțul grădinii, Calder și Petra hotărâră să nu mai spună nimănui, cel puțin deocamdată.

Apoi auziră fluieratul pătrunzător al domnișoarei Hussey, adică semnalul de lăsați-totul-și-veniți-la-mine, și în momentul acela un bărbat cu o expresie dură a feței și o pălărie scorțoasă ieși din casă.

Acesta strigă:

– Hei! Rămâneți pe trotuar, copii! N-ați citit că e interzis?

Domnișoara Hussey îi aștepta calmă pe bordură. În vreme ce elevii se strâneau în jurul ei, bărbatul veni spre ea și, mai mult mârâind, îi spuse răstit că un zidar căzuse de pe acoperiș în urmă cu trei zile și era încă în spital.

Profesoara se schimbă la față.

– Se simte bine? Ce s-a întâmplat? Întrebă ea îngrijorată.

– E conștient acum, dar nu spune prea multe. Venise să se uite la horn puțin, a urcat singur, înainte să vină și alți lucrători, și probabil a alunecat. Imobilul e ca o casă de distracții de la orașelul copiilor. Când am intrat să-l luăm de pe balcon, și eu m-am accidentat!

Bărbatul își arată demonstrativ o mână învelită într-un bandaj uriaș.

– O, Doamne! exclamă domnișoara Hussey.

– Mesajul e clar, domniță: casa e condamnată! E periculoasă și stă să se dărâme. Nu intrați!

*** De la el din apartament, Tommy își văzuse colegii venind. Plănuse să scrie un bilet ca să pară o scutire de la

dentist și să ajungă la școală mai târziu. Când auzi vocile copiilor, inspectă geamul prin bolul cu plante al lui Goldman.

Cel puțin Calder și Petra nu mergeau alături, dar la naiba! – ratase ocazia de a le spune tuturor despre descoperirea lui.

Îl văzu pe Calder cum desenează balconul. Câțiva elevi apărură în spatele casei, chiar sub geamul lui, dar nici unul dintre ei nu rămase acolo. O văzu pe Petra trecând prin zonă fără să-i zică nimic lui Calder și observă cum câteva suvițe răzlețe îi ieșiseră din coada prinsă la spate și-i fluturau caraghios pe lângă obraji. Dintr-odată, Tommy se simți mai bine.

Timpul trecea și, în vreme ce aștepta, băiatul își șterse de praf etajera pe care erau înșirați peștișorii săi de colecție. La un moment dat auzi un fluierat ascuțit și copiii plecară.

O să mai stea câteva minute, după care se va duce și el la școală. Îngenunche în fața acvariului lui Goldman.

– Ieri am găsit ceva pentru colecție, zise el.

Goldman veni înot aproape de nasul lui Tommy, ca și când ar fi spus: „Ce anume?”

Tommy vârî mâna în buzunar și scoase la iveală o piatră gravată. I-o arătă peștișorului său, apoi o ridică peste acvariu, ținând-o chiar deasupra apei. Piatra era de culoarea untului și avea mici stropi negri pe ea. Gura peștelui-dragon era întredeschisă ca într-un rânjet, iar Tommy își vârî pe lat unghia degetului mic în deschizătură. Avea colți ascuțiți.

– E fioros, Goldman, zise băiatul. Să te păzești!

Micile spirale de pe corpul creaturii erau orientate în direcții diferite și probabil fuseseră scobite în piatră cu un vârf de cuțit de mărimea unui ac. Goldman veni la suprafață

și fixă cu privirea, emoționat, descoperirea lui Tommy, privind-o din ambele părți. Tommy, examinând-o de asemenea, se întrebădacă era în regulă să păstreze un astfel de obiect de preț care fusese descoperit pe o proprietate particulară. Nu-i spusese mamei despre fragmentul de piatră, poate tocmai din acest motiv. O ținuse ascunsă sub pernă toată noaptea.

Ceva îi spunea că peștele-dragon era o descoperire uimitoare – dacă nu chiar descoperirea vieții lui. Îi amintea de niște poze din revista *National Geographic*, dar poze din ce parte a lumii oare? Strânse din ochi, încercând să-și amintească acele imagini și își aminti o țară cu munți, ai căror versanți erau brăzdați de șanțuri și falduri care arătau ca fragmentul ăsta de piatră. Poate că pe vremea când Casa Robie era nouă și în ea locuiau niște oameni bogați, avusese loc o spargere, iar peștele de piatră fusese luat dintr-o colecție de artă a vreunei familii, scăpat undeva în grădină și apoi uitat. Era greu de aflat dacă chiar așa se întâmplase, gândi Tommy, închipuindu-și cum ar fi să parcurgă înnebunit pagini întregi cu scris mic din arhiva de ziare.

Ar putea găsi un expert care să-i dea niște informații despre pește. Care erau oare regulile în privința descoperirilor unor comori de artă ca aceasta în apropierea unei case părăsite? Auzise de scafandri care recuperaseră bijuterii și bani de pe vapoare scufundate pe fundul oceanului și cărorali se permitea să păstreze tot ce găseau. Doar Casa Robie era și ea o epavă, nu?

Poate că nu era o idee chiar așa de bună s-o arate celor din clasă.

Dintr-un impuls de moment, dădu drumul peștișorului de piatră, care căzu cu un pleoscăit scurt în bolul lui Goldman. Tommy constată cu încântare că era aproape invizibil pe pietrișul de pe fundul acvariului. Goldman făcu un rotocol rapid în jurul lui, aruncă o căutătură suspicioasă noii sale comori, după care continuă să se uite pe geam afară.

Capitolul 11: O IDEE NEBUNEASCĂ

*** Când Tommy deschise ușa de la clasă, se liniști văzându-i pe toți colegii lui prezenți. Unii scriau, câțiva vorbeau, strânși în grupuri mici, iar alții prindeau în pioneze niște schițe pe un avizier din lemn, de pe peretele din spatele clasei.

Domnișoara Hussey îi făcu semn să intre și, absentă, luă biletul pe care băiatul îl scrisese cu atenție cu un scris neîngrijit, ca de adult, ca să pară din partea dentistului lui. Profesoara îl îndesă în sertarul de la catedră, iar Tommy inspiră adânc.

Băiatul se uită prin clasă după Calder, dar nu-l zări. Apoi remarcă și absența Petrei.

Se așează în banca lui. Domnișoara Hussey veni lângă el și spuse:

– Azi-dimineață am fost la Casa Robie!

Tommy dădu din cap afirmativ, strângând din buze.

Profesoara continuă:

– Toată lumea încearcă să-și dea seama dacă imobilul este o operă de artă. Pe tablă avem două coloane, cu „DA” și „NU”, și am scris și câteva dintre ideile colegilor tăi.

În timp ce domnișoara Hussey îi explica aceste lucruri, Tommy observă că aceasta avea la o ureche un cercel din

argint reprezentând un peștișor, iar solzii acestuia străluceau în lumină când dădea din cap. Tommy și l-ar fi dorit în colecție.

Băiatul aprobă iarăși din cap semn că înțelesese și zise:

– Acum locuiesc lângă Casa Robie!

Domnișoara Hussey făcu ochii mari și bătu din palme așa de tare, încât Tommy clipi.

– Deci știi exact cum arată exteriorul! Ai văzut-o în toate luminile... asta-i nemaipomenit! Ia-ți o foaie de hârtie și spune-mi ce părere ai, dacă poate fi caracterizată drept operă de artă.

Tommy se uită la tablă.

În coloana cu „DA“ citi:

Arta trebuie să surprindă. Casa arată ca și când ar avea o sumedenie de locuri prin care se poate intra sau ieși și poți s-o iei în mai multe direcții.

Arta se spune că te face să te simți mai bine. Casa este luminoasă și arată ca un loc grozav de explorat.

Arta te îndeamnă să gândești. Ferestrele sunt înțesate de forme geometrice și trebuie să fie minunat să te uiți prin ele din interior.

În coloana cu „NU“ scria:

Arta n-ar trebui să fie înfricoșătoare. Casa pare să aibă o mulțime de colțuri întunecate.

Arta n-ar trebui să fie periculoasă. Casa arată ca și când ar avea prea multe locuri de unde ar putea să cadă un copil.

Arta ar trebui să fie un lucru cu care să vrei să trăiești. Casa este deprimantă.

Curios!... Lui i se păruse că era chiar primitoare. Bineînțeles, în clipa de față nu era deloc mobilată, dar el își putea imagina cât de distractiv ar fi fost să locuiască în ea. Un copil ar putea spiona în toate direcțiile, având la dispoziție atâtea ferestre, și ar putea sta pe zidurile terasei sau să se cațere pe unul din acoperișuri când nu-l vede nimeni. Cine o fi scris oare pe tablă prostia aia cu căzutul? Locuința ar fi fost perfectă pentru un război cu pistoale cu apă, iar mamei lui sigur i-ar plăcea că era spațioasă și că e înconjurată toată ziua de lumina soarelui. Ar vedea-o stând într-unul din balcoane în fiecare dimineață să-și bea ceaiul.

Atunci ce să adauge el la coloana cu „DA“?

Prefera în continuare cărțile cu poze ca atunci când era mic și nu uita niciodată ilustrațiile care ascundeau anumite tâlcuri din povești – cele cu un personaj misterios, ușor periculos, sau cu o cutie deschisă în care se putea vedea sau cu o cărare care dispărea după o cotitură. Băiatul se ridică din bancă și merse încet spre tablă. Scrise cum pronunța:

„Arta ar trebui să aibă secrete. Casa asta ari.“

Domnișoara Hussey veni lângă el când termină.

– Ce secrete are casa, Tommy?

Dintr-odată, băiatul își dori să nu fi scris asta. Scrisul lui de mână arăta încârligat, ca de copil în comparație cu al profesoarei. Aceasta întrebă mai departe:

– O comoară ascunsă?

Tommy se îmbujoră și aruncă o privire spre banca lui. Oare profa putea citi gândurile?

– Mmm, păi, adică arta ar trebui să rămână interesantă când o privești de mai multe ori, iar Casa Robie e mereu interesantă când trec pe lângă ea.

– Bine gândit, spuse domnișoara Hussey, deși după voce părea dezamăgită.

Ușa se deschise, iar Calder năvăli în încăpere, urmat la câteva secunde de Petra. Amândoi duceau pe brațe niște cărți grele, aduse de la bibliotecă.

– De vânzare informații despre Wright! anunță voios Calder.

Mergând spre banca ei, Petra prinse privirea lui Tommy. Fata se strâmbă ca și când și-ar fi mușcat falca și amândoi se uitară imediat în altă direcție.

Domnișoara Hussey își vârî două degete în gură și fluieră spre clasă semnalul de toată-lumea-la-locurile-voastre.

– Ce zi, susură ea îndreptându-se repede spre tablă, foșnind ușor din fusta ei de culoare mov în momentul când se întoarse brusc. Nu vi se pare surprinzător că am vizitat cu toții același loc în același timp și am tras concluzii diferite, chiar contrastante? Din câte s-a spus, reiese că nu toți considerați că această casă este o operă de artă, deși am văzut numai exteriorul. Deci ce facem mai departe?

Petra ridică mâna.

– Eu sunt de părere că e puțin cam sinistră, dar știi că uneori arta e cam sinistră! Sunt o mulțime de lucruri în muzee pe care nu ai vrea să le privești zi de zi. Cred că ar trebui să-i convingem pe cei din conducerea universității că dacă am tăia-o în bucăți ar fi ca și când ai tăia un tablou inestimabil.

– Cine să ne creadă? murmură Denise.

– Grozavă idee! interveni Calder.

Tommy se înecă. Nu-l auzise niciodată pe Calder spunând „grozavă idee“, decât de față cu el. Clipi rapid. Începu să tragă de gulerul tricoului său și se îndemna în gând să-și revină și să-și păstreze calmul.

– Doar nu te apuci să tai în bucăți vreunul dintre acele tablouri de Monet cu căpițe de fân de la Institutul de Artă și să vinzi căpițele separat, nu? adăugă un alt elev. Chiar dacă nu-ți place tabloul!

Domnișoara Hussey se opri din patrulat și privi cu o față luminoasă spre elevi.

– Băieți, cred că tocmai ați găsit soluția! S-ar putea să reușim dacă am compara acest gen de artă cu un alt gen.

Clasa se foi veselă. Calder zise:

– Poate, dacă spunem chestia cu căpițele de fân celor de la muzeu care urmează să primească fragmentele din casă, n-o să le mai vrea.

– Mda, ar fi ca și cum ai primi prin poștă un picior ciopârțit, izbucni dintr-odată Tommy, iar vocea îi răsună tare chiar și lui în urechi.

Era primul lucru pe care-l spunea în vreo discuție cu toată clasa de când revenise la ei în școală. Urmă un moment de tăcere.

– Ă, asta-i scârbos, remarcă Denise.

Tommy își îndreptă umerii.

– Nu și dacă ai compara casa cu un corp omenesc, iar piciorul, cu o fereastră cu vitraliu, comentă Petra.

Sprâncenele lui Tommy se înălțară a mirare și rămaseră așa.

– Dacă i-am face pe cei din conducerea muzeului să gândească în felul acesta ar fi nemaipomenit, adăugă Calder.

– Dar clădirea nu e ceva viu, zise Denise pe un ton condescendent. Reveniți-vă!

Domnișoara Hussey făcu o față exasperată.

– Limbajul dramatic, de fapt, te *poate* ajuta uneori să te calmezi!

– De unde știi că arta nu poate fi vie? întrebă Petra brusc. Denise își dădu ochii peste cap.

– Cărămizi plus ciment plus lemn plus sticlă nu dă un organism viu, suieră ea.

Domnișoara Hussey privi pe fereastră cu capul lăsat într-o parte.

– Sunt mai multe moduri în care poți fi viu, zise profesoara rar.

– Cum ar fi să fii nebun și mic ca o nucă¹, mormăi Denise.

– Mai bine decât să fii șarpe! șopti Petra.

Domnișoara Hussey se făcu că n-aude comentariile și, uitându-se la ceasul de pe perete, își puse mâinile în șolduri, semn că urma să-i pună la treabă. Vocea ei sună aspră.

– În următoarele zile vedeți ce mai puteți afla despre casă! Vedeți ce întrebări aveți și ce răspunsuri obțineți – ceea ce nu

¹ În engl., joc de cuvinte: *nut* înseamnă și „nucă” și „nebun”.

înțelegeți poate fi mai important decât ce înțelegeți. Rețineți ce ați văzut azi-dimineață și toate ideile voastre despre artă, fiecare în parte! Poate reușim să ne vină în minte un plan foarte bun. Mai știi?

Calder și Petra își înghesuiră cărțile de la bibliotecă în rucsaci, în vreme ce Tommy rămase stânenit pe una din laturile holului, cu rucsacul atârându-i gol, pe umeri. Băiatul privi în pământ și cu coada ochiului zări capetele alăturate al lui Calder și al Petrei, care păreau că-și șoptesc ceva, după care auzi zgomotul pașilor fetei, apropiindu-se de el. Își dorea cu toată ființa lui să fugă de acolo, dar corpul nu-l asculta.

– Poți să iei tu o parte din astea, Tommy? Avem prea multe!

Petra îi vorbise pe un ton indiferent.

Deodată observă că venise și Calder lângă el.

– Hai, Tommy! De la geamul tău este cel mai bun punct de observație. Hai să lucrăm azi la tine!

În timp ce-și îndesa cărțile în rucsac, Tommy își dădu seama cât de liniștit se simțea. Dacă l-ar fi pierdut pe Calder de prieten, ar fi fost... ei bine, la fel de rău ca și când l-ar fi pierdut pe Goldman! Și poate că se înșelase în privința Petrei.

Poate!

Capitolul 12: TREI!

*** De la școală plecară toți trei, mergând în șir indian, spre blocul lui Tommy. La mijloc stătea Calder și mai mult el vorbea.

Când trecură pe lângă gardul viu cu tufe de liliac ce se întindea pe toată lungimea străzii, Calder flutură din mână în dreptul nasului și zise:

– Căh! Miroase prea dulce!

Petra tăcu, iar Tommy tuși, ca să-i dea dreptate lui Calder.

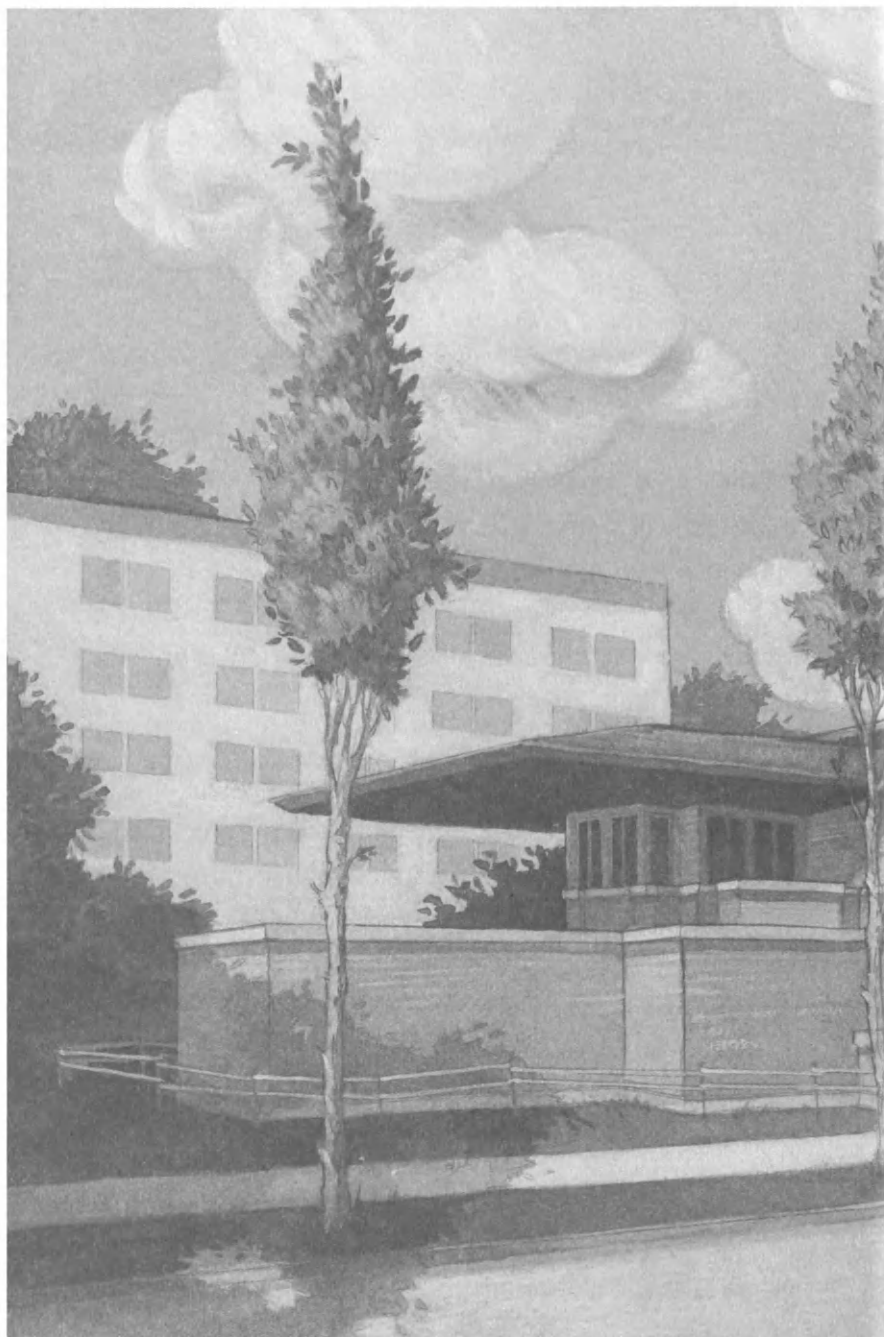
– Are cineva bani de înghețată Good Humor¹? întrebă Calder când zări apropiindu-se dubița de înghețată. Tommy și Petra scuturară din cap. Atunci Calder continuă conversația:

– Cum îi e lui Goldman cu noua priveriște?

– Bine, răspunse Tommy.

Toți trei fură încântați să se vadă ajunși la Casa Robie. Apoi se așternu o tăcere deplină, întreruptă ocazional doar de

¹ Good Humor® – Marcă înregistrată de înghețată americană, cunoscută mai ales prin anii 1960, vândută direct din mașinile cu care era transportată; firma s-a dizolvat în anul 1976, dar sortimentul de înghețată încă se mai fabrică și se vinde de către producători independenți.

zornăitul pieselor de pentomino și de târâitul a trei perechi de teniși pe asfalt.

– Aia e! zise Petra, arătând cu degetul spre una dintre ferestrele de deasupra garajului.

– Ce-i cu ea? întrebă Tommy.

Tommy fu surprins când Petra începu să-i povestească de lumina aceea stranie pe care o văzuse în ferestre în după-amiaza precedentă și despre faptul că fereastra se deschisese și se închisese de dimineață și că era o siluetă întunecată în casă. Calder îi spuse că zărise ceva negru în dreptul geamurilor sufrageriei.

– Ai zărit vreodată ceva straniu de la fereastra ta? întrebă brusc Petra, făcându-l să tresară.

„Să-l fi văzut oare privindu-i azi-dimineață?”

Băiatul strânse din ochi.

– Poate! Haideți sus! exclamă el, ca și când avea ceva important să le spună, dar nu putea vorbi în stradă.

Ajunși sus, cei trei își lăsară rucsacurile în mijlocul sufrageriei, care era totodată și camera lui Tommy. Apartamentul era mic, dar confortabil – avea două camere și o bucătărioară. Tommy se apropie de geam, luă acvariul lui Goldman și-l duse în bucătărie. Din mers, se uită peste umăr și explică: Trebuie să-l duc de aici! Nu-i plac musafirii! Calder păru surprins, dar nu zise nimic.

Petra merse drept la geam și examinează de sus Casa Robie.

– Ferestrele alea din spate sunt așa de complicate – de toate mărimile și poziționate ciudat! Pentru că Tommy nu răspunse, fata începu să-i admire raftul cu colecția de pești: Calder mi-a povestit că te pricepi să descoperi lucruri.

Tommy înălță din umeri.

– Îmi place să scotocesc!

Atunci îi trecu prin minte un gând teribil: oare Calder îl trădase acum câteva ore și-i spusese *ei* despre peștișorul de piatră, ultima lui descoperire?

– Și Frank Lloyd Wright era colecționar! Azi am citit despre asta. A cumpărat și a vândut sute de tapiserii japoneze și a vizitat Japonia de mai multe ori. Prima dată a fost în 1905, chiar înainte de a proiecta Casa Robie. Era înnebunit după arta și arhitectura japoneze, deși a declarat că n-a fost vreodată influențat de ele.

– Serious?

Tommy încercă să-și tempereze entuziasmul din voce. Un colecționar, ca și el... iar peștele de piatră... Într-adevăr, chiar aducea puțin cu obiectele pe care le văzuse în magazinele din cartierul chinezesc. Poate că el și Frank Lloyd Wright aveau ceva în comun. Se trezi întrebând brusc:

– Vrea cineva floricele? Mor de foame!

Băiatul se duse repede în bucătărie, după care își dădu seama, prea târziu din păcate, că-i lăsase singuri pe Calder și pe Petra, care ar fi putut acum să vorbească despre el. Dar dacă îi invita în bucătărie, se uitau la bolul lui Goldman.

Când Tommy reveni cu floricelele, Calder și Petra stăteau turcește pe podea, cu cărți de jur împrejurul lor.

– Așadar, Tommy – ce anume ai văzut? întrebă Calder, luând un pumn de floricele din castron. Adică, de la geamul tău?

Prea multe gânduri îl frământau pe Tommy. În ultimele zile se întâmplaseră atâtea și le ținuse în secret. Deodată se auzi vorbind:

– Cred că am văzut o mână. La una dintre ferestrele de la etaj!

– O *mână*? întrebă Petra, făcând ochii mari.

– O mână de copil, explică Tommy. Saluta, cam așa, zise el și arată o mișcare lentă ca de luat la revedere.

Simțea că ochii lui Calder erau ațintiți asupra lui. Tommy deschise una dintre cărți, care părea să aibă multe fotografii, și începu să întoarcă paginile una câte una.

– Uau! exclamă Petra, uitându-se când la Tommy, când la Calder, după care se încruntă ușor.

– Deci care-i planul de bătaie? se interesă Tommy pe un ton care arăta că-i pus pe treabă.

– Să facem cercetări, răspunse sec Calder.

Exceptând zgomotul de mestecat floricele, camera se cufundă în tăcere preț de o jumătate de oră. Petra își scutură o cojiță adunată pe cot și începu să ia notițe. Calder rupse o bucată de hârtie în fâșii și le așeză între anumite pagini ale cărților pe care le răsfoia. Tommy alegea una dintre cărțile mai subțirele, intitulată *Casa Robie a lui Frank Lloyd Wright*, care avea o copertă atrăgătoare și începu să studieze schițele vechi ale clădirii. Conturul părea format din două dreptunghiuri lungi, înguste care s-au ciocnit unul de altul și s-au lipit, unul cam de pe la jumătatea celuilalt. Ca două barje.

Dintr-odată, Petra spuse:

– Fiți atenți, s-a zis că imobilul arată ca un feribot, cu terasa aceea ascuțită în față, ca o provă!

Tommy se holbă la ea. Să fi fost oare doar o întâmplare că amândoi se gândiseră la vapoare? Dacă Petra ghicea gândurile, atunci o încurcase.

Fata scânci brusc:

– Uau, asta-i oribil!

În bucătărie, speriat, Goldman făcu rapid un salt, dând ocol pereților acvariului, pe care-i împroșcase cu stropi.

Petra continuă:

– În introducere scrie că toate familiile care au locuit în casă au suferit câte o tragedie cumplită. I-auziți: un tip pe nume Frederick Robie i-a cerut lui Wright să proiecteze casa. Își dorea o casă luminoasă, modernă, în care cei doi puști ai lui să fie fericiți, așa că a cerut să aibă multe locuri de joacă. Se pare că Wright a proiectat parterul pentru copii, cu o grădină înconjurată de ziduri, astfel încât copiii să poată alerga singuri afară și iar în casă, fără să fie supravegheați mereu de cineva.

Petra se opri din citit ca să mai ia floricele.

Calder interveni:

– Știu – am citit cum domnul Robie i-a cumpărat fiului lui o mașinuță pe care s-o poată conduce în camera de joacă și cu care putea ieși chiar și până la garajul pentru trei mașini, unde își țineau automobilele. Mortal!

– Ce n-ai da să ai și tu așa ceva, nu? comentă Tommy, lovindu-l pe Calder peste genunchi cu dosul palmei.

– Absolut! exclamă Calder.

– Am aici poze cu băiatul, adăugă Tommy, simțindu-se deja mai în largul lui. Era cel mai mare dintre copii!

Cei trei se uitară la poza unui băiat micuț, în vârstă de aproximativ trei ani, care mergea sigur pe el de-a lungul unei platforme în timp ce casa era în construcție.

– De vis!... murmură Petra, studiind restul fotografiilor de pe pagină.

– Uite! Stă în dreptul laturii de sud a casei, iar pământul lângă el pare scormonit! observă Calder, aruncându-i o privire scurtă lui Tommy. Acolo ar putea fi îngropate o mulțime de monede de un penny, cuie sau cine știe ce altceva, continuă el.

Tommy se încruntă și trase cartea spre el.

În camera se făcu iar liniște, pentru că Petra citea în gând. După care vorbi din nou:

– Așadar, familia Robie s-a mutat în casa lor perfectă, care i-a costat o căruță de bani și care a necesitat vreo doi ani de construcție. Oau, domnul Robie o descrie aici ca fiind „casa ideală din toată lumea“! Și mai spune că „pare *vie*, datorită mișcării soarelui“. Petra se opri ca să-și noteze.

Apoi continuă: Și la un moment dat tatăl lui Fred Robie, fiind în vârstă, a murit. Deoarece Robie promisese cândva, cu mult înainte ca imobilul să fie construit, să achite datoriile tatălui lui, a considerat că e momentul să se țină de cuvânt. Și a descoperit că acestea erau enorme și peste noapte a ajuns falit.

– Mamă, ce treabă nasoală! spuse Tommy. Ce tată afurisit! Urmă o pauză stânjenitoare.

Petra aprobă din cap și povesti mai departe:

– Domnul și doamna Robie s-au despărțit, și în mai puțin de un an casa a fost vândută. Deci asta-i prima tragedie! Fata dădu pagina și citi iarăși în gând.

Calder își scosese pentominourile din buzunar și, stând pe coate, se uita cu ochi mijiți la o formă înaltă făcută din cinci piese.

Petra reveni cu noutăți:

– Următorii proprietari au fost soții Taylor! Aveau cinci băieți! Aici scrie că băieții aveau voie să facă ture din peretele camerei în care se servea masa până în capătul celălalt al sufrageriei, „cam în jur de treizeci și ceva de metri“, și că douăsprezece ture de alergat însumau aproape

jumătate de kilometru. Băieții își amintesc că le plăcea la nebunie casa...

– Nu, zău? o întrerupse Tommy, pe un ton ironic.

– Eu doar citesc ce scrie aici, se răsti Petra și continuă: După ce s-au mutat în casă, li s-a *mai* născut un băiat – mamă, ce coșmar! – după care domnul Taylor a murit subit, la mai puțin de un an de la cumpărarea imobilului! Ce părere aveți?

– Blestemul Casei Robie!... șopti Tommy.

– Exact, zise Petra, iar Tommy, bucuros, închise cartea pe care o avea în față.

Pe măsură ce continua să citească, fata încercă să-și vâre înapoi în coadă niște fire răzlețe de păr, dar nereușind, smuci nervoasă elasticul și-l eliberă. Folosindu-și arătătorul și degetul mic, întinse elasticul pe mână ca o praștie. Tommy sesiză că făcuse toate astea fără să se uite.

Șuvițele ondulate negre îi înconjurară obrazii ca un evantai, în momentul când citi:

– Așa că prin noiembrie 1912, la doi ani după terminarea lucrărilor de construcție, casa avea deja al treilea rând de proprietari. Aceștia erau soții Wilbur și cele două fiice ale lor. Tatăl ar fi scris în jurnal că alte șase familii mai erau interesate de casă când au cumpărat-o. Bla-bla!... Petra parcurse rapid restul paginii, urmărind cu degetul rândurile sărite. O! Fata cea mare a murit în 1916. Cumplit! Deci asta ar fi al doilea deces în casă în decursul a șase ani. Ua! Asta înseamnă că fiecare familie a fost pe rând lovită de câte un dezastru: divorț, apoi moare un tată, după care moare un copil. Petra citi mai departe cu glas tare: Wright a vizitat casa cel puțin de trei ori cât a locuit în ea familia Wilbur. După

câțiva ani, fiica cea mică a declarat într-un interviu: „Mi-l amintesc foarte bine, cu pelerina lui fluturând...”

Petra se uită pe fugă la Calder. „O pelerină!”

Calder se ridică în capul oaselor.

Tommy îi privi pe fiecare în parte și zise:

– Care-i faza cu pelerina? Doar n-o fi fost vreun erou ca Superman!

Nici Calder, nici Petra nu-i răspunseră. Fata continuă să citească:

– Fiica soților Wilbur a mai declarat că-și amintește că Wright ar fi zis: „Acesta este cel mai bun exemplu al muncii mele“. Uau! Asta se întâmpla cam prin 1920, după ce construisese numeroase alte clădiri. Iar aici, văd că doamna Wilbur și-a notat în jurnal: „Frank Lloyd Wright ne-a vizitat la patru și jumătate într-o după-amiază... și a întrebat dacă ar putea vedea casa... Vrea s-o cumpere ca să locuiască în ea și să construiască o anexă din sticlă în formă de S la parter“. E ciudat că a vrut să cumpere o casă pe care a proiectat-o pentru altcineva, nu credeți?

Calder se uită la Tommy.

– Adică pe latura sudică, în zona grădinii, zise el, adunând pentominourile cu palma în sus.

– Știam! exclamă Tommy. Nu cred că e surprinzător că a vrut să locuiască acolo. Cine n-ar vrea?

Petra închise încet cartea.

– Deci, în concluzie, fiecare familie s-a gândit că a dat peste o casă a visurilor când s-a mutat. Dar au avut parte de multă fericire amestecată cu multă tristețe. Trei familii, trei seturi de vise destrămate. Fata se uită spre Casa Robie și șopti: Iarăși trei!...

– Cine te-a învățat să faci asta? o întrebă Tommy. Fata se miră pe moment, până să-și dea seama că o întreba de elasticul de păr întins pe degete ca o praștie. Petra înălță din umeri și imediat îl lansă, nimerindu-l pe Tommy în degetul mare de la picior.

– Uau! țipă Tommy. Marfă! Trebuie să mă prind și eu cum se face chestia asta!

După ce Petra și Calder își băgară cărțile în rucsacuri, fata zise calm:

– Te-ai uitat vreodată noaptea la casă? Cu luminile stinse în cameră?

– Nu prea, răspunse Tommy, dându-și seama că nu se uitase.

– Mda, Tommy, știi chiar ai putea să ții sub observație casa, sugeră Calder, ridicându-se în picioare și sprijinindu-și nasul de geam.

Soarele domol al sfârșitului după-amiezii dansa printre frunze, stropind cu lumină cărămizile de pe zidul din spate.

– Sigur! zise Tommy. Să văd fantome și toate alea!

– Fantome? întrebă iute Petra. Pari îngrozitor de relaxat în privința asta.

– E clar că pot exista cu trecutul ăsta trist! Tommy înălță din umeri, ca și când ideea nu-l deranja.

Auzi un plescăit în bucătărie. Goldman îl îndemna să tacă.

În timp ce se uitau pe fereastră, un geamăt de agonie, adus ca de vânt, pluti în lumina puternică, banală a sfârșitului după-amiezii. Păru că răzbate chiar dinspre zidurile casei, din miezul ei de cărămizi, sticlă și lemn.

Cei trei copii înlemniră.

Petra vorbi prima:

– Ați auzit?

Calder și Tommy dădură aprobator din cap. Nici nu știau ce să-și zică într-un moment ca ăsta. Nu le venea chiar la îndemână să-și facă confidențe în trei despre așa ceva.

Petra se pomeni că spune în gând: „Îmi pare rău că ești tristă, casă! Ai pierdut atâtea!“

Când băieții se întoarseră cu spatele la geam, fata mai zăbovi câteva secunde cu privirea ațintită. În momentul acela una dintre ferestrele de la etajul al doilea scânteie spre ea: o formă compusă care arăta ca o bomboană în celofan – două triunghiuri de o parte și de alta a unui romb devenită dintr-odată vizibile, orbitor de luminoase. Petra inspiră adânc.

„Trei!“ Fereastra părea că vrea să-i transmită ceva: „Trei“!

O secundă mai târziu, sticla geamului redeveni întunecată și neclintită. „Asta a fost pentru mine, îi trecu Petrei prin minte – dar ce înseamnă?“

Capitolul 13: O LEGĂTURĂ

*** Când Calder și Petra se îndreptau spre Harper Avenue, Petra zise:

– Cred că mi-a citit gândurile casa!

Calder o privi ciudat.

– Ce vrei să spui?

– Știi că am auzit un sunet ciudat. Ei, i-am spus în gând casei ceva! Îmi părea rău de ea după câte citisem, și în replică una dintre ferestre mi-a făcut semn într-un fel. O să zici că-s nebună, dar mi-a răspuns în formă de trei.

Calder începu să amestece piesele de pentomino pe măsură ce Petra îi descria cum cu o zi în urmă văzuse la parter că lumina parcurge fereastră după fereastră și scânteiază în cele trei romburi din fiecare.

– Iar astăzi a apărut forma aceea ca de bomboană la etajul al doilea. N-am dat atenție la repetarea seriilor de trei până ce n-am văzut treiul de azi, încheie ea.

– Iar eu am făcut structuri care arătau ca niște bucăți din Casa Robie cu acel grup de trei pentominouri, F-ul, L-ul și W-ul – parcă astea trei mi-au sărit singure din buzunar, adăugă Calder.

– Și totul a început pe 3 iunie, ziua când domnișoara Hussey ne-a citit acel articol, spuse Petra.

Copiii merșeră în tăcere cam un minut sau două, fiecare punându-și ordine în gânduri. Nici unul dintre ei nu pomeni de grupul de trei format din Calder, Petra și Tommy.

Apoi Petra întrebă:

– Sper că n-ai crezut povestea lui Tommy despre mâna aceea?

– Nu-i place să rămână de căruță. Și știu că crede că a pierdut multe anul ăsta!

– Da, zise Petra cam răstit. Deci, a mințit?

– E posibil să fi exagerat, reformulă Calder.

Copiii merșeră în tăcere câțiva pași.

– Mă tot întrerupea, începu iar Petra. Ca și când nu voia cu adevărat să studiem situația. Așa e mereu?

– Uneori, răspunse Calder. Petra?

– Da?

– Pentominourile fac niște lucruri ciudate! zise Calder, oprindu-se din mers. Am scos din buzunar cinci când eram în apartamentul lui Tommy și au ieșit iarăși ca din întâmplare F-ul, L-ul, W-ul, I-ul și T-ul. Pe măsură ce încercam să le grupez și te ascultam citind, mi-am dat seama că făcusem o secțiune din zidul Casei Robie și terasă, cu tot cu un rând de geam îngust și că adăugasem și cartea *The Invisible Man*¹ la inițialele lui Frank Lloyd Wright. Și nu numai atât, aveam și ceva în plus. Forma de W poate fi de asemenea și M, ca și când ar avea o legătură. Ciudat, nu?

Petra îl privi fix, cu gura ușor întredeschisă.

¹ Adică *Omul Invizibil*; în engl., it, pronumele personal de persoana a treia, singular, desemnează lucruri etc.; aici se referă la carte.

– Magie, șopti ea. Ce legătură crezi că e între *Omul Invizibil* și Wright?

– Nu știu, răspunse Calder. Poate doar că ne-am gândit la amândouă lucrurile în același timp.

– Sau poate casa s-a gândit la noi, iar *Omul Invizibil* este un indiciu, vorbi Petra rar. Poate chiar *există* o fantomă, un spirit invizibil legat de casă care m-a făcut să găsesc cărțile și să observ ferestrele care sclipesc și cele cinci petale ale unei panseluțe din care trei seamănă cu un chip. Poate ceva te face să alegi...

– Ai spus ceva de cinci și trei petale ale unei panseluțe? întrebă Calder. Păi, casa trebuie să fie dăruită pe 21 iunie – cred că e un fel de secvență matematică celebră care are cifrele astea în ea.

Petra înșfăcă brațul lui Calder.

– Mă întreb dacă nu cumva ceva din casă a încercat să comunice și cu Tommy, iar el încă nu a înțeles asta!

Calder căzu pe gânduri. Peștișorul de piatră! Oare ultima descoperire a lui Tommy conținea un mesaj secret? Tommy îi spusese lui Calder că fără vreun motiv anume simțise nevoia să se apuce de săpat în locul acela din grădină. Îi zise că a avut noroc. Calder ardea de nerăbdare să-i povestească Petrei despre secretul peștișorului lui Tommy, dar știa că nu poate fără să aibă permisiunea vechiului său prieten.

Ce făcuse oare până la urmă Tommy cu peștișorul?

Capitolul 14: UN TIPAR URIAȘ

*** Când ajunse acasă, Calder îl sună pe Tommy.

– Unde-i peștele? întrebă el imediat. Acum că eu, tu și Petra facem cercetări împreună, trebuie să-i spui și ei despre el.

– De ce? întrebă Tommy.

– De ce *nu*? întrebă iritat Calder. Ți-e teamă că o să înțeleagă ce reprezintă și o să-și dea seama că e un obiect de preț pe care nu poți să-l păstrezi?

– Mersi mult, Calder! Crezi că doar ea e deșteaptă?

– Bineînțeles că nu, zise acesta. Numai că încercăm să salvăm casa și fiecare piesă din puzzle contează. Mai știi – poate că peștele e un indiciu!

– Ce legătură ar putea avea un peștișor de piatră din curte cu salvarea unei case care stă să se dărâme? Tommy întrebă pe un ton ca și când Calder era un fel de idiot. Și de ce nu mai putem avea noi doi secrete numai între noi?

– Putem, spuse Calder. Dar nu secrete care nu-și au rostul! Adică, dacă noi trei am lucra împreună la problema asta, am putea găsi niște soluții. Iar descoperirea unui asemenea obiect în curte este un fapt deosebit de interesant!

– Nu văd ce legătură are cu casa, replică Tommy.

– Bineeee! vorbi tăios Calder, simțind că se enervează. Dacă nu poți să împarți nimic cu alții, nu te aștepta ca alții să te includă la rândul lor! Se gândea la cărțile despre Omul Invizibil și la cum plănuise să-i spună lui Tommy de ele.

– *Sa mă includă?* Deci tu și Petra aveți secrete pe care nu mi le-ați spus?

– Tommy! Te porți ca un nemernic! Am vrut să spun că trei creiere sunt mai bune ca unul. Sau două!

– Cine zice asta? rosti Tommy înainte de a trânti receptorul în furcă.

Calder rămase nemișcat pe moment, privind drept înainte, nevăzând nimic în fața ochilor. De ce era Tommy atât de egoist și de încăpățânat? Își scoase pentominourile din buzunar și le trânti pe masa de la bucătărie.

În momentul acela, Yvette Pillay năvăli în bucătărie, se opri în loc și întrebă:

– Ai avut o zi proastă?

– Nu chiar, răspunse Calder pe un ton plictisit.

Cu bărbia sprijinită în pumn, se apucă să construiască. Imediat începură să-i apară în minte frânturi din imaginea Casei Robie. Mișcând piesele, recunoscă o secțiune din terasa de la intrare, apoi balconul de deasupra ușii principale. Zâmbi. Pentominourile erau minunate prin felul în care reflectau lumea adevărată.

Băiatul o întrebă pe maică-sa:

– Mamă, există cumva un tipar în care apar cifrele 3, 5 și 21?

Mama lui Calder închise ochii câteva clipe, după care spuse:

– 0, 1, 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34, 55, 89, 144 și așa mai departe. Se numesc numerele lui Fibonacci. De ce?

Calder se ridică în capul oaselor.

– A, fără motiv!

Mama lui continuă să-i dea detalii, spunându-i că Leonardo Fibonacci a fost un matematician italian născut în secolul al XII-lea și care lăsase o moștenire matematică extraordinară.

– A ajutat la introducerea sistemului nostru modern de cifre în Europa Occidentală. A descoperit de asemenea o secvență de numere care începe cu 0 și 1, în care fiecare număr este suma celor două numere precedente. Prin urmare $0 + 1 = 1$, $1 + 1 = 2$, $2 + 1 = 3$, $3 + 2 = 5$, $5 + 3 = 8$, și tot așa. Iar lucrul cel mai de mirare la Seria Fibonacci este că rata între numerele alăturate în ordine crescătoare rămâne mereu aceeași: 1,618!

Calder dădu din cap.

Mama adăugă:

– Și mai mult decât atât! Rata se numește raportul de aur, și mai există și noțiunile de dreptunghi de aur și spirală de aur. Dreptunghiul de aur este un dreptunghi care are un raport între lungime și lățime de 1 la 1,618. Mulți consideră că dreptunghiurile cu aceste proporții sunt deosebit de plăcute la vedere. Se regăsesc în artă și arhitectură de secole de-a rândul, uneori voit construite așa, alteori pur și simplu întâmplător, parcă e un dat. Ai înțeles până aici?

– Cred că da!

– De aici se complică! Numerele Fibonacci apar în natură, mai ales în forme spiralate – frunze sau petale șerpuite, la

anumite coji sau carapace, la fructul de ananas, la semințe, chiar și la varză și salată. Stai așa!

Mama începu să scormonească prin frigider, apoi plescăi iritată din limbă și ieși din cameră. Calder o urmă.

În curtea din fața casei, femeia se aplecă asupra unui mănunchi de iriși și-i explică lui Calder:

– Florile astea au trei petale și știi că florile de unișor și panseluțele au cinci și ia să vedem!... Majoritatea petuniilor au treisprezece și cred că gherghinele au douăzeci și unu. Mulți copaci au crengi care cresc în tipare Fibonacci – 2, 3, 5, 8 etc. Dacă începi să cauți în jur să descoperi această înșiruire de numere, *n-ai cum* să n-o vezi!

– Grozav!

Lui Calder îi fugi gândul la spiralele de pe peștișorul de piatră al lui Tommy și la panseluțele Petrei. Și cum rămâne cu Casa Robie? Wright sigur știa de numerele lui Fibonacci.

După ce mama lui intră în casă, Calder rămase în grădină să studieze fiecare grup de plante în parte. Și bineînțeles, șirul de 3, 5, 8 apărea peste tot – în frunzele care încolțeau pe tulpini delicate, chiar și în structura nervurilor de pe frunze. Tipul ăsta, Fibonacci, identificase un tipar uriaș.

– Ai pierdut ceva?

Calder se ridică la auzul vocii tatălui său.

– Bună, tată! Acum ai venit?

Tatăl său aprobă din cap și-și scutură pământul moale de pe ghetе. Calder intră după el. Walter Pillay se așează la masa de bucătărie și se frecă la ochi.

– Ce s-a întâmplat, dragule? Pari obosit, remarcă mama.

– Vin de la Casa Robie!

– Ce-ai făcut acolo, tată? Am fost și noi cu clasa azi-dimineață. Domnișoara Hussey ne-a zis că planurile de dărâmare sunt o crimă.

– Așa v-a zis? Întrebă mama.

Destul de în ton cu discuția, tocmai în momentul acela femeia tăia cu un cuțit mare o cutie de pizza înghețată.

Calder începu să explice:

– Ne-a spus că secționarea casei înseamnă distrugere. Încercăm să aflăm orice secret legat de casă care ar putea-o salva.

Tatăl lui Calder își desfăcu șireturile de la bocanci.

– Șeful de șantier mi-a povestit de un zidar, un anume domn Dare, care a căzut de pe acoperișul casei zilele trecute. Bărbatul pretinde că într-un fel acoperișul „s-a scuturat” ca să-l dea jos.

Calder era tot numai ochi și urechi.

– Zi mai departe, tată!

Walter Pillay se uită spre fiul lui cu o expresie de mirare pe față.

– Eram atent doar cu o ureche la tipul ăsta pentru că verificam din priviri zona unde voia să mut un rând de tufe și brusc mi s-a părut că văd clădirea cum se extinde și apoi se contractă. Adică... Se întrerupse și aruncă o privire spre soția lui, care se încrunta, apoi reluă: Sticla din geamuri sclișea curgător ca și când ar fi fost flexibilă, asemenea pielii de animal sau de reptilă. Am văzut un – ei bine, un val de culoare în momentul când toate acele mici segmente de sticlă s-au mișcat secvențial.

Calder făcu ochii mari la tatăl lui.

Bărbatul îi prinse privirea, moment în care mama lui Calder apucă trei pahare și le așează cu un gest ferm pe masa din bucătărie. Femeia turnă în ele limonadă.

– Ce-ai văzut a fost o iluzie optică bizară, zise ea pe un ton sec, de matematician. Este într-adevăr o structură foarte complexă, iar în momentul de față, una instabilă!

– Ca și când clădirea ar fi inspirat și expirat, șopti Calder. Walter Pillay confirmă din cap.

– Exact! Impresia mea a fost că a inspirat adânc și *a oftat!* Bărbatul cu care mă întâlnisem stătea cu spatele spre clădire și n-a observat. Singurul martor la scena respectivă sunt eu!

– „A fi martor“ e mult spus!

Yvette Pillay își ținea capul aplecat într-o parte, iar lumina slabă a soarelui de după-amiază îi lucea în păr, reflectând o nuanță suavă, ca de floare, pe pereții bucătăriei. Mama stătea cu privirea ațintită spre Calder, preocupată de faptul că era atât de interesat de subiect.

– Doar n-ai de gând să-i ajuți, tată, așa-i?

Walter Pillay scutură din cap.

– Nu, m-am trezit că-i spun cu glas tare că refuz să mă ocup de sarcina respectivă!

– Bun!

Dintr-odată, lui Calder îi veni o idee. Luă cartea de telefon de pe frigider, se grăbi să urce la el în cameră și căută numărul Spitalului Universitar Chicago.

*** – Doriți cu domnul Dare? întrebă o voce feminină. Cine întreabă, vă rog?

– Un puști care știe ceva, spuse Calder pe un ton ciudat.

– Așteptați puțin, răspunse vocea de la celălalt capăt al firului, iar Calder sesiză în ton un zâmbet superior. Oare de ce adulții îi subestimează mereu pe copii?

– Henry Dare la telefon! se auzi o voce groasă în receptor, făcându-l pe Calder să se simtă dintr-odată mic și timid.

– Ăă, domnu' Dare – ăăă, numele meu este Calder Pillay, iar eu și clasa mea ne străduim să salvăm Casa Robie și am ceva să vă spun!

Urmă o pauză la capătul celălalt al firului după care veni întrebarea:

– Ce-ați aflat despre mine?

Calder ar fi vrut să fi fost și Petra cu el – ea știa întotdeauna ce să spună.

– Păi, că ați căzut!

Băiatul roși auzind cum sunau silabele pronunțate. Se exprimase ca un idiot.

– Mda, m-am dat de-a dura ca un Hopa-Mitică, vorbi zidarul. M-am dus tăvălug, deși nu mă cheamă Mitică! pufni scurt zidarul. Și nici Hopa, adăugă el, pufnind iar.

Oare de ce tot pomenea de fraze-joc folosite la grădiniță? Cumva Calder i se păruse chiar așa de mic după voce?

Calder tuși să-și dreagă glasul și se strădui să vorbească cât putea de gros, imitând modul în care vorbea tatăl lui când încerca să spună ceva pe ocolite.

– Aș putea să trec pe la dumneavoastră mâine după ore? Vreau să vă povestesc ceva care cred că v-ar interesa.

Domnul Dare fu de acord să-l primească într-o vizită scurtă.

După ce Calder închise telefonul, ridică victorios palma în aer ca pentru a o lovi de ca a unui prieten invizibil, după care se bătu ușor pe spate, felicitându-se singur. Reușise și de unul singur! Dintr-odată avu impresia că posibilitățile sunt infinite, iar lumina difuză a înserării ce se apropia, de care Calder de obicei se ferea aprinzând becurile în cameră, i se păru magică.

Oare să-i roage pe Tommy și Petra să vină la spital cu el?
Nu, o să facă treaba asta singur!

Capitolul 15: GOLDMAN ȘTIE

*** După ce Tommy îi trânti telefonul în nas lui Calder, se uită trist spre acvariul lui Goldman, care stătea ferit, lângă fereastră. Apoi, înciudat, lovi cu putere în zid, iar peștele se roti repede de trei ori în jurul bolului, cu ochii holbați de frică.

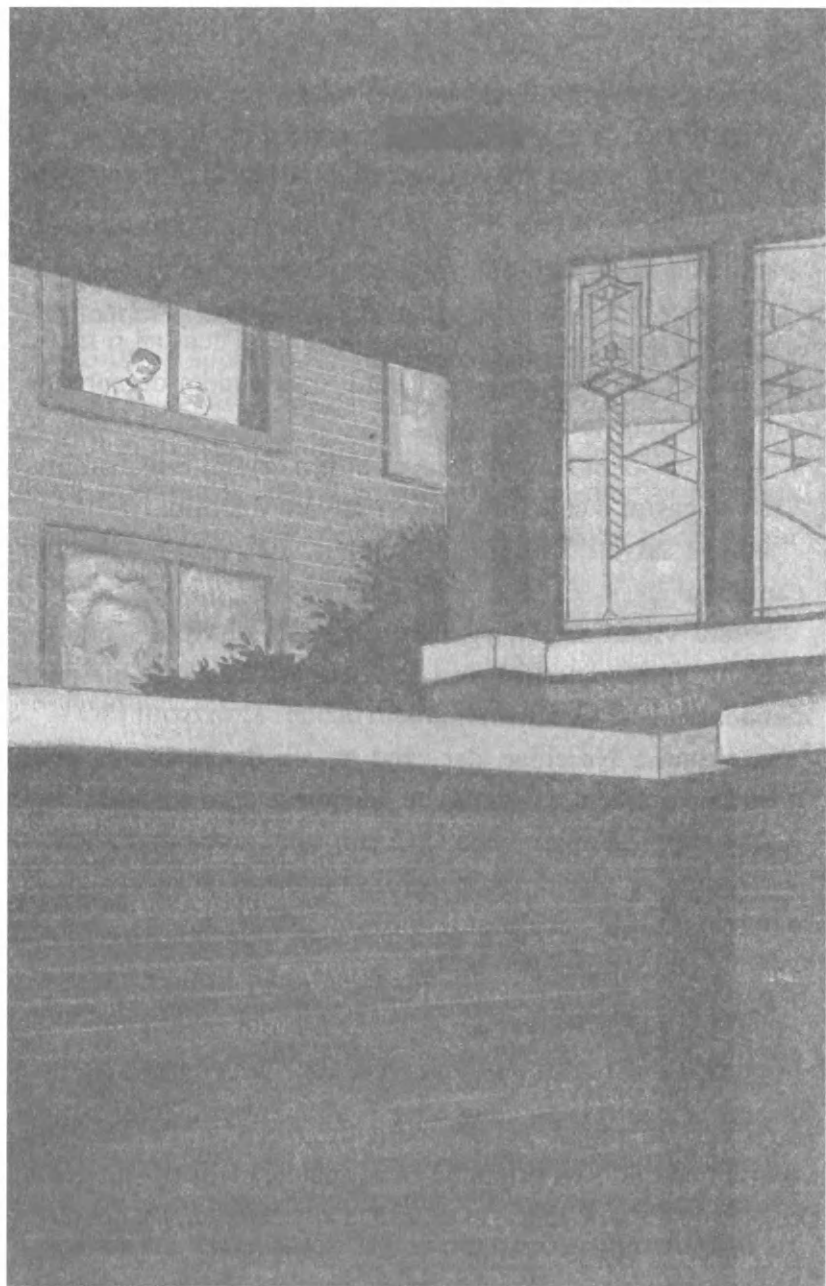
– Iartă-mă că te-am speriat, zise Tommy. Eram nervos! Observă că, fără să-i fi cerut el asta, Goldman îngropase fragmentul de piatră, din care abia dacă se mai zărea un pic din vârful cozii. Îl mira felul în care Goldman ghicea întotdeauna ce e mai bine să facă.

În camera de alături, mama lui Tommy împăturea niște haine pe care tocmai le adusese de la spălătoria amenajată la subsolul blocului.

– Ce este, băiete? întrebă ea.

– Nimic! Vorbeam cu Goldman, oftă Tommy, moment în care ochii îi căzură pe elasticul de păr al Petrei, căzut pe podea. Se aplecă să-l ridice. Ia să vedem, cum a făcut chestia aia?

Băiatul încercă să-l întindă ca o praștie pe degete ca să ochească și să-l și lanseze, dar era mai greu decât se aștepta.

Zelda Segovia intră în cameră și se așează pe scaun lângă el.

– Pari trist!

Mama lui spunea mereu exact ce gândea, cel puțin asta era impresia lui, și admira acest lucru la ea.

Tommy nu știa ce să-i răspundă. Se uită pe geam.

Mama îi urmări privirea și întrebă:

– Cum ți se pare noua noastră locație? Păcat că o să fie demolată Casa Robie, dar cel puțin o să vedem de aproape cum se petrece totul!

– Domnișoara Hussey a zis că ar fi o crimă! zise Tommy. Vrea să găsim o cale prin care să salvăm imobilul.

– Să-l salvați! râse Zelda Segovia. Păi, asta-i o sarcină cam grea!

– Știi vreun secret legat de casa asta? întrebă Tommy, evitând din răspuseri să nu i se abată privirea spre pietrișul din acvariul lui Goldman.

– Hmm!... Nu chiar, dar când mi-am dat seama că noul nostru apartament e orientat cu geamurile spre spatele Casei Robie, știi la ce m-am gândit? Curios că ai pomenit de crimă!

Tommy se uită drept în ochii mamei lui. Îi plăcea să se uite mai mult în cel albastru decât în cel căprui.

– La ce te-ai gândit?

– La un film care se numește *Fereastra din spate*.¹ E vechi, dar îmi plăcea la nebunie când eram copil.

– Despre ce e vorba?

– Păi, un tip își petrece mult timp privind pe fereastra apartamentului său, orientată către spatele clădirii – un geam ca oricare altul de fapt – și se uită la alte ferestre, tot dosnice,

¹ În orig., *Rear window*.

și vede niște lucruri suspecte, dar atât am de gând să-ți spun, încheie mama, zâmbind ștregărește. Ce-ar fi să-l inviți pe Calder la noi, și alți doi copii să spunem, și eu vă închiriez caseta cu filmul, sugerează ea.

– O, nu-i nevoie, spuse Tommy. Cred că mi-ar plăcea s-o văd doar cu tine!

– Grozav! spuse mama lui, ridicându-se în picioare pentru ca Tommy să nu-i vadă expresia ușor tristă de pe față.

Fiul ei avusese multe momente de singurătate un an în urmă și mama spera ca prin revenirea în mediul familiar al cartierului Hyde Park să-i fie mai ușor. Se părea că nu fusese așa.

– Ce zici de mâine-seară? Vin la tine la bibliotecă după școală, se oferi Tommy.

– Ok! încuviință repede mama lui, ciufulindu-i părul tuns scurt. Așa rămâne!

*** După cină, Petra își luă rucsacul sus la ea în cameră și scoase din el grămada de cărți despre Casa Robie. După care, nemalezistând tentației, puse mâna pe exemplarul din *Omul Invizibil* pe care-l citise în ziua precedentă.

Se hotărî să-l răsfoiască puțin, să pună degetul la întâmplare pe pagină și să vadă la ce rând s-a oprit. Dacă pentominurile lui Calder reușeau să comunice cu el, poate și cartea o să-i transmită ei ceva. Doar n-o vedea nimeni făcând un astfel de lucru prostesc și, în plus, trebuia să existe un motiv pentru care îi ieșise în cale cartea asta veche – și nu o dată, ci de două ori!

Închise ochii, frunzări paginile când de la început, când de la sfârșitul cărții, ca și când amesteca un pachet de cărți de joc, după care alese o pagină și un loc anume de pe ea. Deschise ochii. Sub deget citi propoziția: „Părea ca un vis, vizita aceea în locurile vechi“.

Un vis! În după-amiaza aceea vorbise despre Casa Robie ca despre un vis și o vizitase dimineța. Iar în carte se pomenea de o vizită la locurile vechi... Fata se cutremură și închise cartea, făcându-i-se dintr-odată frică de ea. Povestea din ea părea un fel de replică în oglindă a vieții ei – sau poate că era invers? Și dacă așa era, unde era Omul Invizibil? Fata alungă imediat gândul acesta. După care își aminti de vecina ei, doamna Sharpe. Aceasta locuise toată viața ei în Hyde Park. Oare bătrâna doamnă ar putea ști ceva deosebit despre „locurile vechi“?

Petra merse la telefonul din hol și formă numărul lui Calder.

De îndată ce acesta răspunse, fata îi spuse pe nerăsuflăte:

– Mi-a venit o idee! Ce zici dacă i-am face o vizită doamnei Sharpe?

I se păru că băiatul vorbește cam stingher.

– Păi, să spunem c-ar merge! Dar nu ne putem duce fără Tommy!

– Atunci cheamă-l și pe el, zise Petra sec.

– Nu pot!

Pentru că Petra tăcea, Calder adăugă rapid:

– Am un plan, pe care vreau să-l dezvolt de unul singur mâine după-amiază. Ce-ar fi să vorbești tu cu doamna Sharpe,

după care să ne comunicăm unul altuia informațiile? Detectivii particulari din viața reală nu umblă tot timpul în găști.

„*De unul singur*“... cuvintele astea o răniră. O groază de întrebări i se iviră în minte Petrei, cum ar fi: „De ce faci ceva fără mine când știi cât de bine lucrăm împreună?“ și „De cât timp ai avut planul ăsta separat?“ și „De când am început noi să facem schimb de informații ca niște detectivi profesioniști?“, „Nu mai suntem prieteni?“

Fata știa că toate astea erau doar din cauza lui Tommy.

De teamă să nu înceapă să-i tremure vocea, Petra spuse doar:

– Bine! Și puse receptorul în furcă.

Apoi merse la ea în cameră, închise ușa și se trânti pe pat. Scoase cartea *Omul Invizibil* și începu să citească de unde rămăsese – mai bine să fie speriată decât tristă.

Cartea era extraordinar de captivantă. Petra observă că cititorului *nu i se spunea* direct că bărbatul era invizibil pe sub materialul acela cu care era înfofolit, dar înțelegeai asta treptat. Citind, Petra află că străinul devenea tot mai nervos și violent, aventurându-se pe furiș în afara satului respectiv fără să se mai deghizeze în vreun fel, furând la un moment dat niște bani dintr-o casă. Era iarnă și uneori, în momentele când străinul se făcea nevăzut, auzeai din senin un zgomot puternic ca de tras nasul – răcise! Petrecea ore întregi la el în cameră făcând tot felul de experimente științifice, înjurând din când în când sau spărgând sticle. Niște mâneci goale de cămașă trânteau ușile, prin cameră plutea câte un rând de îmbrăcăminte goală, o dată chiar un scaun zbură prin aer, vrând parcă s-o lovească pe soția hangiului.

Petra se văzu nevoită din nou să lase cartea deoparte. Ideea că un bărbat invizibil, gol și furios s-ar putea strecura în casă sau prin cartier era cu siguranță înspăimântătoare. Și jenantă.

Însă ideea de a fi invizibil!... Petra își imaginează senzația deosebită pe care ar avea-o dacă ar putea să meargă prin jur fără ca nimeni s-o vadă. Ar putea să asculte conversațiile altora, să citească peste umărul cuiva, chiar să intre pe ascuns în Casa Robie... Să fii invizibil ar fi o putere uimitoare, o capacitate care te-ar face să fii mereu în siguranță! Gândul în sine era savuros.

Petra se simți dintr-odată mai bine și o sună pe doamna Sharpe, care o invită la ea la ceai a doua zi la ora patru. Fata își zise că ar fi fost prea mult să-i ia cu ea și pe Tommy și Calder. Nu era loc de trei.

Cuvintele „prea mult, prea mult“ îi sunară întruna în cap până ce adormi. „Asemenea valurilor de la mal, gândi ea, sau apei care pleoscăia într-un acvariu...“ Dintr-odată se ridică în pat în capul oaselor.

De ce mutase oare Tommy acvariul când veniseră ei în vizită la prânz? Se grăbise așa de tare să-l ducă în altă parte, că apa din el se lovea de pereți mai-mai să dea pe-afară, și Petra remarcase cât de surprins fusese și Calder. Era sigură că puștiul ăla viclean încercase să ascundă ceva.

Tommy ținea ascuns ceva și nu voia ca Petra și poate nici Calder, să vadă. Ceva în acvariu.

Ce era oare?

Capitolul 16: FERESTRELE DIN SPATE

*** A doua zi, la patru fără paisprezece minute, Calder, Petra și Tommy se îndreptau fiecare spre o zonă diferită din Hyde Park, formând între ei un triunghi scalen¹ care se întinse rapid. Pe la patru și zece, copiii ajunseseră în puncte care păreau vârfurile unui triunghi isoscel. Destul de curios era faptul că exista un triunghi cu aceleași proporții în ferestrele Casei Robie, dar nici unul dintre ei nu știa asta.

Calder ciocăni încet la ușa camerei de spital.

– Intră! răspunse o voce de bărbat, care aproape că îl făcu pe Calder să dea să fugă.

Abia acum își dădu seama în sinea lui că ar fi preferat să nu vină singur. Păși înăuntru.

Henry Dare era roșu, alb și lucios, de parcă ar fi fost o acadea uriașă. Avea capul și trunchiul bandajate, și era transpirat pe frunte, care-i lucea arsă de soare. Era mai tânăr decât se așteptase Calder.

– Ia loc, băiete!

Calder se așeză și reuși să se abțină să nu amestece pento-minourile în buzunar.

¹ În matematică, triunghi care are laturile neegale.

– Stăm pe aproape, adică locuiesc în apropiere – și am fost cu niște prieteni ieri pe la Casa Robie și... Hmm, ni s-a părut c-am văzut casa *respirând*!

Calder se uita pe pereți în timp ce vorbea. Simți că i se uscaseră gâtul chiar când pronunța ultimul cuvânt și se văzu nevoit să tacă și să înghită în sec.

Câteva clipe zidarul nu spuse nimic. Apoi i se adresă pe un ton blând:

– Ai aflat cum am căzut?

Calder se simți încolțit de întrebare.

– Nu, ce s-a întâmplat?

„E clar că-și dă seama că minți, gândi Calder furios. Bineînțeles că am aflat ceva, altfel n-aș fi aici.“

Domnul Dare se uită pe fereastră.

– Hai să-ți povestesc, băiete: Acum patru zile am urcat pe acoperiș, și îmi treceau prin cap tot felul de lucruri ciudate! Mă simțeam într-un fel liber și invizibil cățărât tocmai acolo, și pur și simplu fericit că mă pot bucura de o așa dimineață de primăvară, și imediat după asta casa a început să se scuture – ca un animal, pește sau mai știu eu ce. Ca și când ar fi știut ce gândesc și a vrut să-mi arate cine-i șeful.

– Invizibil? repetă Calder. Și spuneți că s-a zbătut ca un pește?

Cei doi se priviră în ochi.

– Pare imposibil, nu-i așa? zise zidarul.

– Nu chiar, răspunse rar Calder.

– Și nu numai atât! Domnul Dare continuă să-i povestească despre vocea pe care i se păruse c-a auzit-o în

timp ce cădea, care îi spusese ori: „Stai deoparte!“, ori: „Stai, joacă-te!“

– O să vă întoarceți să lucrați acolo? întrebă Calder.

Zidarul îi părea un om de treabă; oare de ce acceptase o asemenea lucrare?

– Cum să mă mai întorc? replică domnul Dare, accentuând fiecare cuvânt, după care gemu încercând să se ridice în fund.

Calder se întreba dacă o fi vrut să zică „Nu sunt încă vindecat“. Sau a vrut să spună „Cum să mă întorc într-un loc așa de înspăimântător“? Sau nuanța să fi fost de genul „Cum să muncesc eu la o asemenea lucrare?“

Domnul Dare repetă murmurat:

– Cum să mă mai întorc, lăsându-se cu spatele pe perne.

Închise ochii, iar Calder ieși din încăpere în vârful picioarelor.

Ceva din povestea domnului Dare îl neliniștea. Zidarul povestise cum că se simțise invizibil și mai zisese ceva despre un pește... Petra descoperise cartea *Omul Invizibil*, iar Tommy, un pește.

Să fie asta doar o coincidență sau tocmai identificase o părțică dintr-un tipar mult mai mare, care ar fi putut să-l ajute să salveze Casa Robie?

*** În vreme ce Calder se întorcea spre casă de la spital, amestecând preocupat pentominourile în buzunar, Tommy și mama lui se instalau comod în fața televizorului, pregătiți cu chipsuri și sos salsa, ca să urmărească filmul.

Filmul *Fereastra din spate* era despre un fotograf care locuia într-un apartament micuț de la etajul al doilea sau al

treilea, un apartament oarecum asemănător cu cel în care locuiau acum Tommy și mama lui, și care avusese un accident și-și rupsese un picior. Era vară, era foarte cald și noaptea toți își lăsau ferestrele deschise. Nevoit să stea într-un scaun cu roțile câteva săptămâni, fotograful începu să urmărească spectacolul „vieții“ din apartamentele blocului de vizavi. Într-unul locuiau un bărbat și soția lui infirmă, și uneori se auzeau certându-se. Și, la un moment, dat într-o seară, fotograful a auzit un țipăt ascuțit venind parcă din spatele jaluzelelor lăsate din acel apartament. Toată noaptea l-a văzut pe soț ieșind și intrând în bloc cu un geamantan greu, iar în zori l-a văzut spălând la chiuveta din bucătărie niște cuțite mari.

Deja fotograful ajunsese mai mult decât curios, fiind de-a dreptul îngrijorat. Patul soției era gol, iar pe soț îl zărea deschizând și închizând sertarele din camera ei, vârand haine într-un cufăr imens.

Preocupat că ar putea fi singurul martor la o crimă, fotograful a continuat să-l urmărească de la fereastră pe bărbatul din blocul de vizavi și tensiunea creștea cu fiecare nouă scenă. Speriat, Tommy se tot apropiase puțin câte puțin de mama lui, încât la finalul filmului cei doi stăteau îngrămădiți unul într-altul într-un colț de canapea.

– Oau! exclamă Tommy când se termină filmul. N-am știut că filmele vechi pot fi așa de înfricoșătoare.

– Regizorul, Alfred Hitchcock, este un maestru al suspan-sului. Nu vezi prea multă violență, dar stai în tensiune cât durează filmul! În filmele lui de fapt mai mult contează

efectul a ceea ce-ți imaginezi decât ceea ce vezi! spuse Zelda Segovia.

Ceva mai târziu în aceeași seară, în timp ce se spăla pe dinți, mama lui Tommy auzi zgomot de mobilă târâtă pe podea. Când merse să-i spună noapte bună lui Tommy, văzu că băiatul își mutase patul chiar în dreptul ferestrei deschise, cu capul spre colțul opus față de locul unde era așezat acvariu lui Goldman.

Zâmbi și-i zise:

– Ai grijă să nu ajungi ca bărbatul de la fereastră! Scuze, Goldman: ca *doi* bărbați de la geam! E bine să n-aprinzi lanterna aia – să nu te vadă cineva!

– Păi n-o aprind! șopti Tommy, privind atent în întunericul de-afară. Rămase treaz un timp, urmărind lumina care se prelingea de-a lungul segmentelor de sticlă din ferestrele goale, din spate, ale Casei Robie de câte ori trecea câte o mașină pe stradă. Casa era îmbietoare. Tommy încercă să-și imagineze ce puteau vedea copiii care locuiseră la etajul al doilea cu zeci de ani în urmă, când se uitau prin acele modele complicate alcătuite de sticla geamului.

O lume de triumfiuri și paralelograme? În mod sigur nu vedeau dormitorul în care se afla el acum, pentru că blocul lui nici nu fusese construit încă.

Auzi un bocănit ușor, neregulat, ca și când o ciocănitore s-ar fi trezit prea devreme și, nepăsătoare, își căuta de lucru. După care urmară un clinchet metalic, o bufnitură înfundată și apoi liniște. Tommy se sprijini cu coatele de pervaz și miji ochii în întuneric, uitându-se spre casă. Fixă cu atenție ferestrele de la etajul al doilea la care se gândise mai devreme

și imediat își aminti cum mințise povestind despre mâna pe care o zărise salutând în geam. Și dacă i-ar apărea acum? Ce-ar face dacă ar vedea-o salutându-l în acest moment?

Răsuflă ușurat pentru că nu văzu nimic decât sticla întunecată, zidul de cărămidă și simți un parfum discret de flori, purtat de o briză nevăzută care adia în jur ca la malul mării. Vrând parcă să-l aprobe că se gândea la valuri și mare, Goldman înotă din nou de jur împrejurul bolului. Tommy se întinse iar în pat și-și zise că, deși nu se mai înțelegea la fel de bine ca înainte cu Calder, era mulțumit că s-a întors în Hyde Park, că poate adormi alături de Goldman în noaptea asta de primăvară și că poate urmări ferestrele din spate ale unei case care îi dădea senzația de acasă.

„Îmi dă senzația, își spuse aproape adormit. N-am fost niciodată înăuntru – de unde să știu cum m-aș simți în ea?“ Nu era foarte sigur nici dacă știa exact ce înseamnă să te simți acasă undeva.

„Cei mai buni colecționari sunt de asemenea călători, gândi el. Își cară casa în spate. Ajung să locuiască în multe locuri, și ăsta-i modul de viață care le place.“

Tommy dormea dus când bocănitul reîncepu, dar nici el, nici Goldman nu-l auziră.

Capitolul 17: PARTE DIN ARTĂ

*** Doamna Sharpe locuia de aproape cincizeci de ani într-o casă mare, situată imediat după colț cum veneai dinspre Harper Avenue, în care stătea acum singură. Când Petra ajunsese în fața verandei, în după-amiaza zilei de marți, simți în sinea ei că și-ar fi dorit să fi venit cu Calder. Amândoi veniseră toamna trecută de câteva ori la doamna Sharpe să bea ceai cât timp „investigaseră“ furtul tabloului, dar Petra nu o mai vizitase niciodată singură.

Ușa se deschise de îndată ce Petra apăsă soneria, iar doamna Sharpe o întâmpină pe un ton rece:

– Grăbește-te, fetițo! Intră căldura în casă!

Înaintând pe holul cu covoare orientale luxoase și pereți acoperiți cu tablouri și cărți, Petra merse spre bucătărie, condusă de vecina sa în vârstă. În casa doamnei Sharpe mirosea a lac de mobilă și a ciocolată. Bătrâna făcuse prăjiturile de casă special pentru Petra și mai ales într-o zi călduroasă! „Doamna Sharpe e plină de surprize“, gândi fata cu drag.

Nu prea reușeai să te relaxezi în prezența ei, dar pe Petra nu o deranja. Doar știa că, indiferent ce ar fi remarcat oamenii în general la un anumit lucru sau la o idee, doamna Sharpe putea să mai adauge cel puțin patru idei neașteptate. Era o gânditoare, și dacă ar fi s-o citeze pe domnișoara Hussey, gânditorii n-ar trebui să fie previzibili.

Bătrâna purta o rochie de mătase de culoarea prunelor coapte și părul ei alb era prins ca de obicei într-un coc ordonat, ca o chiflă.

După ce gazda umplu câte un pahar de ceai cu gheață și frunze de mentă pentru amândouă, iar Petra înfulecă două fursecuri calde, doamna Sharpe zise:

– Ei, cum mai stați cu investigațiile?

– Păi, ieri am fost cu clasa și am vizitat Casa Robie!

Petra știa că domnișoara Hussey și doamna Sharpe se împrieteniseră în toamnă.

Doamna Sharpe înclină din cap.

– A! Deci de asta ai venit! Planul ăsta este un sfârșit cumplit pentru o extraordinară operă de artă cum este aceasta.

Bătrâna șterse cu arătătorul ei osos peretele paharului care se aburise de la gheață și spuse:

– În 1955, locuiam treisprezece studenți în casa aia! Eu n-am stat decât câteva săptămâni, până au terminat de construit un corp de dormitoare la University School, dar a fost o experiență pe care n-am s-o uit vreodată.

– Ați locuit *în casă*? Îngână Petra surprinsă. Studentă fiind?

– La Istoria artei, confirmă sec doamna Sharpe. Femeia își coborâ ochii în poală o secundă, așteptând parcă să se oprească

un bâzâit de muscă insesizabil. Petra își ținu respirația, hotărâtă să nu o mai întrerupă.

Bătrâna începu să povestească:

– Să locuiești în casa aia semăna într-un fel cu tuburile de caleidoscop cu cioburi de sticlă pe care le răsucești încet și în care vezi imagini diferite. Lumina captată de ferestrele acelea se schimbă la fiecare oră și uneori chiar la fiecare secundă, și totuși ceea ce vezi este în perfectă simetrie cu restul. Ca și când Wright a reușit să impună o rezonanță între structura în sine și toate detaliile ei – sticla de artă, grinzile din tavan, covoarele, lămpile, balcoanele – care se schimbă continuu și totuși rămân fără limite clar definite între ele. Cred că nimeni n-a fost în stare să-și dea seama exact cum a procedat. Locuința e ca o simfonie – ca una complexă, de Bach, care îți ascute mintea chiar dacă nu poți înțelege fiecare ton din armonie. Și când te afli înăuntru, simți că parcă tu însuși devii parte din artă, un fel de instrument în mâinile domnului Wright. Ai senzația că ești un element din imaginația altcuiva!

Doamna Sharpe privea gânditoare, pierdută în visare, cum n-o mai văzuse Petra niciodată. Știa că doamnei Sharpe îi plăcea să scrie, și acum înțelegea și de ce – cuvintele ei se potriveau grațios și firesc într-un fel *convingător, parcă de la sine înțeles*. Petra era bucuroasă că băieții nu erau de față să scârțâie din scaune sau să fărâmițeze fursecuri în preajma ei.

Uitând parcă de prezența Petrei, bătrâna continuă:

– Wright a avut o viață personală dificilă, și mulți l-au crezut arogant. Era un personaj enigmatic, un tip complicat care avea capacitatea de a face ca niște situații imposibile

să pară cu totul altceva. Am auzit la un moment dat povestindu-se că Wright a pierdut un anume obiect pe terenul casei ăsteia în timpul construcției, un fel de talisman, foarte important pentru el, și câțiva ani mai târziu s-a dat peste cap ca să salveze clădirea de două ori de la demolare. Dar acum nu mai e printre noi ca să mai facă asta!... Vocea doamnei Sharpe se frânse pe un ton visător. Zâmbindu-i ștregărește Petrei, zise: Cel puțin așa *credem* noi, că nu este!

Petra o privi la rându-i pe doamnă, dar nu îndrăzni să zâmbească. Despre ce vorbea? Despre fantoma lui Wright? Și ce era acela un talisman?

– Ieri, eu și Calder am văzut ceva ciudat în ferestrele casei – un fel de umbră, și după aceea o lumină care a trecut prin geam și i-a răsturnat cu o adiere pentominourile.

Petra nu reușise să se exprime prea bine. Vorbele ei sunaseră prostește, dar doamna Sharpe nu râse.

Cu voce blândă, aceasta replică:

– Da, ferestrele alea comunică! Și de-a lungul anilor am auzit tot felul de povești despre oameni și lumini ciudate zărite în casă pe timpul nopții. N-ar trebui să ne mire prezența fantomelor, dat fiind trecutul acestei locuințe.

A fost totuși construită pentru o familie și pentru copii în special, însă a avut o soartă neîmplinită, ratată.

Petra aprobă mută din cap, preocupată de multe gânduri.

– *Dumneavoastră* ați văzut vreo fantomă?

Fata se aștepta pe bună dreptate ca doamna Sharpe să pună punct discuției lor lovind cu palma în masă, dar se miră auzind-o cum îi răspunde calm:

– Nu acolo!

– O! exclamă Petra, sperând că o să continue. Hmm... unde?

Doamna Sharpe împinse platoul cu fursecuri spre Petra, care, ascultătoare, mai luă unul. După care bătrâna urmă:

– Am văzut ceva într-o vară, când eram cam de vârsta ta. Eram cu ai mei în Nantucket Island, în Massachusetts.

Petra lăasă pe farfurie fursecul. Își aminti că atât doamna Sharpe, cât și domnișoara Hussey aveau părinții din Nantucket. Oare domnișoara Hussey știa întâmplarea asta?

Doamna Sharpe povesti mai departe:

– Părinții mei au închiriat o casă din secolul al XVIII-lea, de la marginea cimitirului. Ușile zăvorâte se deschiau singure și uneori auzeam zgomot de pași, dar țin minte că nu-mi era frică. Oamenii de pe insulă consideră existența fantomelor ceva firesc. Curios lucru, dar să știi că mai mult mă speria ceața. Seară de seară, aceasta ne înconjura casa cu aburi vălătuciți care cuprindeau și copacii, și mai era și vaietul tânguitor al cornului de ceață.

Petra se cutremură, dar doamna Sharpe păru că nu observă.

Continuă:

– Dormeam singură într-un dormitor de la parter. Într-o noapte m-am trezit și am văzut o siluetă, ca o umbră a unei fete, așezată în genunchi într-un colț al camerei.

O vedeam chinându-se să scoată una din scândurile din dușumea. Îmi amintesc că avea părul împletit în codițe și era într-o cămașă de noapte lungă și largă. Părea că nu-și dă seama că sunt și eu în încăpere, nici chiar atunci când am

făcut zgomot, și în cele din urmă imaginea ei s-a risipit treptat până a dispărut.

Din instinct, prima mea reacție a fost să încerc s-o ajut. Dimineată, împreună cu sora mea am ridicat scândura lată din locul unde o văzusem pe fată. Sub ea erau păianjeni morți și pânze groase, ca într-un loc în care nu se umblase de foarte mult timp, și sub ele am găsit un caietel mic, legat în coperte de piele.

Doamna Sharpe se ridică încet de pe scaun, înălță un deget, după care ieși din cameră. Când reveni, ținea ceva în mână.

Copertele din piele se uscaseră și crăpaseră. Hârtia se vălurise, iar cerneala se ștersese aproape de tot, pe alocuri rămânând doar simple pete sau stropi.

– O, ce tragic! izbucni Petra. Nu se poate citi nimic!

– E imposibil, îmi pare rău că trebuie s-o spun! Hârtia sigur a fost afectată de umezeală, comentă doamna Sharpe, uitându-se drăgăstos la caietel.

– Și l-ați luat? întrebă Petra.

– M-am gândit că poate fetița asta și-ar fi dorit să fac! Dar am pus ceva înapoi sub scândura aceea – exemplarul meu dintr-o carte care se numește *Omul Invizibil*! Știu că citind-o, mi-a dat impresia că multe idei neplăcute par foarte adevărate, și chiar și în ziua de azi, nu pot să văd o panseluță fără să nu mă gândesc la ea.

– Poftim? țipă Petra. Panseluțe! Asta citesc eu acum! Mă refer la carte, *Omul Invizibil*!

Doamna Sharpe înălță o sprânceană, ca și când coincidența nu o surprindea. Spuse calm:

– Am vrut să-i transmit fantomei un mesaj, să-i comunic faptul că eu credeam că este adevărată – vizibilă uneori, alteori nu.

– De ce credeți oare că am găsit două exemplare din *Omul Invizibil* în două locuri diferite, chiar înainte să-mi povestiți dumneavoastră despre asta? se interesă fata.

Doamna Sharpe se ridicase între timp în picioare, semn că vizita se încheiase.

– Succes în studiul tău despre Casa Robie! îi ură aspru Petrei.

– Dar voiam să vă întreb dacă mai știți cumva și alte secrete care ne-ar putea ajuta să salvăm casa, zise Petra pe nerăsuflăte.

– Câte secrete poți afla într-o singură zi? răspunse doamna Sharpe pe un ton enigmatic. Cred că ai tot ce-ți trebuie.

După ușa ce se închise, Petra zăbovi puțin în prag, clipind în lumina amiezii care era pe trecute. Poate că zahărul din prăjituri și de la ceaiul cu gheață o agitase, pentru că se simțea neliniștită ca o minge de ping-pong. În drum spre casă, fata trecu repede în revistă lucrurile pe care le aflate: de la fantome și *Omul Invizibil*, la Frank Lloyd Wright care făcuse un fel de tub de caleidoscop în care se putea locui și care a pierdut un tali-nu-știu-cum...

Când trecu prin fața casei lui Calder, fata privi în pământ și zări o urmă de ciment proaspăt turnat într-o porțiune crăpată din trotuar. Cinci linii trasate care formau parcă literele I și M – probabil un copil trecuse și le zgâriase cu un băț, gândi fata, însă își aduse aminte de „Omul invizibil“.

„Câte secrete poți afla într-o singură zi? Cred că ai tot ce-ți trebuie.“

Tot ce-mi trebuie, repetă în gând Petra. Ce mi-a dat doamna Sharpe? Și de ce oare nu a fost surprinsă că citesc *Omul Invizibil*?

Capitolul 18: SACRILEGIU

*** A doua zi dimineată, când domnișoara Hussey deschise ușa de la clasă, abia dacă putea fi văzută. Ținea un morman gros de postere pe un umăr și un tub imens de carton pe celălalt, de un braț îi atârna o găletușă cu o foarfecă, iar sub cotul celălalt strângea o pungă de plastic, plină cu sticle de lipici. Elevii ei de-a șasea îi săriră în întâmpinare s-o ajute.

Pe față i se citea o expresie gen *am-un-secret* și refuză să răspundă la întrebările elevilor până ce aceștia nu se așezau în bănci.

– Ieri, după ce ați plecat, mi-am dat seama că trebuie să facem exact ce ați sugerat voi: să distrugem niște tablouri! Am dat o fugă în centru până la depozitul Institutului de Artă și când le-am spus că voi, elevii, încercați să salvați Casa Robie făcând acest proiect, mi-au dat practic vreo treizeci de postere diferite ale unor lucrări celebre din colecția lor. Azi-dimineată am împrumutat materialele pe care le vedeți de la laboratorul de arte plastice. Observați că am foarfecă și lipici! Ei, ce credeți că o să facem de fapt?

– O să tăiem și o să lipim! țipă o voce încântată.

– Ca la grădiniță! mormăi Denise.

– Eu aleg primul!

– Ba nu, eu!

Domnișoara Hussey își ridică brațele deasupra capului ca un agent de circulație.

– Ce credeți că o să facem?

– Păi, o să ciopârțim opere de artă! spuse tare cineva.

– Exact! confirmă domnișoara Hussey, luminându-se la față. Sacrilegiu! Profanare! Distrugere îngrozitoare! Mai întâi vom lipi toate posterele pe cartoane. După care m-am gândit ca fiecare dintre voi să-și aleagă câte o imagine și să taie un fragment esențial dintr-o latură a acesteia, o bucată care ar fi cumplit să lipsească, în așa fel încât să fie evident că ați făcut ceva îngrozitor. Apoi... domnișoara Hussey se opri puțin, apoi spuse: Nu știu sigur ce ar trebui să facem în continuare!

– Nu! Vocea lui Tommy sună ciudată și agitată, și toți se uitară la el. Băiatul explică: Adică, ar trebui să tăiem materialele astea *în fața* oamenilor pe care vrem să-i supărăm. Știți, ideea de crimă – să vezi tabloul cu o căpiță de fân în timp ce este ciopârțit e mai rău decât să vezi tabloul tăiat în două după aceea. E mai violentă imaginea!

Calder deja își înșirase pentominourile pe pupitru.

– Tommy are dreptate! interveni el. Să-i facem să asiste!

– Da!

– La măcelărirea operelor de artă!

Domnișoara Hussey privi de jur împrejurul clasei.

– N-aș vrea să descriem scene de groază aici, dar trebuie să fiu de acord cu ce-ați propus. Ar fi o acțiune extraordinară!

zise ea rar. Azi după ore o să chem oameni din presă, televiziune, pe oricine ar vrea să înregistreze momentul acesta și o să-i anunț că un grup de copii din Hyde Park au un plan ca să salveze Casa Robie și că o să aibă loc un eveniment public. Genul acesta de atenție este exact ceea ce ne-ar putea aduce banii care sunt necesari pentru salvarea casei. Mai avem doar trei zile de școală, dar sunt convinsă că putem fi gata mâine. O să stați cu toții pe trotuarul din fața casei, fiecare cu un tablou în mână, după care o să începeți să măcelăriți tablourile, câte unul pe rând, ca să transmitem exact oroarea acestei idei.

*** Spre sfârșitul dimineții, un teanc de imagini celebre stătea sprijinit de tablă. Printre reproduceri erau: *O duminică la Grande Jatte* al lui George Seurat, alături de *La modistă* al lui Edgar Degas, *Papaludele* al lui Edward Hopper lângă *Bărbat cu mustață, vestă încheiată la nasturi și pipă* al lui Pablo Picasso, *Femeie în fața unui acvariu* al lui Henri Matisse, lângă *Femeie polineziană cu copii* al lui Paul Gauguin. La un moment dat, ușa se deschise și directorul, care făcea un tur de prezentare al școlii pentru posibili viitori elevi și părinții lor, privi mirat în jur și murmură spre grup:

– Aștia sunt buni la artă!

Elevii de-a șasea confirmară dând veseli din cap. Când ușa se închise, domnișoara Hussey le făcu cu ochiul.

În timp ce copiii se curățau de lipici uscat, care de pe coate, care de pe genunchi, profesoara îi întrebă:

– Puteți păstra un secret?

Urmă o larmă de „da“-uri repetate.

Profesoara continuă:

– Deocamdată, nu trebuie să pomeniți nimănui despre ce pregătim noi aici. Ați înțeles? Știu că este greu, dar uneori e important să ții pentru tine unele informații.

Tommy se roti în scaun și privi triumfător spre Calder, care îi scoase limba. Amândoi se gândeau la peștișorul de piatră.

– Dar ce se întâmplă dacă o persoană oficială află ce plănuim noi? Ne-ar putea opri? Întrebă Petra îngrijorată.

Domnișoara Hussey scutură din cap.

– Cred că o să fie în regulă, cât timp nu trecem dincolo de banda cu „Nu intrați“. Și în plus o să fie prezentă presa, lucru care face ca posibilitățile „duri“ să se poarte ceva mai cuviincios. Ș-apoi, copiii, știți deja, să nu faceți niciodată ceva rău! Încheie domnișoara Hussey, zâmbind fericită.

Elevii erau nerăbdători.

*** Ziua de joi, 9 iunie, fu exact așa cum speraseră elevii clasei a șasea: senină și caldă, cu o adiere ușoară, meditativă. Era o zi ideală pentru un miting.

Clasa ocoli în formație de marș colțul Străzii 58, îndreptându-se spre Casa Robie, însă copiii se opriră câteva clipe când văzură aparatele de filmat și dubițele inscripționate ale posturilor de televiziune și ale ziarelor, parcate pe margine.

Domnișoara Hussey se întoarse cu fața spre ei și îi îndemnă blând:

– Nu le arătați că aveți emoții!

Pe stradă, în jurul casei, se strânsese cel puțin șaiszeci de persoane, iar poliția, care fusese dinainte anunțată, blocase

zona cu bariere de metal. Fuseseră invitați toți părinții elevilor și mulți dintre aceștia încercau să privească pe deasupra capetelor ziariștilor.

Elevii de-a șasea se postară în linie dreaptă, formând un șir lung în fața casei. Fiecare ținea în mână un tablou mare.

Unul câte unul, ieșiră în față, își spuseră numele și prezentară reproducerea operei de artă pe care o aveau în mână. Domnișoara Hussey le spusese că pot spune ce vor ei.

Când veni rândul Petrei, aceasta zise:

– Sunt Petra Andalee și această lucrare este *Cascada* de Henri Rousseau! A pictat-o în 1910, anul în care Casa Robie a fost terminată. Îmi place tabloul ăsta pentru că este misterios și are un aspect de junglă, iar frunzele și plantele par vii, zici că respiră. Dacă-i fac asta – fata se opri din vorbit și cu o mișcare fermă se apucă să hăcuiască imaginea tabloului, tăind în jumătate două dintre personajele din imagine – schimb în vreun fel ceea ce vedeți? Obțin două opere de artă sau fac o crimă?

Calder arătă mulțimii un tablou pătrat, abstract.

– Sunt Calder Pillay și acest tablou a fost pictat în 1935 de Piet Mondrian. Se numește *Compoziție nr. 1, Gri-roșu*. După cum vedeți, este vorba despre dreptunghiuri secționate de linii negre. Sunt două dreptunghiuri gri, unul mic roșu și unsprezece albe. Dreptunghiurile au mărimi diferite și se încadrează perfect unul într-altul. Mare parte din Casa Robie este alcătuită din dreptunghiuri atent trasate. Dacă tai tabloul așa – Calder tăcu un moment, cât să taie transversal tabloul – credeți că mai e același lucru? Bineînțeles că nu! Iar dacă se

taie în bucăți Casa Robie... Calder făcu o pauză și încheie: E ușor de imaginat ce pierdere ar fi!

Alți elevi de-a șasea vorbiră despre faptul că le plăcea imaginea unor oameni care fac un picnic pe o insulă, vara, după care sfârtecară grupul cu o linie zimțată; sau că admiră femeia îmbrăcată în rochie de bal, asta înainte de a-i reteza capul cu foarfeca; sau că le place scena unei plaje până în momentul când dispare apa, decupată.

Probele materiale și distrugerea continuă în felul acesta și singurele sunete ce veneau dinspre mulțime erau câte un vaiet de înfiorare sau câte un fornăit. După cum anticipase domnișoara Hussey, priveliștea era marcantă și memorabilă.

Când veni rândul lui Tommy, acesta spuse:

– Sunt Tommy Segovia și mare parte din copilărie mi-am petrecut-o în Hyde Park. Casa Robie este în opinia mea o operă de artă asemenea acestui tablou de Vincent Van Gogh, intitulat *Dormitorul*, pe care l-a pictat în 1889. Îmi place pentru că pare confortabil și are pereți albastru, o podea verde, două scaune galbene, o pătură roșie, un geam deschis și totul e poziționat ușor sucit. Dacă tai camera în două, priviți ce se întâmplă!

Tommy începu să taie, după care arată mulțimii cele două bucăți ale imaginii și comentă: Am distrus-o! Prin ce se deosebește asta de tăierea în bucăți a lucrării artistice a lui Frank Lloyd Wright? Casa Robie a fost construită să-i facă fericiți pe copii, iar copiii care au locuit în ea n-au uitat-o niciodată. Le plăcea că e scăldată de lumina soarelui, le plăcea să alerge din ea afară și iar înăuntru, sus și jos. Unii spun că este o clădire care pare cumva vie, și asta credem și

noi, iar dacă nu încercăm s-o salvăm, veți fi martori la o – privi șovăielnic spre domnișoara Hussey, după care continuă – la o crimă!

Urmă o liniște ca de mormânt, apoi cineva începu să aplaude. În scurt timp, toată mulțimea aplauda, presa și ceilalți. Tommy privi năuc în jur, dar fericit, ca și când nu știa cine rostise toate acele cuvinte. Colegii îl bătură pe spate ca să-l felicite și ridicară deasupra capului fragmentele lor din postere și le agitară în aer.

Pe drum înapoi spre școală, Tommy simțea că plutește. Elevi care până atunci nu-i adresaseră nici un cuvânt de când se întorsese în oraș erau acum prietenoși. Chiar și Denise îi zâmbi. Băiatul trăsesese de atâtea ori aer în piept și-și mușcase fălcile de emoție, că-l dureau obrajii.

Petra, trecând pe lângă peretele casei, se pomeni gândind: „Vezi? Nouă, copiilor, ne pasă. N-o să renunțăm să te salvăm!“ Uitându-se la ferestrele goale, pe față o sperie puțin promisiunea pe care tocmai o făcuse! Oare și-o va putea respecta?

Exact atunci lui Calder i se păru c-a auzit o voce ca de argint, o voce cu un ecou slab, venind dinspre grădina casei. „Stai, joacă-te!“ fură cuvintele care îi ajunseră la urechi, răsunând suav în lumina dimineții. Nu asta auzise și domnul Dare când a căzut? Calder privi repede în jur, cu inima bătându-i cu putere în piept, dar nimeni altcineva nu dădea semne că auzise.

Calder ridică iarăși privirea și văzu ferestrele Casei Robie întunecate și triste, numai banda galbenă lucioasă cu „Nu intrați!“ sclipea în lumină.

*** Mitingul fusese un triumf. A doua zi dimineată, pe prima pagină a ziarului *Chicago Tribune* era poza lui Tommy Segovia, prins cu gura deschisă, ținând deasupra capului o jumătate din tabloul lui Van Gogh. Titlul articolului era: „Se anunță o crimă în Hyde Park“. Tommy abia aștepta să ajungă în clasă.

Porni grăbit spre școală și, când să treacă prin dreptul colțului Casei Robie, un bărbat îmbrăcat în haine de lucrător în construcții păși peste banda galbenă și se opri în mijlocul trotuarului. Băiatul tocmai se pregătea să-l depășească cu pas sprinten, când acesta îi zise:

– Hei! Nu cumva ești puștiul din ziare?

Tommy aprobă din cap și rânji, pregătit să primească niște laude. Urmărise cu o seară înainte buletinul de știri cu materialul despre clasa lui, își ascultase colegii și la radio și acum se văzuse chiar pe el pe prima pagină a unuia din cele mai mari ziare din Statele Unite.

Bărbatul mârâi:

– N-aș fi chiar așa de mândru, dacă aș fi în locul tău! Purta ochelari cu ramă neagră, lată și lentile groase – avea ochii mici și răi.

Speriat, Tommy o luă la fugă, așa cum îl învățase mama lui să facă de câte ori se pomenea singur, într-o situație care nu-i plăcea.

La capătul străzii se uită în urmă și tresări văzând că bărbatul rămăsese în același loc, cu brațele încrucișate la piept, privind mânios în direcția lui.

*** Din moment ce toți elevii clasei a șasea bătură palma cu el toată dimineața, Tommy uită replica răutăcioasă care îi fusese adresată în fața Casei Robie. Nu se mai simțise niciodată așa de popular.

La ora prânzului, domnișoara Hussey, arătând ca un tran-dafir vesel în straturi suprapuse de haine roz, făcu un anunț: tocmai i se comunicase de la biroul directorului că un grup format din primarul orașului Chicago, un oficial de la Trustul Național pentru Conservare Istorică, președintele universității din Chicago și câțiva avocați importanți urmau să viziteze și să evalueze casa săptămâna viitoare.

– Deși până atunci o să intrăm în vacanță, este o veste grozavă, zise profesoara. Misiunea noastră este parțial îndeplinită: am atras atenția, și acum, dacă vor mai vrea să taie casa în bucăți, muzeele implicate vor trebui să analizeze bine dacă acceptă sau nu să se întâmple așa ceva.

Pentru a sărbători, domnișoara Hussey comandă pizza în loc de masa de prânz, deși acest lucru ar fi trebuit să fie premiul pentru când s-ar fi completat tot șirul de tălpi de hârtie de pe pereții clasei. Mai lipsea puțin ca să se umple și restul de locuri goale, dar, după cum remarcase profesoara, elevii avuseseră teme mai importante de făcut în ultima vreme.

Nu părea s-o deranjeze că nu terminaseră ultimele douăzeci de pagini din manualul de ortografie sau de matematică și că nu mai lucraseră nimic de o săptămână în afară de idei de proiect pentru Casa Robie.

Tommy începuse să creadă că domnișoara Hussey era un profesor nemaipomenit, iar faptul că era și el implicat în

lupta pentru salvarea Casei Robie i se părea cel mai bun lucru care ar fi putut să i se întâmple.

N-avea de gând să se lase bătut!

Capitolul 19: HERINGI ROȘII

*** Școala se termină luni, 13 iunie.

Trecerea de la școală la zilele de vară era de fiecare dată dulce-amăruie pentru Calder. Îi plăcea că are libertatea să facă tot ce-și dorește și să se bucure de săptămânile de zile fără program prestabilit și serile fără lecții de făcut, dar în casă era prea liniște. Între iulie și august, cartierul i se părea *prea* liniștit; studenții de la universitate plecau și mulți copii se duceau în tabere. Părinților lui Calder nu le plăcea să-l lase în tabere. Și mai erau și Petra și Tommy, care vor fi amândoi acasă. Calder nu era sigur dacă asta chiar era un lucru bun.

În ultima dimineață de școală, copii își goliră pupitrele și vestiarele, îngrămădind în pungi de hârtie pentru cumpărături ziare vechi și caiete. Acum le ieșeau în cale mânuși pierdute, radiere mâncate pe jumătate și cărți de la bibliotecă cu termene de predare depășite de mult, pe care le returnau. Înainte de a le da drumul să plece, domnișoara Hussey îi adună pe toți în spatele clasei. Copiii de-a șasea se așezară pe jos, formând un cerc mare.

– Înainte să plecați, o să vă dau Piatra mea Norocoasă să treacă pe la fiecare. Ținea în palmă piatra gri care stătea mereu pe biroul ei. Am găsit-o când eram cam de vârsta voastră, pe o plajă pe care eu o ador. Se poate spune că e într-un fel talismanul meu – știți, un obiect care are puteri magice, care vă poate împlini dorințele și visele. Unii consideră că un talisman te poate feri de rele.

Petra ridică o sprânceană – deci, asta era un talisman! Mai întâi a aflat că Wright a avut unul, și acum și domnișoara Hussey!...

Profesoara continuă:

– Când primiți piatra, închideți ochii și puneți-vă o dorință! Nu spuneți nimănui ce dorință v-ați pus! Dar înainte de asta, trebuie să vă mai spun două lucruri: în primul rând, să știți că aveți puteri extraordinare înlăuntrul vostru, chiar dacă nimeni altcineva nu le mai vede; și doi, să știți că nu întotdeauna o să reușiți să vedeți rezultatele acțiunilor voastre! Ceea ce ați început să faceți pentru Casa Robie va schimba categoric destinul acestei opere de artă. Aveți răbdare și fiți convinși că ați făcut tot ce v-a stat în putință! Casa asta are și ea puteri!

Piatra trecu din mână în mână pe la fiecare, fără ca vreunul din copii să scoată vreun cuvânt. Unii zâmbeau când ajungea la ei în palmă sau se uitau în jur prin clasă, ca și când căutau să le vină o idee pentru o dorință. Când veni rândul lui Tommy, băiatul strânse atât de tare din ochi, că începu să vadă pete. Când ajunse la Calder, băiatul își privi insistent buzunarul cu piese de pentomino cât timp își puse dorința. În

cazul Petrei, fetița ținu așa de mult piatra strânsă în palmă, încât colegul de alături îi șopti: O singură dorință!, iar Petra îl fulgeră cu privirea.

Ziua de școală se încheie chiar înainte de ora prânzului. Elevilor le venea greu să-și ia la revedere de la domnișoara Hussey și multora le tremura vocea, își țineau bărbiile în piept sau o îmbrățișau îndelung.

Calder zornăia tare din pentominouri, amestecându-le în buzunar în timp ce cobora scările ca să iasă din școală.

– Așteaptă! strigă Tommy.

Petra îi ajunse din urmă și trecu de partea cealaltă a lui Calder. Când fata propuse să facă sandviciuri la ea acasă și să-i ducă la casa din copac a familiei Castiglione, băieții acceptară.

Când ieșiră din școală și se îndreptară spre Harper Avenue, o pală de vânt cald ridică în aer bucăți de hârtie răzlețe de pe stradă și le suflă în rotocoale furioase deasupra terenului de joacă; așadar, vacanța de vară începea sub semnul unor nori groși.

*** Pentru că nu voia ca băieții să se uite la turul pantalonilor ei când se urcă în copac, Petra îi lăsa pe amândoi să o ia înaintea ei pe scară. Unul ducea o sticlă cu braggă, iar celălalt sandviciurile cu unt de arahide și jeleu. Apoi fata își puse creionul după ureche, își vârî caietelul între dinți și se sui după ei.

O structură bătută de vreme, care umplea cam tot arțarul din curtea aflată din spatele casei Petrei și a celei a lui Calder,

casa din copac era micuță – un adăpost cu patru pereți, o fereastră și o ușă ca o trapă. Douăsprezece scânduri bătute în cuie pe trunchiul copacului formau o scară. Copiii familiei Castiglione nu mai locuiau de mult cu părinții, dar căsuța din copac rămăsese încă întreagă.

Cei trei copii veniseră de la școală spre Harper Avenue fără să vorbească prea mult între ei, și la fel de tăcuți își făcură și sandviciurile. În clipa de față stăteau cam stingheri; așezați pe jos în spațiul mic al căsuței din copaci mâncau sandviciurile pe post de prânz și așteptau ca Petra să deschidă discuția.

Fata ridică paharul de hârtie și toastă.

– Să bem pentru Casa Robie! Și pentru îndemnul de a nu ne dea bătuți!

Părând mai degrabă precauți decât entuziaști, Calder și Tommy își înălțară și ei paharele să ciocnească și fiecare sorbi puțin.

– Dar astăzi domnișoara Hussey ne-a spus să lăsăm lucrurile așa, mormăi Tommy.

– Pentru că nu vrea să ni se întâmple ceva rău, vorbi calm Petra. Tu o vezi *pe ea* renunțând?

– Nu, răspunse Calder.

– Și-atunci crezi că *noi* ar trebui s-o facem? întrebă fata. Închipuie-ți ce încântare ai simți să știi că ai salvat una dintre cele mai importante case construite în secolul XX! De ce să nu încercăm?

– Exact! zise Tommy, îndreptându-și spatele. Oricum nu aveam de gând să renunț!

– Wright!¹ exclamă Petra. W-R-I-G-H-T! Așa ar trebui să ne cheme pe noi ca grup: Wright 3!²

– Grozav! aprobă Calder.

Tommy o urmărește ușor nervos pe Petra cum deschide carnețelul la o pagină albă și pune mâna pe creion. Văzu cum scrie în susul paginii:

Grupul Wright 3

– Ei, acum ce facem? se interesă fata.

Băieții tăceau. Calder își scoase din buzunar pentominourile, iar Tommy, o așchie din genunchi.

Petra sugeră:

– Ce-ar fi să spunem fiecare orice gen de informație mai ciudată pe care am aflat-o despre casă, cum ar fi chestii pe care le-am observat – lucruri care nu se găsesc în cărți?

– Ce-ar fi să nu! se auzi nepoliticos Tommy.

Petra îl privi nedumerită.

Calder interveni:

– Tommy! Ce-ai pățit?

– De unde știm noi că e sigur să ne împărtășim secretele între noi?

Iritată, Petra făcu ochii mari și se uită la Calder.

– Ce zici de asta, propuse Calder, ne trebuie ceva, un fel de simbol al grupului Wright 3, pe care să-l împărțim între noi de fiecare dată când considerăm că am aflat ceva important.

¹ În engleză, *wright* și *right* se pronunță la fel; de aici și jocul de cuvinte, pe de o parte *Wright* este și numele arhitectului, iar adverbul *right* înseamnă „exact, corect“.

² Prin pronunție se înțelege și „Exact trei!“.

Semnificația simbolului va fi că avem încredere unul într-altul. Ar putea fi o bomboană sau altceva asemănător.

Tommy se luminează la față.

– Am acasă o pungă mare cu jeleuri roșii în formă de peștișori!

– Perfect! spuse Petra. Hei – știe cineva ce este acela un hering roșu? Într-o poveste polițistă, adică.

Băieții negară din cap.

Fata le explică:

– Este un indiciu care nu duce nicăieri! Ce-ar fi ca de fiecare dată când facem un raționament bun să eliminăm câte un hering roșu?

Tommy rânji.

– M-am prins! Să-l mâncăm!

Petra aprobă dând din cap.

– Cu fiecare peștișor mâncat ne apropiem mai mult de adevăr.

– Marfă! zise Calder.

Petra deschise iarăși carnețelul, iar Tommy se înnegură la față.

– Fără să scriem! Dacă citește cineva ce-ai notat?

– Gândește pe hârtie cum fac eu cu pentominourile, spuse Calder. Las-o să scrie!

Tommy scoase bărbia în față, vrând parcă să arate că era convins că nu era o idee bună.

Calder veni cu o altă sugestie:

– Ce-ați spune dacă aș face un cod nou pentru carnețel, unul care să fie ușor de scris?

– Mi se pare o idee bună! exclamă Petra. Și n-am să scriu nimic până nu-mi dai codul. Dar hai să începem – mai sunt opt zile până se dărmă casa, nu putem pierde timpul!

În momentul acela se auzi un *poc-scârț-poc* pe sticla geamului din spatele lor și tresăriră toți trei. Afară, o creangă uscată se frânse chiar în dreptul geamului și rămurelele cenușii asemenea unor degete rămaseră încovoiate ca un val țeapăn.

Petra reluă:

– Încep eu!

Le spuse lui Calder și lui Tommy despre vizita ei la doamna Sharpe și despre coincidența cu cartea *Omul Invizibil* din povestea cu fantoma de la Nantucket, explicându-i lui Tommy că descoperise în urmă cu o săptămână două exemplare ale cărții. Apoi încheie relatarea despre povestea doamnei Sharpe privind viața lui Wright cu amănuntul că acesta pierduse un talisman undeva pe lângă casă.

Tommy se încruntă și începu să-și roadă o unghie, iar Calder remarcă:

– Mamă, ce multe secrete! Îi aruncă în treacăt o privire lui Tommy. Ei, eu am făcut o vizită zidarului care a căzut de pe casă!

De data asta veni rândul lui Tommy și al Petrei să-l privească uimiți. După care Calder le spuse despre ceea ce aflase de la Henry Dare, cum că imobilul s-ar fi „scuturat” ca să scape de el și despre vocea pe care o auzise când căzuse. Calder încheie adăugând că era sigur că a auzit și el o voce de copil venind dinspre casă în ziua mitingului lor. Îi întrebă dacă ei auziseră ceva în ziua aceea. Tommy și Petra clătinară

din cap. Apoi Calder le vorbi despre șirul numerelor lui Fibonacci și cum poate fi observat în date, în pentominouri, în grupurile de trei pe care Petra le văzuse în geamurile Casei Robie. Calder le spuse că se întreba dacă nu cumva numerele acelea încercau să le comunice ceva, ceva care ar putea ajuta la salvarea casei.

– Ciudat! exclamă Tommy.

Era rândul lui acum, dar Tommy tăcea și trăgea de plasticul de la capătul șiretului. Simțea că-i vine să fugă. Dacă ar fi putut să stea un minut doar cu Goldman, să se gândească. Se pare că un lucru învățase foarte bine de la viață, că era periculos să ai încredere în oameni. Ideea de a-i spune Petrei despre descoperirea lui nu era numai înfricoșătoare, dar putea fi și ceva prostesc. Poate peștișorul de piatră era cel mai bun lucru care i se întâmplase.

– Haide, Tommy! Eu v-am zis o groază de secrete, la fel și Petra! Fii corect!

Petra alungă cu un bobârnac o bucățică de pământ de pe carnetel, vrând să arate că era mai preocupată de asta decât de ceea ce urma Tommy să zică.

– Bine, dar dacă vreunul din voi mă trădează, vă omor!

Calder își dădu ochii peste cap și se așteptă ca Petra să-și iasă din pepeni, dar aceasta spuse pe un ton blând:

– N-o să te trădăm! Uite, eu și Calder tocmai ți-am spus o mulțime de chestii și nu suntem îngrijorați! Și după cum bine vezi, nu notez nimic. Asta pentru că tu n-ai vrut!

Tommy înghiți în sec.

– Am găsit un peștișor de piatră! În grădina Casei Robie, adăugă el repede. L-am dezgropat și arată ca și când a stat mult

în pământ. Cred că este vechi și – mă rog, într-un fel seamănă cu niște lucruri pe care le-am văzut în cartierul chinezesc.

Calder rânji și ridică mâna în fața vechiului lui prieten, iar drept răspuns Tommy bătu palma cu el, într-o mișcare cam lentă.

– Știam că Frank Lloyd Wright colecționa opere de artă asiatică, spuse Petra încet, dar am înțeles că era vorba de tapiserii japoneze! Ce să facă el oare cu un peștișor chinezesc în buzunar?

– Mda, mă îndoiesc că ar avea vreo legătură cu Wright, adăugă Tommy, trăgând aer în piept, dar mă gândeam că peștișorul ar putea fi valoros și, dacă este așa, l-aș vinde! Mama și cu mine strângem bani ca să ne luăm un apartament în care să ne mutăm definitiv, încheie el.

– Unde-i peștișorul? întrebă Calder.

– La Goldman!

– A! exclamă Petra.

Acum înțelegea de ce mutase Tommy acvariul când veniseră ea și Calder la el.

În dreptul ferestrei de la căsuța din copac se văzu un flash luminos puternic, urmat imediat de un pocnet și de o bubuitură de tunet. Cerul se întunecă făcându-se de un negru înspăimântător, iar copiii se repeziră la scară. Petra coborî prima, ținând în dinți carnețelul.

La jumătatea distanței, o rafală puternică de vânt îi ridică fusta. Fata se răsuci într-o parte ca să se acopere. Carnețelul îi zbură lateral și îl scăpă din ochi pentru că tot părul îi căzuse peste față. Deasupra capetelor lor trosneau crengile și se văzu

un al doilea fulger, secondat de o bubuitură asurzitoare. Începură să cadă stropi mari de ploaie.

Curtea de sub căsuța din copac era năpădită de buruieni și tufe, iar Petra începu să caute panicată în vreme ce băieții se dădeau și ei jos din copac.

– Carnețelul meu! se văita ea, dar, deși îl căutară toți trei până se făcură ciuciulete, nu reușiră să-l găsească.

Capitolul 20: DUPĂ FURTUNĂ

*** – O, nu! Goldman! Am lăsat fereastra deschisă! Tommy se răsuci pe călcâie, le făcu la repezeală cu mâna în semn de la revedere și începu s-alerge spre casă, luând-o pe de-a dreptul prin băltoacele care se formaseră deja pe Harper Avenue. Știa că n-ar trebui să fugă prin furtună când trăsnetul se auzise așa de aproape, dar nu suporta gândul că Goldman ar putea avea probleme.

Apropiindu-se de Casa Robie, Tommy își aminti de bărbatul pe care îl văzuse vineri. Băiatul sări de pe trotuar în stradă, ca să fie mai la distanță de clădire și în timp ce alerga, aruncă o privire spre ferestre.

Ploua cu găleata și apa adunată în burlan se scurgea într-o perdea subțire în fața ferestrelor înalte de pe latura sudică. Prin ceața și tremurul apei revărsate, băiatului i se păru că vede un bărbat înăuntru. Tommy clipi și se uită mai bine, dar continuă să alerge. Oare ar trebui să se întoarcă și să se mai uite o dată?

Nu, își zise în sinea lui, când ajunse găfâind în holul de la intrarea în bloc. Dacă era unul dintre muncitorii aceia

morocănoși, era mai bine să nu se dea de gol și să stea la pândă de la el din apartament, asemenea fotografului din *Fereastra din spate*.

Pantalonii îi erau uzi learcă și dură ceva până reuși să scoată cheia din buzunar. Când în sfârșit o vârî în broască, descoperi că aceasta era descuiată.

Curios – ori uitase s-o închidă dimineață ori mama lui venise acasă pe la prânz și plecase în grabă. Se mai întâmplase. Tommy aprinse lumina și închise geamul de lângă acvariul lui Goldman. Se vedea că peștișorul era îngrozit, iar aripioarele îi tremurau.

– Bietul de tine! zise Tommy, ștergând peretele exterior al bolului stropit de ploaie. Ai avut o săptămână grea. Mai întâi un tovarăș nou de acvariu, și acum o furtună. Stai liniștit, nu trebuie să păzești singur comoara! Ne ocupăm noi trei – știe și Petra acum despre asta și cred că o să ne fie de ajutor. O să aflăm cât valorează!

Goldman se descurcase de minune să îngroape pietricica gravată în petrișul acvariului; Tommy nici nu o mai zărea. „Bravo, băietel!“ șopti el în timp ce își schimba hainele.

Apoi observă raftul cu pești. Toate comorile lui erau ude și dărâmate, iar plătica de sticlă își spărsese o aripioară. Preț de vreo cincisprezece minute le aranjă cu grijă, ștergându-le pe fiecare în parte și mângâindu-le.

Preocupat să le așeze în ordine, avu senzația ciudată că cineva îl urmărește. Se uită spre ferestrele întunecate ale Casei Robie. Neavând balcoane sau vreo streășină pronunțată pe partea de nord, ploaia se revărsa ca o cascadă pe cărămizi și sticlă. Sita de la geamul lui era îmbibată de

stropi și nu se putea vedea prea clar, dar își aminti de fotografia din filmul *Fereastra din spate*, care nu stătea în lumină ca să nu fie zărit de vizavi. Tommy se retrase în dreptul ușii de la intrare și stinse becul. Apoi verifică yala, în vreme ce umbrele furtunii îl învăluiau.

*** Petra privea tristă pe fereastra din fața casei. Nu mai fulgera, dar ploua încă tare. Carnețelul ei sigur era deja compromis.

Își aminti de felul în care Tommy o zbughise de lângă ei, panicat de gândul că Goldman ar putea păți ceva. Avea un suflet bun dacă îi pasă așa mult de peștișorul lui. Petra știa că el se confruntase cu multe pierderi importante – pe tatăl lui natural, pe cel vitreg, apoi case de care sigur se atașase. Iar acum visa să vândă ultima lui descoperire și s-o ajute pe mama lui.

Trebuie să fie tare ciudat să știi că nu e nimeni acasă să închidă geamurile. Încercă să-și închipuie cum ar fi, dar nu putea. De când se știa, în toți acești doisprezece ani și jumătate, Petra nu se gândise vreodată că ar putea fi singură acasă.

Când se opri ploaia, Petra se grăbi să se întoarcă în curtea familiei Castiglione ca să-și caute carnețelul.

Calder ieși repede din casă și veni spre ea.

– Vreau să-ți arăt ceva! strigă el.

– Nu vrei mai întâi să m-ajutri să-mi găsesc carnețelul?

Calder încuviință din cap și amândoi se furișară în curtea familiei Castiglione, mergând precauți. Peste tot erau băltoace, iar florile și plantele erau încărcate de stropi.

Petra zări un luciu albăstrui în curtea vecină și se grăbi să ajungă acolo, recuperându-și carnetelul de sub o plantă uriașă de rubarbă.

– Te-am găsit! susură ea alintat și șterse copertele de pantaloni.

Petra și Calder se opriră pe verandă și îl deschiseră. Paginile erau murate, iar scrisul se dizolvase, pe un fond de dăre și pete.

Fata se așează necăjită, fără să dea atenție că stă pe ud și spuse:

– Aveam scrise în el o mulțime de *Povești de pe calea ferată*, inclusiv cea despre bărbatul cu pelerină.

– Îngrozitor! o consolă Calder, știind cât de rău îi păruse și lui când i se dăărmaseră pentominourile. Hei, dar dacă în felul ăsta Omul Invizibil încearcă să-ți spună că lucrurile vizibile nu pot rămâne mereu așa?

– Mmm! mormăi încet Petra, străduindu-se să zâmbească. Știi ceva, Calder? Acum arată precum caietelul găsit de doamna Sharpe în Nantucket sub scândura din dușumea, cel pe care dânsa l-a înlocuit cu *Omul Invizibil*.

Fata se întrebă dacă nu cumva poveștile și viața adevărată se oglindeau reciproc, dar într-un fel distorsionat. O clipă simți că ametește privind într-o băltoacă în care își vedea chipul și surprinse un licăr tremurat care strică imaginea.

Fata închise carnetelul și abia atunci sesiză niște zgârieturi pe el – vântul probabil îl suflase pe deasupra gardului de sârmă care unea curțile.

Liniile tremurate îi săriră în ochi: I M¹. Acum imaginația ei *chiar* că o lua razna!

Fata le urmări conturul cu un deget și se uită pe furiș spre Calder, care scosese trei pentominouri din buzunar și preocupat, le așeza pe o treaptă.

Pe moment, Petrei i se făcu de-a dreptul frică – doamna Sharpe avusese dreptate în privința *Omului Invizibil*. Cartea îți băga idei ciudate în cap. Ridică privirea spre curțile și casele cunoscute din jur și văzu cum o briză răvășește tufișurile de la poarta familiei Castiglione, îndoind crengile și frunzele ca și când cineva înalt trecea prin ele.

– Hei, Petra! Am vrut să-ți spun că tocmai alesesem trei piese acasă înainte să mă văd cu tine. Întâmplător sunt P-ul, T-ul și U-ul sau C-ul, în funcție de cum te uiți la el. Țștia suntem noi trei! Am început sa mă joc cu ele și mi-am dat seama că făcusem o formă ca un om – sau mai degrabă omul pur și simplu a apărut din piese!

Petra se uită. T-ul era așezat pe linie, U-ul (sau C-ul) era răsturnat peste el, iar P-ul drept venea deasupra.

Calder făcuse o figură cu capul întors într-o parte, brațele pe lângă corp, iar picioarele orientate spre lateral ca ale unui pinguin.

Băiatul spuse:

– Tommy + Calder + Petra = Un Om! Dar cine? „Uneori vizibile și alteori nu“... Doamna Sharpe încercase să-i spună fetei că deosebirea dintre real și ireal era uneori greu de distins. Iar acum Calder spusese același lucru.

¹ Inițialele de la *Invisible Man*, Omul Invizibil.

Petra îl privi drept în față.

– Poate că este Omul Invizibil!

– Poate, răspunse calm Calder, vârându-și piesele la loc în buzunar, dar Petra îl surprinse cum aruncă rapid o privire peste umăr. Apoi adăugă ceva mai tare, vrând parcă să se asigure că-l poate auzi oricine: Și ține minte, să nu începi un caiet nou până ce nu fac un cod!

Petra aprobă din cap și îl urmări cu privirea cum coboară treptele de la verandă sărind peste două odată, privind apoi în stânga și în dreapta înainte de a traversa spre casa lui. Fata mai zăbovi câteva minute, se uită la nori și se bucură de aerul rece adus de furtună. În noroiul de după colțul străzii, însă, văzu urme de pași.

Niște urme adânci de bărbat, făcute cu talpa goală se vedeau între două mașini parcate și se pierdeau undeva sub ele. Fata era convinsă că nu fuseseră ceva mai devreme.

Capitolul 21: UN COD NOU

*** A doua zi dimineată, pe la ora zece, aerul era deja fierbinte și se formau aburi.

– Gata, îl am! Este strict secret! zise Calder mândru, bătând cu degetul în carnetelul nou.

El, Tommy și Petra stăteau în brutăria Medici și se delectau cu ceva dulce, o tratație specială finanțată de mama lui Calder.

Băiatul continuă:

– Am aici scrise două propoziții și nu vă trebuie nici un tabel ca să-l decodați. Mesajul este chiar sub ochii voștri dacă vreți să-l vedeți!

Petra și Tommy se uitară la grupul de litere scris de Calder:

P'TUHW'INST T'IMSV U'TNOP
IKNEYEM'PI FAZ'NI'YLOU'NYEP
W'FYRTOW'ML NRZETANDP'II'NNGY
V'WLHOAP'TU T'IM T'WIRN'IZ'TVEN-
UJF'UNSI'TY M'IF'NU UCTAMSTEP¹

¹ Decodificat în engl., *This is to keep anyone from reading what I write – just in case*, adică „Asta este pentru a împiedica pe oricine să citească ce scriu – în caz că „se întâmplă“.

Acesta le explică:

– L-am numit Codul Sandvici Wright. Asta e o sugestie!

– Uau! murmură Petra, după care încercă să citească în gând literele, mișcând ușor din buze.

Tommy se aplecă peste masă, studiind agitat amestecul de litere și întrebă:

– Cumva pentominourile sunt pe post de pâine?

– Da! zise Calder, rânjind. Ei, poți să citești?

Petra se uită în sus.

– M-am prins care sunt pentominourile, dar punctuația asta... șopti Tommy ca pentru sine.

Petra nu-l văzuse vreodată pe Tommy decât absent sau retras. De data asta se vedea că e concentrat cu totul, după cum stătea așa absorbit deasupra foii de hârtie.

Fata nu se mai obosi să încerce și începu să-l urmărească fascinată. Deodată acesta apucă creionul și scrisese:

IGTRZETAN'TY Z'INDVEXAM¹

Calder se întinse peste masă și-l pocni pe Tommy în glumă peste umăr, iar Tommy îi dădu un pumn în spate.

– Deci? întrebă Petra. Explică-mi!

Tommy îi explică, iar Calder se simți din cale-afară de fericit. Văzând alăturate capetele lui Tommy și al Petrei și pe cei doi vorbind entuziasmați unul cu altul, îi venea să sară în sus de bucurie.

Apoi Petra scrisese:

M'PIETRN'FXELCM'TV¹²

¹ Decodificat în engl., *Great idea*, adică „Bună idee“

² Decodificat în engl., *Perfect*, adică „Perfect!“

– Dacă n-ai ști care sunt pentominourile, nici n-ai înțelege vreodată! observă admirativ Petra. Și tot nu-i ușor, adăugă ea.

– Nu-i chiar atât greu pentru cineva care se pricepe să descopere, spuse Tommy, cu fața toată un zâmbet. Dar de ce și W și M?

Vechiul lui prieten ridică din umeri.

– W pentru Wright! M pentru Omul invizibil! Și am vrut să am 13 litere.

– Merg o literă da, una nu, iar apostroful marchează literele care sunt parte din mesaj, dar sunt de asemenea pentominouri, zise Petra. Ce șmecherie!

Ușa de la patiserie se deschise și apărură două fețe cunoscute. Tommy închise repede carnețelul.

– Domnișoară Hussey! salută Petra. Profesoara era îmbrăcată cu pantaloni scurți și un maiou portocaliu și avea părul prins în coadă cu o panglică galbenă, răsucită.

– Domnule Dare! exclamă Calder, privind când la unul, când la altul. Domnul Dare șchiopăta, dar nu avea baston. Se tunsese și arăta mai bine decât atunci la spital – nu mai era la fel de roșu.

– Ei, cum e în prima zi de vacanță? întrebă domnișoara Hussey.

– Bine! răspunse într-un glas grupul Wright 3.

Ghicindu-le parcă întrebarea care le stăruia în minte, profesoara adăugă:

– L-am cunoscut pe domnul Dare a doua zi după miting, și imediat roși ca și când ar fi spus prea multe.

Domnul Dare tuși și-și dresе glasul.

– Ați făcut treabă bună cu presa atunci, copii! Da, el e cel care a venit să mă vadă la spital, zise zidarul și se uită calm spre Calder. I-am povestit cum am căzut.

– Iar eu am vorbit cu doamna Sharpe, după ce ai vizitat-o tu, Petra! spuse domnișoara Hussey, ca și când asta explica situația prezentă. Ei, mă bucur să vă văd pe toți împreună! zâmbi ea și veni rândul copiilor să se rușineze.

Domnul Dare comandă două cafele la pachet și nu o întreabă pe domnișoara Hussey cum o vrea pe a ei. „De unde știa că îi place s-o bea cu frișcă și patru lingurițe de zahăr?” se miră în gând Petra. Și oare ceea ce-i spusese ei doamna Sharpe avea cumva vreo legătură cu ce-i povestise domnul Dare lui Calder?

Calder se întreba cam câte îi povestise Henry Dare din conversația lor domnișoarei Hussey, iar lui Tommy îi era gândul la remarca profesoarei despre ei trei. În plus, Petra era surprinsă de faptul că profesoara lor și zidarul veniseră împreună.

Când domnul Dare reveni cu comanda, așează cafelele pe masă și se uită la restul din palmă: o monedă de douăzeci și cinci de cenți, una de zece și un penny.

– Vedeți astea? întreabă el. O să dispară! Mută restul dintr-o palmă într-alta și dintr-odată ambele îi erau goale: Vedeți? Au dispărut! Își ridică chiar și palmele în aer. Ei, s-ar putea să am nevoie de bănuți mai încolo! Brusc, întinse mâna după urechea Petrei și recuperează moneda de douăzeci și cinci de cenți. Apoi o scoase pe cea de zece din mâneca lui Tommy și pe cea de un penny din buzunarul de la tricoul lui Calder. Le

arăță iar copiilor, după care le vârî în buzunar. Acum le vezi, acum dispar! încheie el, zâmbind.

– Păi, s-aveți un început frumos de vară, le ură domnișoara Hussey. Domnul Dare le făcu cu mâna înainte ca ușa patiseriei să se închidă după ei.

– E cam deștept, spuse Tommy.

– Cam prea deștept, sublinie Calder, uitându-se prin vitrină.

– Domnișoara Hussey s-a uitat la ceas, spuse Petra. Poate că se duc la gară.

Tommy se ridicase în picioare.

– Haideți! Să vedem unde se duc.

*** Mergând de-a lungul Străzii 57, domnișoara Hussey părea relaxată, iar domnul Dare se uita la ea. Cei trei puști se fereau adăpostindu-se în dreptul ușilor caselor sau pândind de pe după mașinile parcate. Nu era ușor să te ascunzi în miezul zilei. Se înțeleseseră ca în caz că erau văzuți să spună că sunt în drum spre anticariatul Powell.

Domnișoara Hussey și domnul Dare se aplecară în dreptul cutiei cu cărți de dat din fața librăriei, scoțând pe rând câte o carte din ea. După un timp, așezară la loc cărțile și se întoarseră pe Harper Avenue, îndreptându-se evident spre Strada 59.

Vorbeau și râdeau, iar domnișoara Hussey gesticula. Puștii meraseră în tăcere spre capătul îndepărtat al străzii, încercând să pară că se plimbau, bucurându-se de dimineața frumoasă.

Când ajunseră la refugiul spre metroul de suprafață, aflat la capătul străzii, domnișoara Hussey și domnul Dare dispăruseră.

– Probabil au ajuns pe peron, zise Calder.

Știau cu toții că nu au voie să meargă în oraș fără să ceară permisiunea părinților, dar în cazul de față era clar o situație specială.

– Suntem siguri că tipul ăsta nu se preface doar că e prietenos? Dacă domnișoara Hussey e în pericol?

Tommy se gândea la muncitorul care-i ieșise în cale lângă Casa Robie în dimineața de după miting.

– Da, dacă o atrage undeva? Poate că-i este frică să nu mai stârnească valuri, spuse Petra, controlându-și buzunarele. Grozav – mi-au mai rămas bani după cumpărăturile de la băcănie. Îi explic mamei când ajung acasă.

Se grăbiră să parcurgă Harper Avenue, așteptând în refugiu până ce metroul de suprafață se auzi trecând cu zgomot undeva deasupra, apoi urcară în grabă pe pasarelă și coborâră pe peron la ușa cea mai apropiată. În vagon, remarcară cu ușurare că nu era nici unul dintre cei doi adulți.

Tommy scoase din buzunar o pungă de sandvici cu peștișori roșii și o dădu și celorlalți.

– E momentul pentru un hering roșu! anunță el.

Fiecare luă câte un jeleu.

La stația Van Buren, unde coborâseră cu clasa la vizita de la începutul anului la Institutul de Artă, zăriră o pată portocalie care se mișca pe o scară. Însă până s-au ridicat de pe scaune și s-au dat jos din tren, nu mai era nici urmă de

profesoară sau de zidar. Ochiul lui Tommy se abătura de-a lungul vagonului din spatele celui în care stătuseră ei și băiatul văzu o pereche de Ochelari-Negri, groși, asemănători cu cei ai tipului din fața Casei Robie, bărbatul care-l speriasse. Atunci exclamă: Hei! și în momentul acela bărbatul ridică ziarul așa încât nu se mai vedea decât creștetul șepcii lui de baseball.

Tommy îi anunță:

– E individul ăla pe care l-am văzut la Casa Robie! Dar până termină propoziția, trenul deja plecase șuierând. Cred! încheie el pe un ton patetic, apoi le povesti lui Calder și Petrei ce i se întâmplase cu câteva zile în urmă în drum spre școală.

– Spionilor le vine foarte greu să nu-și imagineze lucruri, confirmă Petra. Din momentul când devii suspicios, totul pare important.

Cei trei formau pe peron un triunghi echilateral ordonat, mulțimea circulând nestingherit în jurul lor.

– Ei, ce-ar fi să mergem la Institutul de Artă? întrebă Calder. Cunoscând-o pe domnișoara Hussey, dacă nu cumva a fost răpită, probabil l-a dus pe domnul Dare la muzeu.

Petra adăugă:

– Iar dacă nu sunt acolo, am putea să căutăm printre expozate ceva asemănător cu peștișorul tău, Tommy!

– Bună idee! fu de acord acesta. Dacă vedem ceva asemănător, aș putea reveni cu pietricica gravată și s-o arăt celor de la muzeu.

– Da – le spui că ai primit-o de la o rudă, interveni Calder. Și dacă e valoroasă, poate o cumpără ei!

Cei trei o luară pe Michigan Avenue spre Institutul de Artă, dar nu-i văzură deloc pe domnișoara Hussey și pe domnul Dare. Soarele de amiază scânteia nemilos din geamurile zgârie-norilor, din caroseria mașinilor ce se strecurau prin trafic și din asfaltul de sub picioarele lor. Se bucurară să intre în muzeu.

– Uite – „Artă chineză, japoneză și coreeană“, citi tare Calder. Se opriseră în pragul unei uși deschise de la parter ce dădea într-un culoar slab luminat. Hai să vedem!

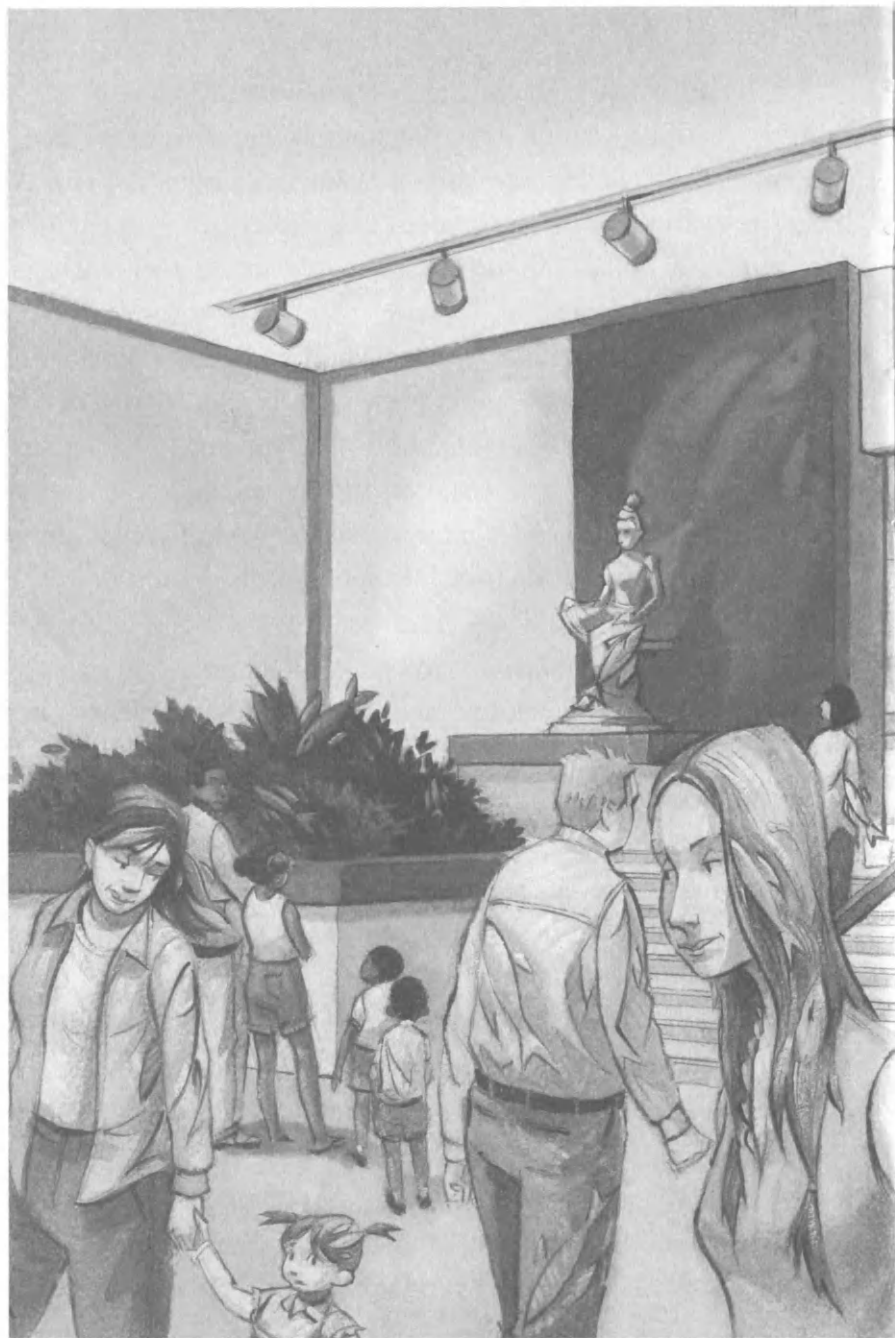
Petra și Tommy i se alăturară în fața unei statui a unui bărbat musculos, având doar o bucată de material legată în dreptul taliei pe post de îmbrăcăminte. Părul îi stătea ridicat pe cap, se încrunta hidos și avea trei ochi de sticlă, unul pe mijlocul frunții. În mâna dreaptă ținea strâns ceva care părea a fi o bătă grea. Venele de pe antebraț îi erau umflate din cauza efortului.

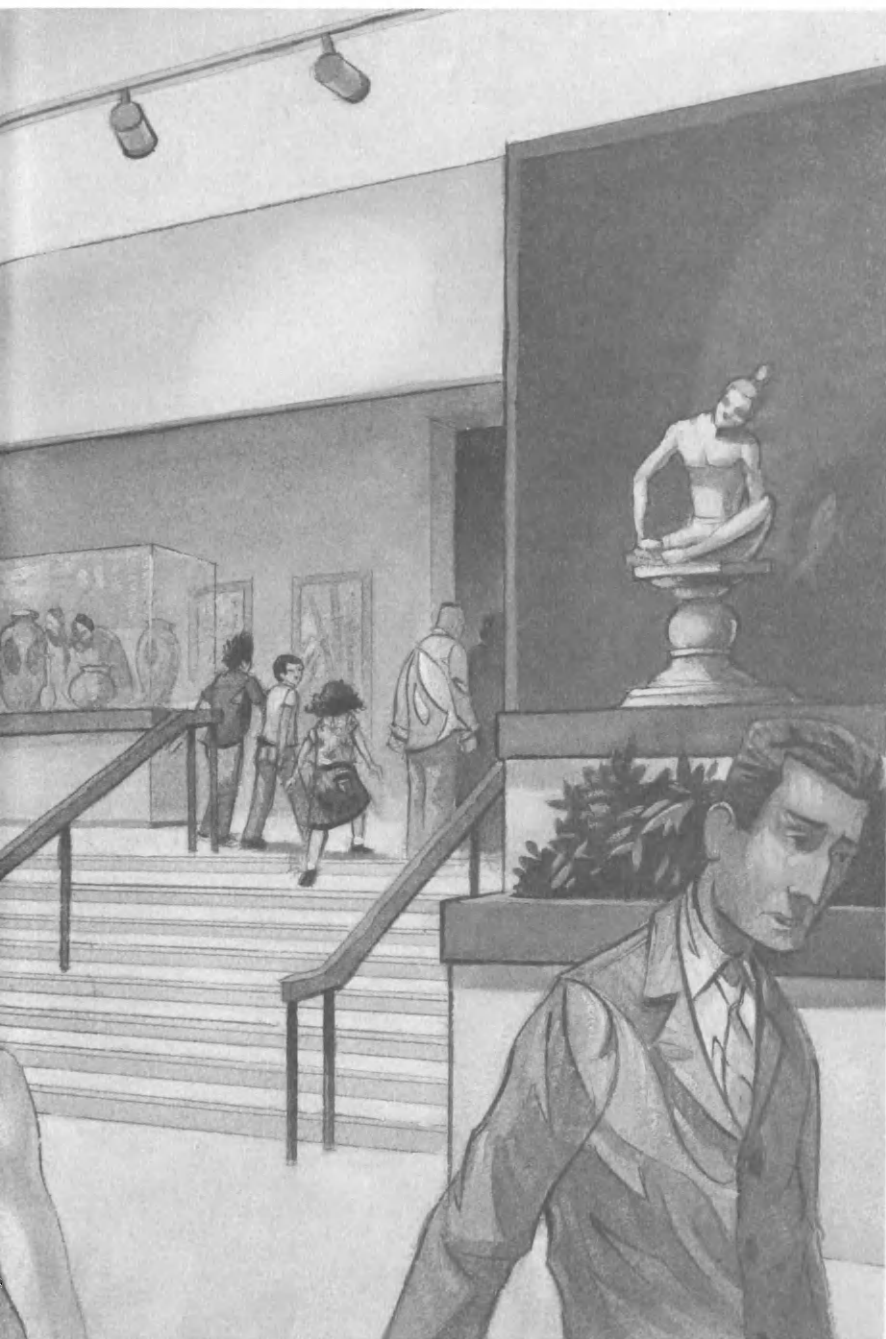
– Grozav! comentă Calder.

– „Zeitate japoneză a tunetului“, citi Petra, mijind ochii ca să distingă eticheta umbrită de pe zid. „Secolul XX“. Aici scrie că tunetul reprezintă puterea înțelepciunii care penetrează ignoranța și distruge răul.

În sală mai erau patru alte statui de gărzi-zei, fiecare într-o vitrină separată. Una avea o grimasă îngrozitoare, cu ochii închiși pe jumătate, cu colți, obraji umfați și păr cârlionțat ca o perucă.

– „Piesă japoneză: una din cele cinci reprezentări budiste ale Stăpânului Luminii“, citi Petra. Semnifică mânia împotri-va răului. Hei, ca și grupul Wright 3! spuse ea întorcându-se

spre Tommy și Calder, care erau preocupați să se strâmbe unul la altul cât mai hidos.

Chiar atunci auziră o voce cunoscută, slabă, totuși inconfundabilă:

– Un mister? Întrebă domnișoara Hussey.

Capitolul 22: PEȘTELE LUI WRIGHT

*** – Ascundeți-vă! șopti Calder.

Se feri în stânga, într-o sală plină cu statui mari de ceramică, Tommy alergă în dreapta și Petra drept înainte.

Sala lui Calder era animată de o paradă de cai masivi, cămile și bărbați musculoși care pășeau peste niște gnomi furioși, totul expus în vitrine ce se înălțau din podea până în tavan. Băiatul se lăsă pe vine și se ascunse într-o parte, într-un intrând. Citi o etichetă de pe perete chiar deasupra capului lui: „Pagodă budistă, 724 d. Hr.“. Adună numerele din dată și obținu 13.

– Statuile Paznicilor Călcând în Picioare Demonii! exclamă domnișoara Hussey.

– Vreau și eu una! spuse domnul Dare.

Calder îi zărea în partea opusă a încăperii, cu fața spre el. Oare îl văzuseră?

*** Petra găsi un colț întunecat în spatele unui paravan de lemn și se ghemui, înlănțuindu-și genunchii cu brațele. Fata distinse undeva în față profilul calm al unei statui mari

cât ea, o femeie elegantă, așezată pe ceva. Avea trei brațe pe partea dreaptă și fiecare făcea semn într-o direcție diferită.

– Un secret!... auzi Petra vocea domnului Dare venind din sala vecină. Dar ce secret oare? În spatele ei observă o deschizătură, în față pe diagonală o ușă și alte două, trei vizibile în sala cealaltă. Locul era perfect pentru un joc de v-ați ascunselea. Apoi văzu tricoul portocaliu al domnișoarei Hussey cum se mișcă încet prin încăperea cu multe boluri și vase de un verde pal.

– Tragediile din casa aceea... țelină... zise profesoara ei în momentul când se aplecă să privească un vas rotund cu un cap de pasăre pe cap.

– „Țelină?“ Despre ce naiba vorbeau? Pe măsură ce vocile domnișoarei Hussey și a domnului Dare se pierdeau în încăperea vecină, Petra inspiră adânc și privi în jur. Nici urmă de Tommy și de Calder.

*** Tommy se pomenise într-o galerie lungă cu tapiserii înrămate pe pereți. Îngenunche în spatele unei vitrine în care era un ceainic imens, de un roșu delicios ca o mandarină, cu mâner negru. Sigur i-ar fi plăcut mamei lui.

Tapiseriile erau peisaje foarte detaliate, înțesate cu persoane care făceau tot felul de activități simple și vesele: se plimbau pe poduri, sporovăiau, agățau haine pe sârmă. Nota explicativă de pe perete indica numele artistului japonez, Hokusai, și îl menționa pe Frank Lloyd Wright ca fiind consultant al persoanei care le colecționase. Oau – Wright era cunoscut, ce mai!

Tommy așteaptă un timp destul de îndelungat într-o tăcere deplină. Nimeni nu intră în sală, nimeni nu trecu prin fața ușii, nici măcar un paznic. Oare mai era ceva? Zări în depărtare printr-o ușă deschisă o statuie enormă, verde, a unui Buddha așezat pe un tron.

Sala era pătrată, aerisită, presărată cu vitrine mici de sticlă conținând niște ornamente viu colorate. Tommy făcu doi pași spre Buddha, apoi auzi niște voci și râsul domnișoarei Hussey. Se întoarse repede în loc și o zbughi spre un set de uși de sticlă întunecate pe care scria „Vă rugăm nu intrați“ și intră acolo.

Se trezi într-o pădure de coloane negre. Din colțul opus al camerei îi luci în ochi un aranjament de paravane pictate. În dreapta, într-o vitrină de sticlă erau înșirate niște vase imense – unele în care ar fi putut să se ascundă un copil chiar. Dându-și seama că e singur în sală, băiatul inspiră liniștit. Atunci văzu că domnișoara Hussey întinde mâna spre mânerul ușii.

Tommy se grăbi într-un colț, sperând că va reuși să se lipească de zid așa încât să nu fie văzut. Acolo descoperi un coridor paralel cu încăperea, care ducea spre o ușă pe care scria: „Acces permis doar personalului“. Ce noroc!

– Un spațiu minunat! exclamă domnișoara Hussey. Liniștit!...

– Arată ca o peșteră, spuse domnul Dare. Nu-i nimic aici care să fie destul de mic. Hai să mergem mai departe!

„Nimic destul de mic“... Deci și ei căutau ceva anume! Tommy făcu ochii mari. Numără până la zece și ieși din ascunzătoare. Domnișoara Hussey și domnul Dare ieșiseră

din camera anexă și se îndreptau spre alta. Tommy alergă fără să facă zgomot după ei, ascunzându-se în spatele unei familii cu cinci copii.

Băiatul se felicita în sinea lui pentru îndemânarea cu care-i spiona, când își scrânti degetul mare de la picior de colțul unei vitrine.

– Au! șopti el și dădu cu celălalt picior în vitrină.

Domnișoara Hussey întoarse capul după zgomot, iar Tommy se lăsă stângaci la pământ și se rostogoli ca să iasă din vizorul ei. Familia care vizita muzeul se îndepărtă. În vreme ce băiatul verifica locul unde se lovise să vadă dacă-i curge sânge, simți că ceva îl împunge în spate.

Calder stătea ghemuit lângă el, iar Petra era după Calder.

– Ești bine? se interesă în șoptă Petra, străduindu-se să nu râdă.

Tommy se strâmbă și răspunse de asemenea încet:

– Da!

Dar degetul mare de la picior îl dureau cumplit.

Calder se ridică pe genunchi și trase cu ochiul prin vitrina de sticlă.

– Au plecat! le spuse el încântat

– Domnul Dare a zis că se uită după ceva mic – haide! spuse Tommy. Cei trei se strecurară în șir indian, Tommy șchiopătând în urma lui Calder, într-o cameră plină cu porțelan alb și albastru. Erau înconjurați de pești pictați și de dragoni.

Inima lui Tommy îi bubuia în piept.

Sala se termina într-un hol plin până pe la jumătate cu vitrine prinse în perete. Puștii îi zăriră pe profesoara lor și pe zidar în fața uneia din vitrine și veniră în vârful picioarelor în

spatele lor, ascunzându-se în ultimul moment în spatele a trei clopote uriașe. Brusc, nu le mai păsa dacă sunt sau nu văzuți – voiau să afle ce știe domnul Dare și să-și dea seama dacă domnișoara Hussey e în siguranță cu el.

– Ții minte că ți-am spus că stră-străbunicul meu a fost zidarul lui Frank Lloyd Wright, vorbe domnul Dare. Ei, Wright s-a dus în Japonia la scurt timp după ce a construit Casa Robie.

– Da, în 1905, murmură domnișoara Hussey.

– O! se arată surprins domnul Dare. Te-ai documentat, așa-i?

– Un pic, admise precaută domnișoara Hussey.

– Păi, hai să-ți zic un secret pe care nu o să-l găsești în nici o carte: se pare că Wright și-a cumpărat un mic cadou în Japonia – un pește de jad foarte vechi făcut în China. Cine știe? Poate la fel cu gravurile care sunt aici. Era talismanul lui, un obiect aducător de noroc pe care îl purta în buzunar. Japonezii au câteva basme comune cu chinezii și se pare că Wright a auzit o legendă veche chineză despre un crap care înoată în susul apei, sare peste cascade și se transformă în dragon – ceva de dorit să se întâmple. Spre deosebire de dragonii occidentali, necugetați și însetați de sânge, cei asiatici simbolizează înțelepciunea și capacitatea de a conduce. Ei reprezintă autoritatea cea mai înaltă în orice societate; de exemplu, împăratul are mereu dragoni brodați pe haine. Era un tip ambițios, Wright! Ei, și potrivit stră-străbunicului meu, Wright a avut tot timpul la el acest talisman vreme de câțiva ani. Și într-o zi, cât Casa Robie era încă în construcție, peștele i-a căzut din buzunar printr-o gaură din căptușeală. Era sigur

că îl pierduse undeva prin partea sudică a casei, acolo unde lucrătorii săpau un șanț. Era foarte supărat și le-a spus asta tuturor angajaților, oferind chiar o recompensă găsitului. Din câte știu, crapul n-a mai fost găsit niciodată!

Simțind că i se învâрте capul, Tommy nu reușea să se uite nici la Calder, nici la Petra. „Am peștele lui Frank Lloyd Wright! L-am găsit, l-am găsit!“

Petra își aminti povestea doamnei Sharpe despre talismanul pierdut și aluzia ei despre misterul legat de casă.

Calder încerca să nu se gândească la nimic – presimțea că urmau problemele.

– Uau! exclamă domnișoara Hussey. Ce poveste minunată!

Domnul Dare continuă:

– Și asta nu-i totul! După ce a fost terminată casa, Wright i-a mărturisit în secret stră-străbunicului meu că, din moment ce crapul fusese pierdut pe terenul pe care fusese ridicată construcția și semnifica propria lui transformare din crap în dragon într-un moment dificil al vieții sale, arhitectul se codificase pe sine în structură. În ideea că o parte din el va rămâne împreună cu talismanul astfel încât călătoria lui să continue. Râdea spunând că era probabil superstițios, dar stră-străbunicul meu și-a dat seama că nu era o glumă.

– Fabulos! sună ciudat vocea domnișoarei Hussey – încântată sau temătoare? Și unde este codul?

– Se pare că Wright nu l-a destăinuit nimănui. Vorbea despre faptul că a lăsat ceva invizibil în urma lui, dar atât. În cele două zile cât am stat în casă, am tot căutat din priviri vreo nișă secretă, o bucată de hârtie sau fotografie ascunsă, dar n-am găsit nimic.

Grupul Wright 3 își ținea respirația.

Domnișoara Hussey vorbi pe un ton vesel și agitat:

– Dar a reușit! A construit Fallingwater¹! Este o casă ne-maipomenită pe care Wright a proiectat-o în Pennsylvania la douăzeci și cinci de ani după construcția Casei Robie, o clădire așezată pe un vârful de munte, deasupra unei cascade. Hei, *chiar* a ajuns până în vârful cascadei, a reușit să se transforme în dragon, deci peștișorul lui talisman l-a ajutat! Poate de asta a simțit nevoia să salveze Casa Robie, și asta în două rânduri!...

Se auzi zgomot de pași și copiii îi văzură pe cei doi îndreptându-se spre ieșire. Liniștea se așternu din nou în sălile cu artă asiatică.

Tommy trase adânc aer în piept. Amețea. Calder și Petra erau deja în picioare și îl trăgeau și pe el spre vitrină.

În fața lor văzură o serie de mici pești de piatră înșirați frumos. Aveau toți o formă curbată precum cel al lui Tommy și unul avea cap de dragon. Câțiva aveau aceleași spirale fine gravate pe suprafață. Erau toți cam de aceeași mărime cu cel găsit de Tommy, poate cu cinci centimetri mai lungi, și erau din jad.

Calder îl pocni pe spate pe vechiul lui prieten.

– E descoperirea vieții tale, Tommy! Ai dat peste ceva așa de valoros, că o să intri în Galeria Găsiturilor Celebri!

Tommy rânji. Piatra gravată pe care o descoperise era o versiune micuță și rafinată a creaturilor la care se uita acum. În comparație cu peștii aceștia, ce găsisese el era o capodoperă în miniatură.

¹ Din engl., termenul înseamnă „apă căzătoare”, „cascadă”.

– E un vis împlinit! adăugă Petra, consultând nerăbdătoare eticheta de pe zid. „Origine chineză, Dinastia Zhou Orientală, aproximativ secolele IV–VI î.Hr.“ Fata întoarse capul spre băieți cu ochi scânteietori: înainte de Hristos! Asta înseamnă o vechime mai mare de două mii de ani!

– Trebuie să valoreze o avere! exclamă Calder. Cel puțin cât o casă sau două! Tu și mama ta o să puteți să cumpărați acum orice casă v-ați dori din Hyde Park.

Petra se strâmbă de parcă ar fi înțepat-o ceva.

– Ce tot spui? Prin vânzarea peștelui lui Wright vom salva Casa Robie. Sigur de asta l-am găsit! Tommy nu poate să-l vândă și să păstreze banii! Tocmai am descoperit ceva care va salva una dintre cele mai grozave opere de artă construite vreodată.

– Noi? *Noi*? Eu am dezgropat peștișorul, îngăimă Tommy, prinzând glas. Și este al meu! Brusc își dădu seama că era prins la mijloc, îngrozitor – tot ceea ce visase se afla chiar în fața ochilor lui cu șanse de realizare, și totuși nu era sigur că o să-și poată împlini visul. Urma cumva să piardă lucrul cel mai bun pe care-l găsisese în viața lui, o descoperire care l-ar fi putut recompensa pentru toate câte pierduse? Spre groaza lui, simți că ochii i se umplu de lacrimi.

De ce acceptase oare să intre în grupul Wright 3?

Petra se uită în altă direcție, în vreme ce Tommy își șterse fața cu tricoul. Calder îi spuse cu blândețe:

– E în regulă! Și eu cred că aș înnebuni! E greu de crezut, așa-i?

*** Drumul cu metroul spre casă decurse în liniște. Calder propuse ca fiecare să stea să se gândească până ajung

în Hyde Park și apoi să se consulte cu toții în căsuța din copac. Se așezară la câteva locuri distanță, formând un triunghi scalen ciudat. Nici unul dintre ei nu pomeni de heringii roșii.

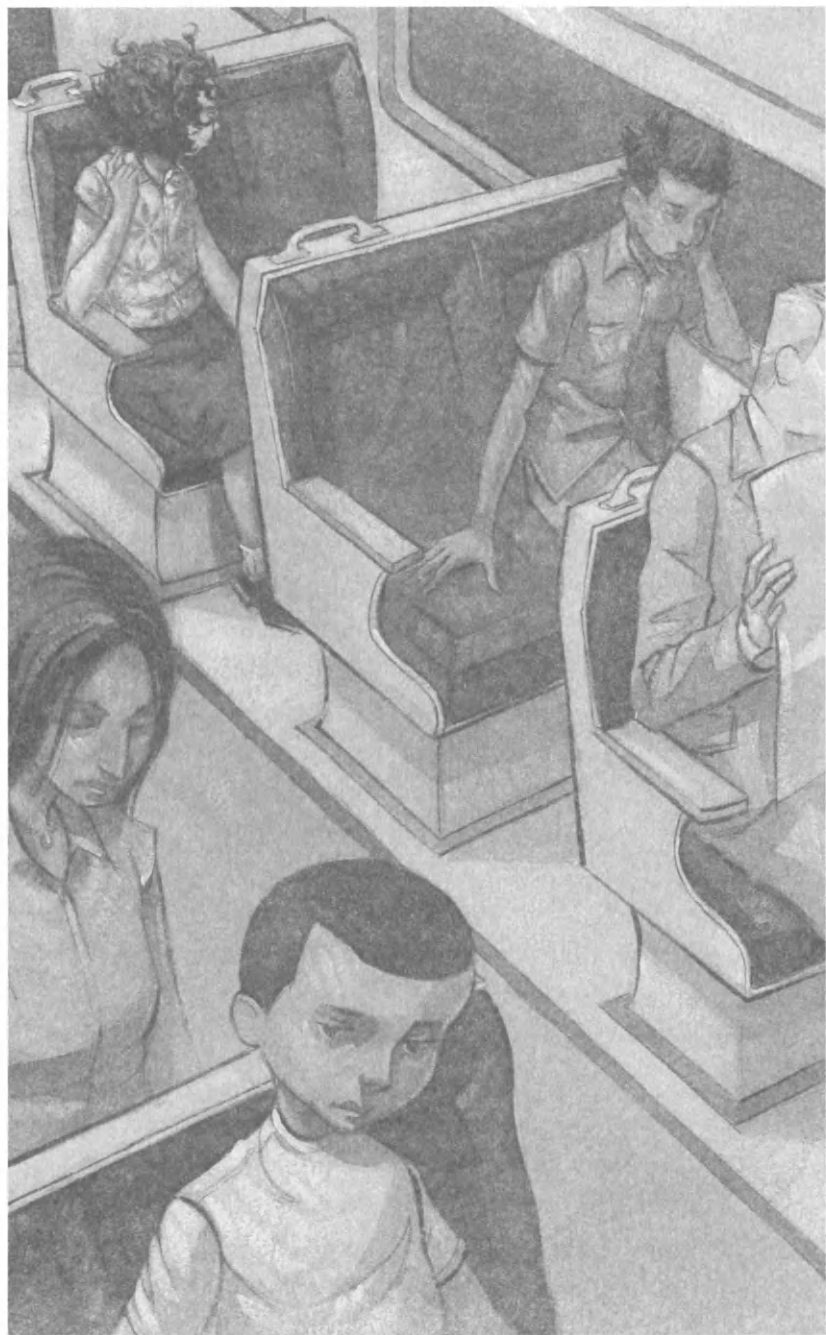
Tommy încerca să se bucure de ceea ce bănuise de la început: că pietricica gravată era foarte, foarte specială. Dăduse peste ceva extraordinar, un lucru pentru care alții ar da totul ca să li se întâmple și lor o dată în viață.

Și știa că Petra avea dreptate. Vânzarea peștișorului către un muzeu probabil ar salva Casa Robie. Doar obiectele de artă din muzee valorează mereu câteva milioane, nu? Era *într-adevăr* un fel de miracol! Putea opri distrugerea unei importante opere de artă, ceva ce o universitate n-a fost în stare să facă. Bineînțeles că își dorea să salveze casa, dar oare Petra înțelegea ce înseamnă pentru el un cămin adevărat? Se părea că nu.

Și cum rămânea cu mama lui? În mintea lui parcă o auzea spunându-i să dea banii pentru salvarea casei în pericol să se dărâme. Ea considera că familie înseamnă să fii împreună, nu să posezi anumite lucruri sau să trăiești într-un loc anume. Tommy nu era sigur că mama lui ar reacționa neapărat așa – cu siguranță i-ar plăcea să aibă o casă a lor, numai a lor. Îi știa încruntarea de pe frunte de câte ori se mutau într-o nouă locuință închiriată și mereu ofta când vedea cutii și banda de scotch pentru împachetare.

Oare cum l-ar sfătui domnul Wright să procedeze?

Tommy se gândi că el și domnul Wright s-ar fi plăcut, deși Tommy nu prea agreea genul de tați care dispar. Wright fusese dur în sens bun – nu se dăduse niciodată bătut, nici chiar în cele mai grele momente ale vieții sale. Doamna Hussey

povestise clasei despre cele trei mariaje ale lui Wright și de asemenea despre unele lucruri tragice care i se întâmplaseră și care nu fuseseră din vina lui. La patru ani după ce Casa Robie a fost terminată, o femeie pe care Wright a iubit-o foarte mult a fost omorâtă cu brutalitate, împreună cu cei doi copii mici ai ei, în casa pe care el o construise pentru ea. Wright era plecat atunci într-o călătorie de afaceri și întâmplarea a fost catalogată drept urâtă și ciudată. Apoi au urmat perioade în care Wright nu avea de lucru și nici bani și se părea că lumea îl uitase cu totul. S-a zis despre el că este egoist și încăpățânat, și cu toate că nu era prea popular, a rămas fidel propriilor convingeri.

Tommy considera că și el, asemenea lui Frank Lloyd Wright, știa ce înseamnă să fii hotărât și să ai un țel anume. Marele arhitect probabil ar vrea ca el să vândă peștele și astfel să continue călătoria lui spre a deveni dragon, un descoperitor de mare succes – unul care a câștigat o casă pentru el și familia lui. Peștele-dragon îi purtase noroc lui Wright și acum și lui Tommy.

Atunci îi veni o idee inteligentă. Ce-ar fi dacă nimeni în afară de grupul Wright 3 nu afla unde a găsit Tommy pietrișul gravată? Ar putea pretinde că a găsit-o în Grădina Japoneză, care e la zece minute distanță de Harper Avenue. Grădina făcea parte din Wooded Island, o bucată mică de teren unde Tommy și Calder săpaseră adesea în căutare de comori și un loc unde meșteșugari japonezi construiseră un templu minunat cu peste o sută de ani în urmă, în timpul expoziției universale organizate la Chicago. Deși clădirea nu mai exista, grădina era încă în stare bună. Milioane de

oameni veniseră în Hyde Park să viziteze acel târg. Ar fi fost simplu ca cineva să piardă acel pește de jad.

Și, la urma urmei, Wright a avut multe secrete la viața lui care nu s-au aflat. Poate că oamenii mari nu pot să-și dezvăluie toate secretele, cel puțin nu imediat.

Dar oare Petra și Calder ar fi de acord să nu spună unde a găsit de fapt el peștele?

Atunci lui Tommy îi veni o idee și mai bună.

Capitolul 23: O MINCIUNĂ

*** Uitându-se pe geamul de la metroul de suprafață, Petra se gândi la partea ciudată, magică a lucrurilor petrecute în ultima săptămână.

Să fi fost doar noroc faptul că Tommy dezgropase un peștișor de jad de valoare inestimabilă chiar în momentul când era nevoie de el, după ce stătuse în pământ aproape un secol?

Și să fi fost oare doar o coincidență că ea a dat peste două exemplare din *Omul Invizibil* și că Wright mărturisise că a lăsat un cod oarecare, invizibil, în Casa Robie?

Luase la ea în dimineața aceea, în buzunar, unul din exemplarele cărții, vrând să i-l arate lui Tommy, din moment ce acum formau cu toții grupul Wright 3. Fata scoase cărticica din buzunar și, închizând ochii, răsfoi paginile din față și din spate și-și așeză degetul arătător la întâmplare pe o pagină.

Deschise ochii și citi:

Toți oamenii, oricât de educați ar fi pe la școli înalte, tot păstrează anumite superstiții.

Cine era superstițios? Frank Lloyd Wright? Ea? Ce-i spunea oare cartea?

Și era cumva superstiție să te gândești că în general coincidențele nu sunt doar simple coincidențe?

*** Calder se gândea la coduri.

Wright lăsase un anume cod în casă, spunând că era ceva invizibil. Casa era într-adevăr un puzzle, Calder simțea asta – un puzzle care nu putea fi rupt în bucăți fără să i se distrugă înțelesul, asemenea unui set de pentominouri.

Copil fiind, Wright se jucase cu un set de instrumente matematice denumite cuburile Froebel. Domnișoara Hussey le vorbise despre acestea și le adusese ilustrații ca să le vadă. O parte din aceste cuburi semănau cu pentominourile. Wright declarase că, jucându-se în copilărie cu cuburile acelea ca să le aranjeze, își schimbase modul de a gândi și că tot cuburile îl ajutaseră să devină arhitectul de mai târziu. De asemenea, scrisese undeva că îi plăcea să redea limbajul în faimoasele sale geamuri cu sticlă de artă.

Calder admira maniera firească prin care Wright se exprima și așa reținuse citatul. Câteva zile mai târziu o întrebase chiar pe doamna Hussey dacă ar putea să încerce să scrie cu forme, nu prin cuvinte și profesoara fu de acord din moment ce era tot un mod de comunicare. Băiatul făcuse atunci, entuziasmat, șiruri și coloane de triunghiuri, patrulatere, pentagoane și hexagoane, dar mai departe nu mai avea ce face. Ideea i se păruse mai bună în teorie decât în practică.

Putea oare codul lui Wright să fie compus din forme repetate? Putea oare un anume număr și o anumită ordine a unor forme geometrice să reprezinte litere din alfabet? Sau codul putea fi imprimat în vreun fel în zidărie?

Și ce era amănuntul acela că Wright lăsase pentru posteritate o urmă invizibilă de-a sa? Probabil Petra tot la asta se gândea.

Iar Tommy – Calder bănuia că acesta se gândea la un lucru exact opus, despre cum ar fi să ajungă un puști foarte „vizibil“ care să locuiască în propria sa casă „vizibilă“.

Pe nici unul dintre cei trei nu-i trăgea inima să discute în căsuța din copac.

*** Copiii urcară tăcuți scara, Tommy primul, iar Petra ultima. Tommy scoase la iveală punga cu heringi roșii și o așeză pe jos în căsuță.

– E timpul pentru un hering roșu! încercă să pară vesel Calder.

Luară toți câte unul, dar nici unul nu zâmbi.

Petra se sprijini cu spatele de un perete și-și deschise carnețelul. Nu se auzeau decât zornăitul pentominourilor lui Calder, din când în când murmurul turturelelor și șoaptele frunzelor. Nu băgară de seamă plesniturile periodice care se auzeau din creanga ce se întindea peste calea ferată.

Tommy își dresе glasul.

– Am mințit zise el, inspirând.

Calder și Petra îl priveră consternați.

Băiatul continuă:

– I-am spus lui Calder că am găsit peștișorul în grădina Casei Robie pentru că intenționez să-l arăt clasei. Voiam să mă remarc colegii și să zică că am făcut ceva curajos. Nu l-am găsit acolo și asta înseamnă că nu este peștele lui Wright.

– Deci, unde l-ai găsit? întrebă Calder, încercând să-și ascundă mirarea. Tommy nu-l mai mințise niciodată în legătură cu ceva important – nu pe el, vechiul lui prieten. Nu era un semn bun.

– În Grădina Japoneză, zise Tommy, mușcându-și tare o unghie.

– *Poftim?* sări Petra. De ce nu ne-ai spus până acum?

Tommy ridică din umeri.

– N-am crezut că e important!

Petra se îmbujorase. Ziceai că-i pe punctul să înceapă să plângă, tocmai *ea*. „Azi e o zi ciudată“, gândi Calder.

Închizându-și caietul, Petra spuse:

– Dar tot poți salva Casa Robie cu peștișorul ăla, chiar dacă nu-i al lui Wright. Sigur valorează mulți bani, o grămadă de bani. Poți s-ajungi erou! Și noi n-o să suflăm o vorbă despre prima ta variantă.

– Nu cred că asta ar fi vrut Wright să fac, murmură Tommy.

– Ce vrei să spui? Vocea Petrei era gătită. Îi păsa de casa asta mai mult decât toate celelalte pe care le-a construit – a salvat-o de *două ori*, o dată chiar înainte să moară, iar acum am putea-o salva și a treia oară. Grupul Wright 3, noi suntem!

– Dar... Calder amesteca piesele de pentomino pe podea. Poate, dacă domnișoara Hussey avea dreptate, a salvat casa

datorită poveștii cu crapul-dragon, pentru că a pierdut talismanul, și nu neapărat pentru casă în sine. Și din moment ce a ajuns unde trebuia, din moment ce a devenit dragon... nu, nu contează! A încercat s-o salveze chiar și când devenise superfaimos, nu?

– Pentru casă! rosti răspicat Petra, aproape țipând. Bineînțeles că pentru casă! Fata se întoarse cu fața spre Tommy. Și tu vrei să vinzi peștele, să păstrezi banii, să te muți în cine știe ce palat modern și să îngădui să fie omorâtă Casa Robie? Ești... ești... sub orice critică! încheie ea.

Tommy își încrucișă brațele și-și lăsă buza în jos.

– Iar *tu* nu știi cum e să nu ai propria casă, să ai doar o mamă și un peștișor auriu și să pierzi *doi* tați! Vocea lui Tommy tremură la cuvântul „doi”. Apoi continuă: Wright e mort! Eu trăiesc. O casă veche poate fi mai importantă decât familia mea?

Petra se uită la Tommy cu o expresie ceva mai blândă.

– Nu, spuse ea încet.

– Am înțeles că vrei să ai casa ta, știu că ai avut parte de câteva mutări urâte, dar... crezi că mama ta te-ar lăsa să păstrezi banii din vânzarea peștișorului? întrebă Calder.

– Și dacă n-o să știe că banii ar putea ajuta la salvarea Casei Robie? întrebă Tommy. La urma urmei, e doar o coincidență că noi am aflat de povestea talismanului lui Wright și că eu am găsit peștele în același timp.

– Dar nu te-ai simți rău să ții secret ceva atât de important? interveni Petra. Nu te-ai simți vinovat când ar începe să muște primul ferăstrău electric din Casa Robie și va trebui să stai să te uiți de la geam știind că ai fi putut s-o salvezi?

Toți trei tăceau, gândindu-se la sticla sclipitoare din ferestre și la aspectul ispititor, ca de labirint, al casei.

Tommy își acoperi fruntea cu palmele.

– Lăsați-mă să mă gândesc! zise el.

*** Zece minute mai târziu, Tommy vârî cheia în ușa de la apartament. Spre surprinderea lui, o găsi iarăși descuiată.

Știa că mama lui venea abia peste o oră de la serviciu și-și dădu seama în momentul acela că uitase să-i spună că o găsisese tot așa cu o zi în urmă. Era bine că Hyde Park era un cartier sigur.

De data asta când împinse ușa s-o deschidă, inima practic îi stătu în loc.

Capitolul 24: GROAZĂ

*** Apartamentul era devastat. Erau haine aruncate peste tot, farfurii sparte împrăștiate pe podea, iar pervazul era gol.

Goldman! Tommy traversă rapid camera, îngenunche lângă cioburi și inspiră îngrozit. Plantele din acvariu și pietrișul erau pe jos, dar unde era Goldman? Tommy se lăsă în patru labe.

Peștișorul lui auriu zăcea sufocându-se în câțiva centimetri de apă, adăpostit miraculos într-un colț al acvariului care aterizase sub pat. Tommy, tremurând, trase cu grijă fragmentul de sticlă spre el, iar Goldman, panicat, se zbătu și sări din picul acela de apă. Tommy încercă să-l pună la loc, dar Goldman era prea neliniștit ca să stea locului.

Tommy fugi în bucătărie, apucă o cutie de plastic goală, o umplu cu apă plată dintr-o sticlă și se grăbi înapoi în cameră. Simți cum îi intra adânc în piele un ciob de sticlă când îngenunche iarăși și-l ridică grijuliu pe Goldman ca să-l pună în cutie.

La început peștișorul pluti la suprafață pe o parte.

– O, Goldman! Te rog! Rezistă! Ești puternic! șopti Tommy.

Dacă Goldman murea, știa că ar simți cum ceva s-ar frânge în inima lui.

Brusc, Goldman se îndreptă și se avântă rapid în jurul cutiei, vrând parcă să inspecteze locul. Tommy chiui de bucurie.

Băiatul luă apoi cel mai mare castron pe care-l avea în bucătărie, îl umplu cu restul de apă din sticlă și, încet, îl transferă pe Goldman. Castronul era gol, lucru care nu putea să-l încânte prea tare pe peștișor...

„Bolul e gol!“

Tommy începu să caute ca un nebun prin mizeria de pe jos. Pipăi resturile ude din colecția sa de pești și se uită pe sub perne și pe lângă cărțile deschise. Din rana de la genunchi îi șiroia sânge, dar băiatul nu observă. Oare peștișorul de piatră să fi alunecat sub pat? Nu... Să fi căzut între două cioburi de farfurii? Nu... Era adevărat: descoperirea lui, descoperirea cea mai importantă din viața lui, dispăruse!

Cineva știuse c-o are. Cineva venise s-o caute – cine putea fi?

Nu Calder, nici Petra... Iar gândul că domnișoara Hussey ar putea veni să-i devasteze apartamentul era o nebunie. Dar domnul Dare...

Probabil ieșise din echipa de lucrători de când cu căzătura, dar să fi păstrat oare legătura cu indivizii aceia? Să le fi spus de povestea talismanului lui Wright? Tommy se gândi la tipul cu ochelari cu ramă neagră.

După care băiatul avu un gând sinistru: numai cineva aflat în partea sudică a Casei Robie l-ar fi putut vedea curățind de

pământ peștișorul de piatră găsit, apoi sărind din grădină și alergând până la el în apartament.

Tocmai atunci auzi scârțâitul mânerului rotund, metalic care se răsucea în ușă și-și dădu seama că era prea târziu să mai pună mâna pe vreo armă. Apucă însă o bucată mare de sticlă în formă de semilună.

Capitolul 25: ÎN CUTII

*** În cadrul ușii apăru fața Zeldei Segovia, cu gura căscată într-un mic O. Tommy nu mai fusese niciodată așa de bucuros la vederea unei persoane.

Alergă spre ea și o îmbrățișă cu putere.

– Ce s-a întâmplat? Ești bine? întrebă mama, dând drumul la sacoșa cu cumpărături și spărgând o sticlă de lapte, care începu să se scurgă pe jos.

– O-o-spar-gere! se bâlbâi Tommy.

Stăteau strâns îmbrățișați, înconjurați de o baltă de lapte.

– O, slavă Domnului că n-ai pățit nimic! Nu mă interesează pagubele – sunt atât de mulțumită că ești întreg!

Tommy simți o înțepătură în inimă când o auzi pe mama lui spunând „nu mă interesează pagubele“. Nu știa cum să-i spună că-i lipsea peștișorul de jad, nu putea pentru că-l ținuse în secret de atâtea zile. Avea nevoie de timp să se gândească. Știa un singur lucru: trebuia să-i spună lui Calder și Petrei, și asta imediat!

O auzi pe mama lui cum declară unui ofițer de poliție că nu lipsea nimic de valoare – i se făcea rău numai când o

auzea, dar desigur nu era vina ei. În vreme ce vorbea cu doi detectivi care cercetau apartamentul pentru amprente, Tommy merse în bucătărie și, prefăcându-se că vorbește cu Goldman, sună încet la Calder, căruia îi spuse în șoaptă ceea ce se întâmplase.

Calder repeta încontinuu: „Poftim?“ și părea la fel de năucit ca Tommy.

– Sun-o pe Petra, zise Tommy și închise telefonul.

După ce rana din genunchiul lui Tommy fu curățată și bandajată, mama chemă un lăcătuș să schimbe broasca și să adauge un zăvor greu pe interior.

Tommy și maică-sa adună cioburile de farfurii și spălară podeaua. În aceeași după-amiază merse la magazinul de animale și-i cumpără lui Goldman un bol nou, o sferă perfectă de sticlă, de un verde pal ca marea.

– Țsta-i mai frumos decât vechea ta casă, îi spuse Tommy lui Goldman, care explora. Pietrișul de pe fund era de data asta multicolor, iar Tommy ancoră un mănunchi proaspăt de plante de apă cu un jeton roșu special pe care îl cumpăraseră tot de la magazinul de profil. Din motive de siguranță doar, așeză pe pod un rechin mic din onix, unul dintre puținele piese din colecție care nu se spărsese. Acum Goldman avea un paznic.

După ce Goldman fu reinstalat, mama lui Tommy merse în bucătărie, unde își puse mâinile în șold și se uită la dulapul gol. Fuseseră sparte toate farfuriile și paharele.

– Bine c-am salvat farfuriile de jeleu, zise ea veselă. Și bine că n-am dus încă toate cutiile noastre în boxa de la subsol. Cu

ajutorul lui Tommy, femeia scoase cutiile una câte una din dulapul din dormitorul ei și făcură un morman de farfurii desperecheate.

– Mă bucur să le văd pe astea din nou! remarcă Tommy. Îmi sunt așa de cunoscute!

– Știu, ție nu ți-au plăcut niciodată schimbările! Tu ești Domnul Păstrează-Tot, comentă drăgăstos mama.

Tommy se uita la jucăriile preferate, de bebeluș, și la câteva din cărțile lui vechi de preșcolar. Apoi scoase la iveală ceva necunoscut: o cutie de plastic cu două receptoare lângă ea.

– Hei, ce-i asta?

Mama lui râse.

– Un dispozitiv de supraveghere pentru cât ai fost mic! La vremea când te-ai născut, tatăl tău și cu mine am stat cu chirie într-o casă uriașă. Monitorul se pune în camera copilului, iar părintele păstrează receptorul și poate auzi și cele mai slabe sunete – e într-adevăr grozav! Nu m-am îndurat să-l arunc, mai ales după ce tatăl tău a murit.

Urmă o pauză scurtă, apoi:

– Ar fi așa de mândru că ești un descoperitor. Păcat că azi ai pierdut atât de multe dintre piesele din colecția ta de pești.

– Mmm, dădu afirmativ din cap Tommy, dar n-am să renunț!

– Așa te vreau! exclamă mama, mângâindu-l pe spate.

– Pot să păstrez eu ăsta? întrebă băiatul, ținând în mână monitorul.

JUCĂRII
VECHI

– Sigur, răspunse mama, închizând cutiile la loc. Haide! Hai să le ducem în bucătărie și să mergem să mâncăm în oraș. Ce zici de cartierul chinezesc?

Capitolul 26: O VOCE CA DE ARGINT

*** În după-amiaza aceea, Calder o anunțase prin telefon și pe ea. Petra tocmai terminase de notat în caiet:

W'WNET LAPREZ UST'UNRVEX I'FL'INSLHU
P'INSI P'VTAP'LT'UTANBI'LIEV. X'WIHMYU
F'WIETRIEZ I'MPSMHI'UTSVJTEX'YT
NAN'NIDV U'MTRJDRAXRIET P'IN'NI
TAFSV'ILAP'NY T'WN'IN'NIGY?
TSUOP'MVEN'TIHM'IZ'NUGP UNTRLONTGZ¹

Fata stătea acum și încerca să-și adune gândurile, șocată de vestea cumplită a spargerii locuinței lui Tommy. Ea și Calder erau de aceeași părere că se petrecuse un lucru tare urât: Goldman fusese la un pas de moarte, colecția de pești a lui Tommy fusese distrusă aproape în totalitate, iar în final se furase ceea ce Tommy abia aflate că e într-adevăr descoperirea

¹ Decodificare în engl., *We are sure fish is valuable. Why were Ms Hussey and Mr Dare in asian wing? Something wrong*, adică „Suntem siguri că peștele e valoros. De ce erau domnișoara Hussey și domnul Dare în pavilionul de artă asiatică? Ceva nu e în ordine.“

cea mai valoroasă din viața lui. Fără să mai pui la socoteală că între timp Tommy se răzgândise și intenționa să facă ceea ce trebuie, adică să vândă peștișorul ca să salveze Casa Robie.

Era ca un vis urât, ce mai! Fuseseră atât de aproape să reușească să salveze casa, când s-a întâmplat ceva atât de oribil și de straniu. Oare hoțul spărsese apartamentul ca să fure peștișorul sau îl luase fără să știe ce e?

Tommy îi rugă pe Calder și pe Petra să nu le spună deocamdată părinților lor despre peștișorul de jad. Voia ca prima să afle mama lui. Și apoi, Tommy îi amintise lui Calder la telefon că grupul Wright 3 urma să hotărască ce vor face.

Petrei îi plăcea cum suna asta. Dar puteau oare să recupereze singuri peștișorul? Ideea o speria.

Patul ei era destul de aproape de fereastră și fata se uită afară, respirând adânc în lumina liliachie a înserării. De obicei îi plăcea momentul ăsta al zilei și al anotimpului – combinația sunetelor de greieri și de broscuțe, cerul liniștit și felul în care umbrele se topeau în abundența întunericului adunat în rotocoale îmbobocite în spatele caselor și pe sub copaci. Erau seri ca din cărțile cu povești.

Dar nu și seara asta.

Ceva era în neregulă cu toată această imagine, ceva foarte nelalocul lui, simțea Petra. În primul rând, erau prea multe coincidențe.

Fata încerca să le clasifice în gând, dar nu izbuti, așa că se hotărî să le scrie. Renunță la cod, se așeză cu spatele lipit de perete și-și puse perne în stânga și-n dreapta. Poftim: așa nici

un O I nu mai putea să-i citească peste umăr, și-și asuma riscul dacă altcineva dădea peste caiet.

1. Omul Invizibil: Am aflat de el; pare adevărat. Doamna Sharpe a pomenit de carte. Care este lucrul invizibil pe care Wright l-a lăsat în urma lui?

2. Trei: Casa se pare că mi-a transmis „trei“ exact în momentul când Calder construia ceva cu trei pentominouri. Calder a ales F-ul, L-ul și W-ul în mod repetat din grămada de pentominouri... iar C-ul, P-ul și T-ul au format un om. Există un om undeva, dar cum se poate să fie invizibil?

3. Peștele: De ce oare Tommy a găsit un pește asemeni talismanului lui Frank Lloyd Wright, dar în Grădina Japoneză? E de înțeles cumva, dar cum de s-a întâmplat în momentul ăsta foarte nimerit pentru Casa Robie? Noroc pur și simplu?

4. Institutul de Artă: De ce a dus-o domnul Dare pe domnișoara Hussey să caute obiecte mici de artă asiatică și să-i spună povestea acea? Știe că Tommy a descoperit ceva? Știe ea cumva?

*** Era prima dată când scrisul nu o ajuta să clarifice niște lucruri. Dacă ar putea vorbi casa... Le-ar spune cine a intrat în apartamentul lui Tommy. Le-ar spune ce și-ar fi dorit Wright să facă Tommy cu peștele de jad. I-ar putea ajuta.

Petra închise ochii și-și imaginează casa fiind martoră la aproximativ un secol de seri de culoarea lavandei... de furtuni verzui... de troiene de zăpadă, adunate pe pervazuri și balcoane... de-a lungul vieților a trei familii care au îndrăgit-o, care s-au bucurat și au suferit...

„Ce-ai vrea să facem?“, întrebă fata casa în gând.

Petra auzi, în gând, o voce subțire, ca de argint:

Casa asta sunt eu, este a mea și dacă este ruptă în bucăți, voi fi distrus la rândul meu. Sunt una cu fiecare cameră și merg pe aripi de lumină. Sunt trist, bucuros, cu chef de joacă, puternic și fragil. Dacă ai destulă încredere în mine să-mi ascuți mesajul, voi vorbi!

Oare mintea ei inventase asta? Nu! Auzise ceva independent de ea. „Te-ascult!“ spuse Petra în gând. „Te-ascult!“

Dar nu primi nici un răspuns. Petra deschise ochii.

Ce fusese asta? Poate nu trebuia neapărat să înțeleagă. Era acum sigură de un singur lucru, pe care-l simțea până în adâncul inimii. Era ceva viu în acea clădire!

Capitolul 27: UN TRIUNGHI DE AUR

*** Așezați la o masă din restaurantul Moon Palace, Tommy și mama lui urmăreau trei crapă mari cum înoată într-un bazin de mărimea unei căzi așezat chiar lângă intrare. Mama lui avusese dreptate: le făcea bine să iasă din apartament în seara aceea.

– Mă întreb cât de mare o să se facă Goldman, spuse Tommy, căzut pe gânduri.

– Vrei să ai o piscină cu crapă când ai să te faci mare? întrebă mama, zâmbind.

– Absolut, răspunse Tommy.

Apoi vorbiră că ar vrea să plece undeva într-o excursie în vara aceea, să meargă să vadă și alte case construite de Frank Lloyd Wright în Chicago, și despre filme care ar mai merita închiriate. După ce mâncară ouă umplute, pui cu portocale, broccoli și mazăre, Tommy își desfăcu mesajul din plăcinta cu răvașe. Citi:

Nu renunța!

În întuneric se poate face
multă muncă.

Poftim? Băiatul își îndesă bilețelul în buzunar.

– Al tău ce zice, mamă? întrebă el, văzând-o pe mama lui încruntată în timp ce-și mânca plăcinta.

– Ceva de genul: „Ferește-te de vecinii care-și folosesc jaluzelele“, răspunse ea.

– Dar în Casa Robie nu sunt jaluzele, spuse Tommy repede. Doar în *Fereastra din spate*.

– Exact! Mama îl mângâie pe umăr.

Când ieșiră din restaurant, Tommy fu șocat să-l vadă pe bărbatul cu Ochelari-Negri cum intră în fugă în magazinul de antichități de peste drum.

Tommy îl văzuse în metrou în acea dimineață, și acum aici? Cumva tipul îl urmărea? Își aminti vorbele lui amenințătoare: „N-aș fi atât de mândru de mine, dac-aș fi în locul tău“. Să fi fost el oare cel care intrase în apartament? El îi furase peștișorul?

Tommy o trase înapoi pe mama lui în localul Moon Palace și privi strada prin acvariul din holul restaurantului.

– Ce nai...! exclamă nedumerită aceasta.

– E un lucrător de la Casa Robie! Nu mă place și cred că pune la cale ceva.

– Poftim? sună aspră și nervoasă vocea Zeldei Segovia. Despre ce vorbești?

– Păi, cred că tipul ăsta încearcă să ne sperie pe noi, copiii, ca să nu salvăm Casa Robie. Ții minte că au fost toate reacțiile alea în presă despre mitingul nostru și că un grup de persoane importante urmează să ne viziteze în curând? Muncitorul ăsta vrea să se asigure că n-apărem iarăși ca să mai facem vâlvă. Mintea lui Tommy scăpăra de conexiuni. Poate el ne-a devastat apartamentul, gândindu-se că ne va

face să ne mutăm. Știi doar ce punct de observație avem eu și Goldman!

– Într-adevăr! răspunse rar mama. Dar de ce să se sperie de un grup de copii? Și de ce să ne facă nouă un lucru atât de îngrozitor?

– Păi...

– Ai umblat cumva pe lângă Casa Robie?

– Nu chiar, zise Tommy și-și supse obrajii.

– Tommy Segovia! Vocea mamei lui era severă. N-ai voie să te apropii de casa aia, ai auzit? Individul ăsta poate fi nebun sau pur și simplu poate urăște copii.

Tommy dădu din cap, semn că înțelesese. Dar chiar când ieșeau pe ușă, Tommy reținu numele magazinului de vizavi. Era Magazinul de Antichități Soo Long.

Băiatul se întreba dacă bărbatul îi urmărise cumva din Hyde Park și se lăsase văzut doar ca să-l sperie pe Tommy și să-l îndepărteze.

Ei, o să vadă că n-o să-i meargă așa de ușor! „Crapii care ajung dragoni, înoată în amonte“, se încurajă Tommy. Dacă Wright a fost în stare, o să poată și el.

Începea să-i vină greu să țină minte ce anume să spună și cui: Calder și Petra știau o parte de poveste, iar mama lui o alta. Nu era sigur câte știau domnișoara Hussey și domnul Dare. Goldman, ca martor și ascultător, probabil știa cel mai mult dintre toți.

Goldman o să-l ajute să se descurce.

*** În seara aceea, vremea se încălzi. Erau deja 30°C când Tommy ajunse acasă și aprinse lumina la el în cameră. Insistase totuși ca patul lui și acvariul lui Goldman să rămână

la fereastră, așa că mama cumpără și instalează niște jaluzele groase în aceeași seară.

– Nu mă interesează cât de cald o să se facă sau ce scria în răvașul plăcintei mele, zise mama. N-o să las pe nimeni să se uite pe geamul nostru!

De îndată ce mama îi spuse noapte bună și plecă, Tommy ridică ușor jaluzeaua. Cu coatele pe pervaz și obrajii în palme, se uită prin geam la Casa Robie.

„Vorbește-mi! îi zise el în gând. Spune-mi la cine e peștișorul! Dacă ai putea să vorbești, ce bine ar fi!“

Undeva pe cer se auzi țipătul unui pescăruș singuratic. Două persoane trecură prin apropiere pe Woodland Avenue, pașii lor bocănind veseli pe trotuar. Luna ieși de după un nor și în sticla magică a ferestrelor construcției lui Wright lumina ei scânteie și sclipi. Noaptea aveai impresia că triumghiurile din tipare ies în evidență, iar Tommy se întreabă ce fel de cod lăsase Wright pentru posteritate. Cu siguranță nu Codul Sandvici, zâmbi el pentru sine. Măcar dacă ar putea intra cu Calder și Petra să vadă și interiorul.

Tocmai atunci văzu ceva mișcându-se în umbrele de pe o latură a casei. Un câine? Băiatul se uită dintr-o parte a acvარიului ca să distingă mai bine.

Văzu două siluete îmbrăcate în negru și le auzi șoptind. Le văzu ghemuindu-se în tufișuri, să nu fie zărite din stradă, până ce se făcu liniște deplină: nu mai trecea nici o mașină și nu era nici țipenie de om. După care unul dintre ei scoase la iveală o scară din locul unde se ascuseseră și o așezară perfect, la înălțimea potrivită sub fereastra de la primul etaj.

Mutând ușor într-o parte bolul lui Goldman, Tommy răsturnă două baterii de pe pervaz și acestea căzură pe podeaua goală, scoțând un zăngănit metalic neplăcut. Siluetele se opriră și se uitară spre blocul lui Tommy.

Neștiind cât se poate distinge de afară, Tommy se întinse pe burtă în pat. O clipă mai târziu, o lumină de lanternă scrută sita din cadrul geamului lui, oprindu-se câteva secunde asupra bolului lui Goldman. Abia atunci își dădu seama că apa din acvariu încă se unduia.

– Stai locului! îi șopti el lui Goldman.

Numără până la cincizeci. Cu grijă, se uită iar pe geam. Scara fusese lăsată pe pământ, iar siluetele dispăruseră. Erau oare în casă?

Întinzându-se în față cu bărbia la nivelul pervazului, băiatul urmări și așteptă. Auzea niște sunete slabe de clinchete și râcâit, dar nu vedea nici o lumină prin ferestrele întunecate.

Cum suna răvașul din plăcintă? Să nu renunțe și să muncească în întuneric. Inima îi bătea cu putere în piept, se dădu jos din pat și-și trase pe el niște pantaloni și un tricou. Respirația mamei lui era adâncă și regulată – n-o să se trezească!

Noua yală era silențioasă, dar Tommy o deschise foarte încet. La lumina unui bec roșu de siguranță aprins pe palier, băiatul coborî treptele, desculț. Din ușa blocului simți aerul dulce și tare, iar strada înspăimântător de tăcută.

Luând-o pe după colțul blocului, se furișă cât putu de ghemuit. Când ajunse sub geamul lui, se întinse pe un răsad de flori și așteptă.

Nu trecea nimeni prin preajmă, iar scurgea timpului era marcată doar de sirenele ce se auzeau în depărtare și de umbrirea periodică a lunii sub deplasarea norilor. Sub burtă simțea răcoarea plăcută a pământului și exact când se relaxase îndeajuns cât să i se facă somn sesiză o sclipire vie de lumină, care trecu ca săgeata de-a lungul ferestrelor de la casă și se opri pe unul dintre segmentele de sticlă. Un triumghi auriu pluti deasupra suprafeței plane. În secunda următoare acesta dispăru.

Să fi fost oare o lanternă, adică o persoană care umbla prin casă?

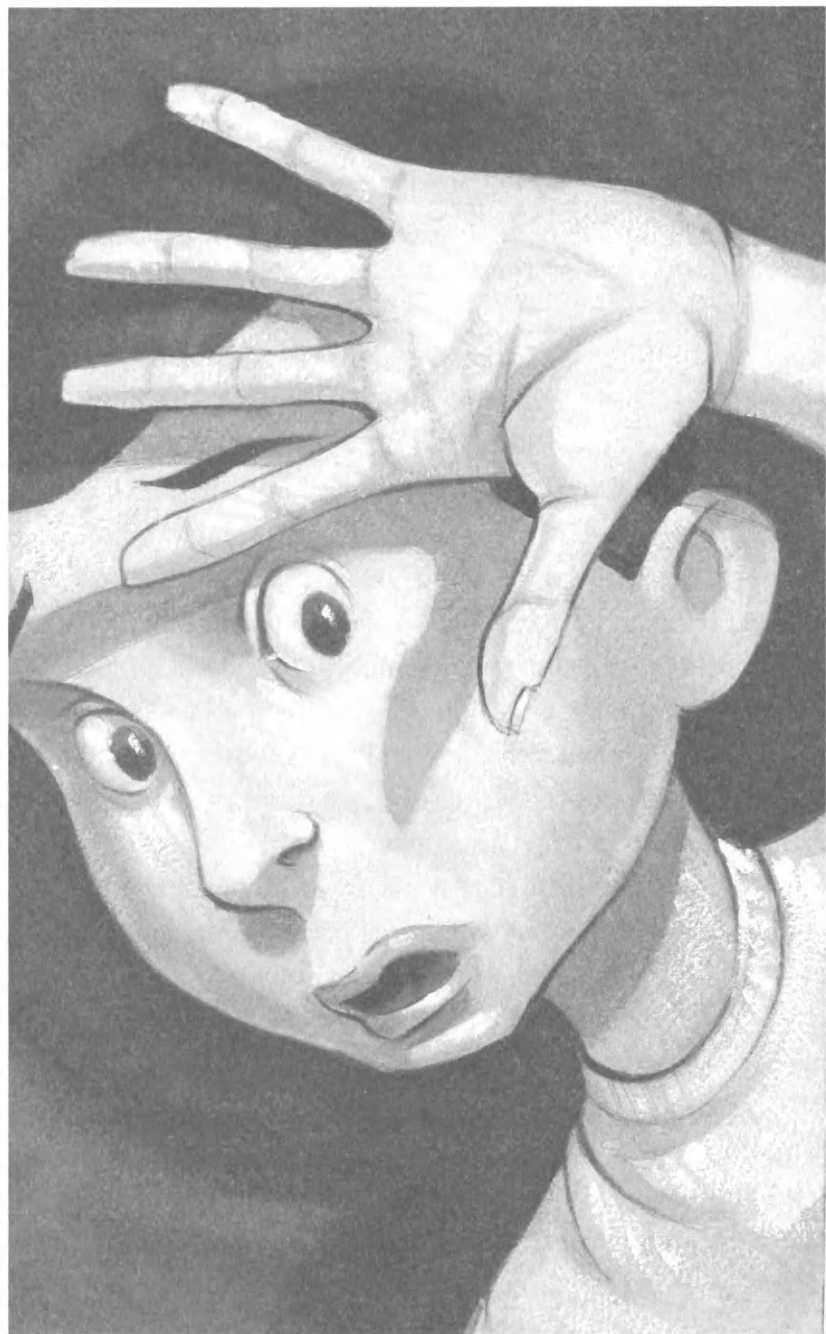
Apoi fereastra de la primul etaj, cea sub care fusese așezată scara, se deschise încet. Tommy auzi un fluierat ușor și se ridică puțin pe coate, chinuindu-se să vadă în întuneric.

Deodată o mână grea îl apucă de umăr, și când se trase înfiorat, un flash puternic al unui bliț îi veni drept în ochi, nu o dată, ci de două ori.

Fu orbit preț de câteva secunde.

Auzi pași care aleargă, dar până i se limpezi vederea nu mai era nimeni în preajmă. Inima îi bătea așa de tare, că era convins că o poate auzi oricine. Se uită în sus la Casa Robie să vadă dacă era în siguranță să se întoarcă cu spatele la ea și fugi repede spre bloc. Tommy avusese senzația acută că imobilul respectiv îl urmărea, privind blând prin întuneric să se asigure că nu-i rănit.

Sus în apartament, după ce închise bine ușa și-și aruncă hainele jilave într-un colț, Tommy se uită pe geam. Acum fereastra de la primul etaj era închisă și casa liniștită.

Fusesse orbit de un flash luminos... lucrul ăsta se întâmplase și în filmul *Fereastra din spate*. Numai că, în film, persoana cu blițul era personajul bun.

Cine oare îi făcuse poza și ce aveau de gând să facă cu ea?

Capitolul 28: GRĂDINA JAPONEZĂ

*** A doua zi, dimineța era senină și însorită. În timp ce ungea o felie de pâine prăjită cu unt și turna suc de portocale, mama lui Tommy spuse veselă:

– Nu-mi vine să cred că este 15 iunie! Ne-am întors doar de două săptămâni și o zi și s-au întâmplat atâtea.

– Da! admise Tommy, aruncând o privire scurtă spre acvariu.

Noroc că Goldman nu-i dezvăluia niciodată secretele.

– O s-ajung repede acasă, zise mama. Și vreau să te înscriu în tabăra aia cu profil sportiv în diminețile când lucrez. Dar pentru restul săptămânii, să nu mergi nicăieri prin cartier fără un prieten. Mai sunt copii rămași acasă?

– Desigur, răspunse Tommy. O să-l sun pe Calder!

– Și nu uita ce ți-am spus aseară. Fii foarte atent! Sunt o mulțime de case proiectate de Wright, dar eu am un singur fiu, îi zâmbi mama, dar băiatul sesiză o cută de îngrijorare sub ochiul albastru.

De îndată ce mama ieși și încuie ușa, Tommy puse mâna pe telefon.

– Vreți să mergem în Grădina Japoneză ca să ne ținem ședința acolo?

– Sigur, fu de acord Calder.

– Am o idee, dar ne trebuie spațiu ca s-o punem în practică.

– Grozav! Suntem la tine în zece minute!

*** Grupul Wright 3 se îndreaptă pe sub pasarela de pe Strada 59 spre spatele Muzeului de Știință și Industrie. Când ajunseră aici, continuară să meargă pe un trotuar spart spre un pod îngust. Deoarece Tommy le spusese că vrea să vorbească când ajung în grădină, toți trei tăceau.

Wooded Island se afla în mijlocul unei lagune. De-a lungul anilor ajunsese un sanctuar pentru familii de rațe, păsări cântătoare de toate felurile, câțiva castori, turturici bătrâne și locuitori pașnici ai Hyde Parkului. În capătul de sud-est al insulei, mică, dar ca o bijuterie, era Grădina Japoneză.

Grupul Wright 3 intră pe porțile înalte, din lemn, și se opri.

– E așa de magică! exclamă Petra.

Băieții aproară din cap.

Poteci înguste de pietricele roșii șerpuiau la stânga și la dreapta în jurul unui mic bazin și spre marginea unei lagune mai mari. Copăcei bonsai, tufișuri cu floricele mici, ca niște clopoței, o salcie pitică și un gazon tuns, de culoarea smaraldului, despărteau cele două porțiuni de apă. Câteva felinare din piatră și stânci pe care te puteai așeza înconjurau bazinul interior, care era alimentat de o cascadă.

Copiii înaintară în șir indian. Drumul pe care apucară îi duse la o cărare din pietre netede, care la rândul ei se continua cu un mic pod abrupt ce sărea peste canalul dintre bazin și lagună.

– Exact un pod ca ăsta are și Goldman acum, spuse Tommy. Eu și mama i l-am cumpărat ieri.

– Unde-ai găsit peștișorul de jad, Tommy?

Chipul lui Tommy se înnegură puțin; învârtindu-se repede în loc, vrând parcă să se orienteze, băiatul întinse degetul spre o zonă de sub niște tufe. Cei trei se apropiară. Pământul în locul respectiv părea tare ca piatra.

– L-am bătătorit bine, murmură el.

– Ești *sigur* că aici a fost? întrebă Calder, ușor insinuant.

– Sigur! se răsti Tommy. Nu mă crezi?

– Ba da, dar după voce nu părea convins.

Petra se așezase pe o piatră în formă de inimă.

– Priviți – este o insulă în miniatură în bazinul ăsta care arată ca un pește care dă din coadă în aer! N-am observat-o până acum!

– Super! comentă Tommy. Hei, vreți să vedeți ce-am adus și să vă spun ce idee mi-a venit?

Cei trei merșeră la cascadă, ca să se așeze pe piatră la mică înălțime deasupra apei cât să-și ude picioarele goale și în timpul ăsta să vorbească. Tommy le povesti despre noaptea precedentă: de tipul cu ochelari cu ramă neagră din cartierul chinezesc, despre cele două siluete din tufișuri, de scară și de blițul orbitor. Cei doi făcură ochii mari și Tommy tăcu plin de satisfacție.

– Curajos, îngăimă Petra.

– Norocos, zise Calder.

– De ce n-ai trezit-o pe mama ta ca să sunați la poliție?
întrebă Petra.

Tommy ridică din umeri.

– Păi, n-am vrut s-o îngrijorez și m-am gândit că noi trei ne-am descurca mai bine decât poliția.

Tommy deschise apoi rucsacul și scoase din el dispozitivul de supravegheat bebeluși și cele două receptoare. Le explică apoi planul: urmau să se furișeze în Casa Robie în noaptea următoare și să ascundă monitorul. Tommy va dormi cu receptorul pe pernă și, cu puțin noroc, o să audă ce se întâmpla acolo. Apoi încheie spunând:

– Tipii ăștia ar putea avea peștișorul, mai știi? Am afla ceva din planurile lor.

– Și, dacă tot intrăm în casă, aruncăm și noi o privire în jur, zise Calder, zornăind vesel din pentominouri. Cred povestea că Wright a lăsat un fel de cod în clădire și, dacă, l-am descoperi, am putea face destulă publicitate cât să salvăm casa, chiar și fără peștișor.

– Dar cum vom intra? se interesă Petra ceva mai puțin entuziasmată.

– Simplu: la fel cum au procedat indivizii ăia! zâmbi Tommy. Pentru că se fac lucrări, scara e mereu lângă casă. Și azi-noapte au apărut târziu, după miezul nopții. Noi o să mergem devreme, de cum înserează!

– Ce facem cu părinții? întrebă Calder.

– M-am gândit și la asta! răspunse mândru Tommy. Putem cere voie să mergem la filmul de la ora nouă de la Delia Hall, care-i doar la două străzi distanță de blocul meu. Filmul de mâine-seară este *Cei trei muschetari*. O să ne lase să-l vedem. Mama mea ne poate însoți până acolo și apoi să vină să ne ia. N-o să-și dea seama că n-am stat acolo între timp.

Petra aplaudă.

– Genial! exclamă ea. Cam înfricoșător, dar cel puțin vom fi toți trei.

După care Petra le povestește despre vocea pe care o auzise în minte cu o zi în urmă și ce îi spusese aceasta. Le spuse de asemenea despre pasajul cu „superstițiile“ din *Omul Invizibil*.

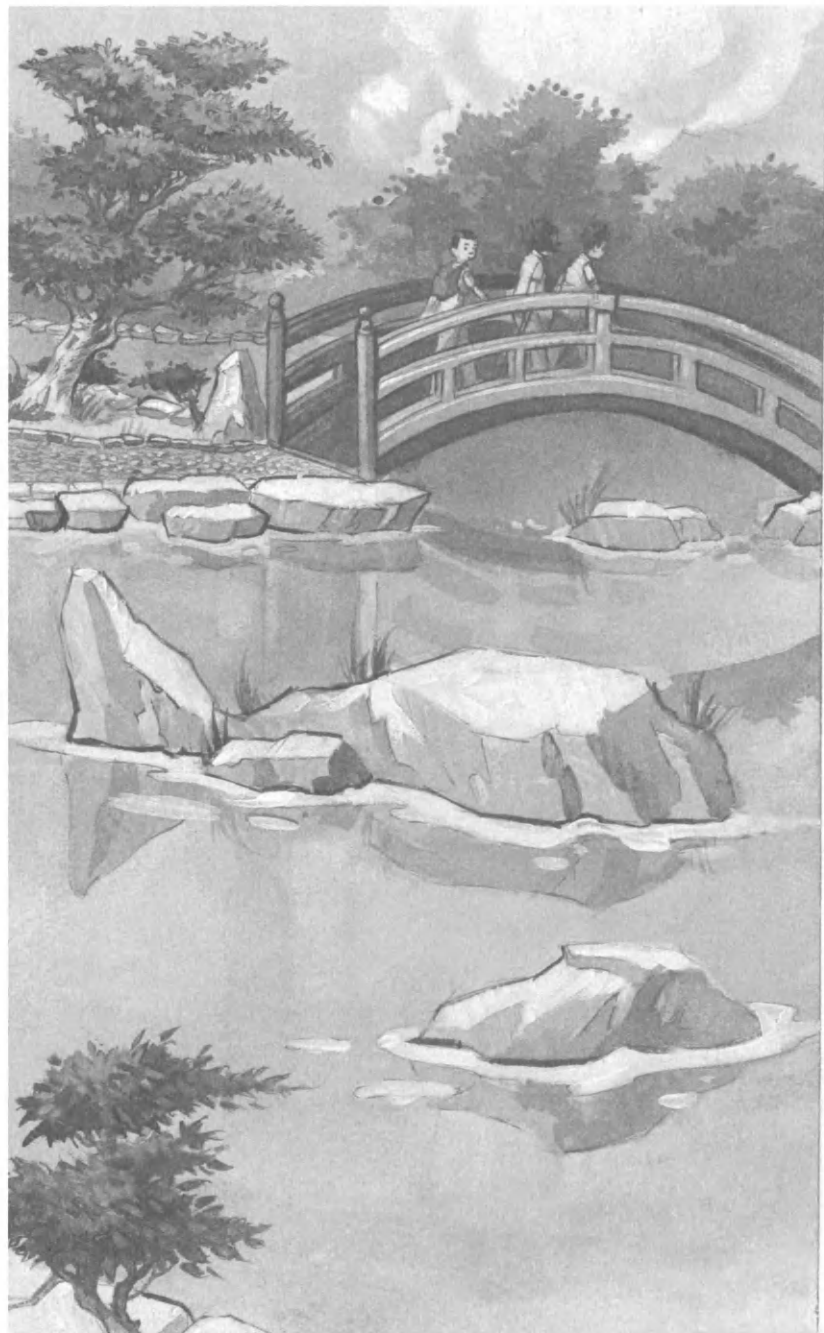
Următoarea jumătate de oră și-o petrecură răspândiți prin grădină, testând dispozitivul de supraveghere. Cu baterii noi se auzeau șoptind la cincisprezece metri – deci sistemul gândit de ei ar trebui să funcționeze între apartamentul lui Tommy și Casa Robie.

Când se ridicară să plece, Tommy le dădu și celorlalți punga cu heringi. Mâncară toți câte unul. Apoi Petra spuse:

– Scuză-mă că ți-am spus ieri că ești sub orice critică, Tommy! Eram nervoasă!

– Iertați-mă că v-am mințit, mormăi Tommy, uitându-se în jos la iaz. Tocmai atunci un crap portocaliu uriaș bătu apa șfichiind, la câțiva centimetri de baza cascadei, aripioarele lui fine unduindu-se în apa întunecată.

– Poate c-a fost un semn! remarcă Petra. Crapul ne îndeamnă să nu renunțăm!

– Exact! zise Tommy.

Când ieșeau din grădină, Tommy privi în urmă spre lagună și se gândi la insula miniaturală, în formă de pește, care-și ridica ușor în aer vârful cozii.

Capitolul 29: ÎNĂUNTRU, NOAPTEA

*** În vreme ce Calder, Petra și Tommy se pregăteau să meargă la cinema a doua zi seara, peluza și grădina Casei Robie erau pline de sclipiri de licurici, iar cerul de deasupra copacilor răspândea o lumină difuză, albăstruie, de amurg.

Mama lui Tommy rămase la colțul străzii și-i urmări cu privirea până ce-i pierdu din ochi. La urma urmei, după cum subliniasse și Tommy, ar fi fost caraghios să-i conducă până la ușa cinematografului când era încă lumină afară. Cei trei conveniseră să nu se uite spre Casa Robie și meraseră tot înainte țepeni, fără să observe ce seară frumoasă de vară era.

La capătul străzii ocoliră pe după colț și se strecurară pe aleea din spatele casei. Întinzându-se unul câte unul, se ascunseră în tufele dintre o baracă de scule lăsată în paragină și o stivă de cherestea.

În jumătate de oră se întunecă. Așteptând până ce nu mai auziră zgomot de circulație de mașini sau de pietoni, cei trei ieșiră pe furiș din ascunzătoare.

Calder și Petra se ghemuiră în umbra zidului Casei Robie, iar Tommy alergă pe trotuar și se uită în stânga și-n dreapta,

apoi le făcu semn celorlalți, ridicând degetul mare în sus. Cei doi se apucară să manevreze scara proptind-o de zid, iar Tommy le sări în ajutor, asigurându-se că e stabilă, apoi se cățăără.

Emoționați, Calder și Petra îl urmăreau de jos. Când ajunse la fereastră, Tommy împinse ușor sticla. Nimic. Mai împinse o dată. Tot nimic.

– E închisă! șopti el și se întinse pe lângă scară să vadă alt geam de la același nivel. În stânga văzu unul care nu atingea pervazul într-un loc, spre deosebire de celelalte.

Se grăbi să coboare și împreună cei trei târâră scara câțiva metri pe lângă clădire și repetară procedura. Când Tommy urcă pe scară a doua oară, auziră pași venind pe stradă. Era prea târziu să se mai ascundă, iar copiii înlemniră.

Pașii trecură însă de casă, iar Calder și Petra bătură palma în aer fără zgomot: deocamdată, mergea bine treaba!

Tommy era acum în fața celei de-a doua ferestre și o împinse încet. Aceasta scârțâi puțin, se deschise în interior câțiva centimetri și se opri cu o bufnitură înfundată. Tommy își vârî atent mâna înăuntru. Pipăi în jur câteva secunde, apoi trase ușor de geam, închizându-l la loc.

În sinea ei, Petra se bucura că nu era ea cea care trebuie să-și vâre mâna în întunericul acela absolut.

– E ceva ca un fel de fișet înăuntru, șopti Tommy când se dădu jos.

– Hai să mai încercăm, îl îndemnă șoptit Calder și lăsând scara în același loc, cei trei se îndreptară tiptil de-a lungul zidului de est al gardului ce înconjura proprietatea, lângă garaj, unde intrară pe poartă. Strecurându-se printr-o

deschizătură care ducea spre partea de sud a casei, se treziră în grădină chiar lângă terasa de la parter.

Exact în momentul acela auziră voci și se lăsară pe vine, cu spatele la zidul grădinii. Partea aceea a casei era mai luminată decât cea din spate datorită becurilor din stradă și le va fi ceva mai greu să nu fie zăriți.

De partea cealaltă a zidului auziră un clinchet de zale de metal și găfăitul unui câine de statură mare.

– Imaginează-ți cum ar fi ferestrele de la primul etaj noaptea! Am înțeles că arăta minunat cu atâtea lustre rotunde aprinse noaptea ca o mulțime de luni...

Apoi auziră un foșnet de pungă de plastic.

– Da, păcat că imobilul o să fie dărămat, spuse a doua voce, vorbind ceva mai înfundat când persoana se aplecă să ridice ceva de jos.

Copiii simțiră mirosul aceluia „ceva“. După ce persoanele care ieșiseră să-și plimbe câinele plecară, Tommy își eliberă nasul dintre degete.

– Mă bucur că am un peștișor auriu!

Petra chicoti.

– Șșșș! Mai vin unii, șopti Calder.

În timp ce așteptau în liniște ca să plece și acest rând de tricouri, Petra se uită la ferestrele de la parter, unde fusese cândva camera de joacă a copiilor, și și-l închipui pe băiețelul lui Fred Robie în mașinuța de jucărie, zbârnâind în casă sau ieșind pe ușa dinspre curte, într-o atmosferă de fericire deplină. Dintr-odată se simți absorbită parcă într-un pasaj al timpului ca într-un vârtej întunecat și se întrebă dacă într-o zi

o persoană necunoscută se va gândi oare la ea, o fetiță cu păr zburlit și ochelari, care stă în grădina aceasta într-o noapte de vară.

– Cineva mi-a spus că sunt fantome aici, se auzi o voce tânără, care semăna un pic cu a domnișoarei Hussey.

– Da, cum sunt fantome și în sala de studiu individual a ta de la bibliotecă, zise altcineva. Mai bine te-ai apuca să lucrezi la proiectul ăla și să nu te mai ții de altele!

– Și tu mai bine ți-ai vedea de ale tale, replică prima voce, îndepărtându-se până ce nu se mai auziră.

– Îmi place să fiu invizibilă, șopti Petra.

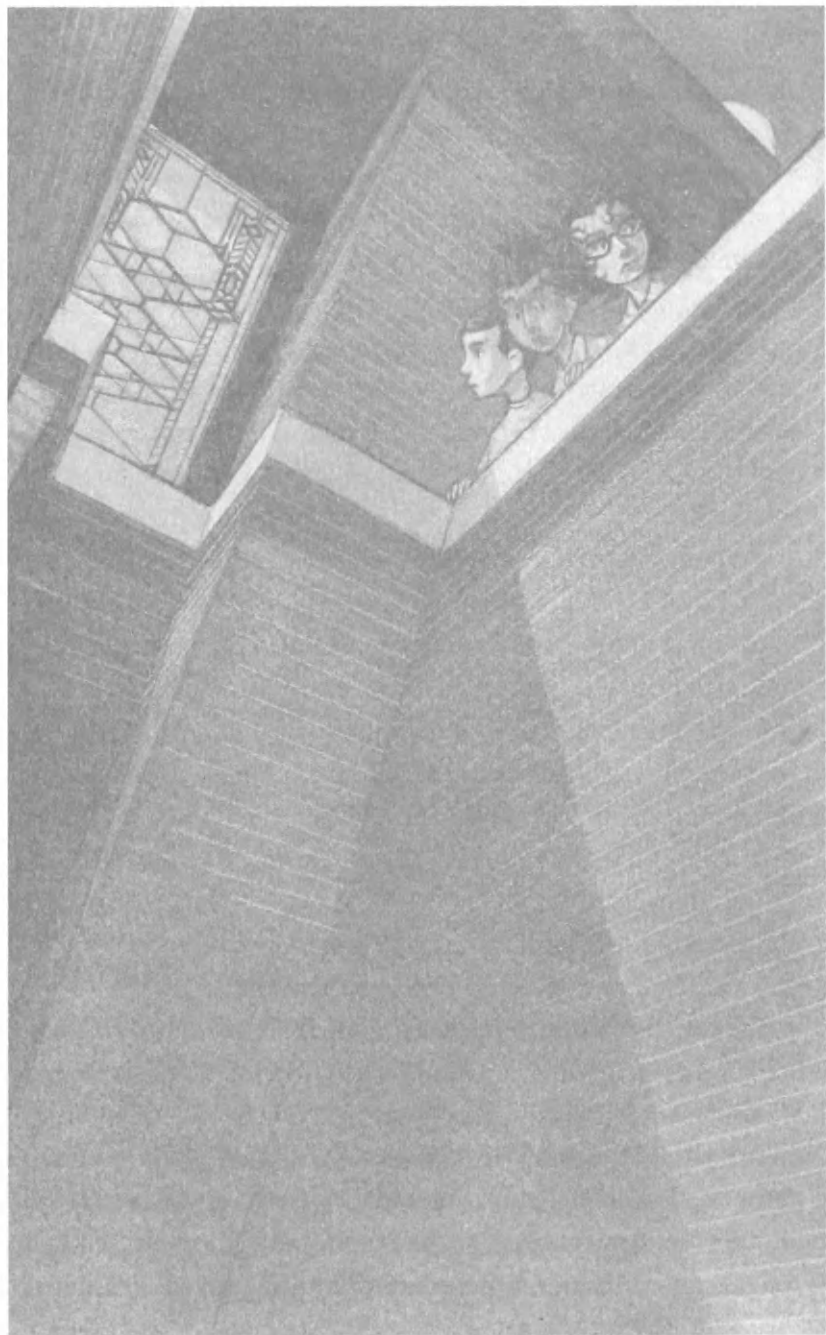
Cei trei mai zăboviră tăcuți câteva minute. Calder se uită la terasa de la intrare din stânga lor, iar Tommy fixă un timp cu privirea balconul de la primul etaj și spuse încet:

– Cred c-aș putea intra prin ușile alea cu geam!

– Păi, hai! zise Calder.

Se strecurară în șir indian pe treptele de la terasă. Urcară trei, apoi ocoliră un colț, urmară alte opt... Brusc, Calder avu senzația că urcau pe un W imens, că au ocolit la dreapta un T, trecând pe lângă un L. Se mișca într-o lume întunecată de pentominouri, o lume din ciment și cărămizi, alcătuită din piese pe care nu le mai putea controla. Încercă să-și spună convingător că probabil era efectul umbrelor, nu era ceva care să pară periculos pe timpul zilei. „Fii atent la ceea ce faci!”

Un perete scund de lângă ei avea aceeași înălțime cu zidul din jurul balconului de la primul etaj, dar între parapeti se căsca un gol, gol care dădea spre cărarea de ciment de

dedesubt. Înălțimea de la care ai fi putut cădea era cam de cel puțin trei metri.

Tommy se urcă pe zid.

– E prea departe să sar când am un loc atât de mic să aterizez.

– Ce zici de cheresteaua de lângă baraca aia de unelte? întrebă Calder.

Câteva minute mai târziu aduceau o placă de lemn, lată cam de treizeci de centimetri și lungă cam de doi metri, pe care o așezară între cele două ziduri, ca un pod între terasă și balcon.

– Nu e bine, spuse Petra. Se poate cădea foarte urât!

– Hai să încercăm să ajungem pe acoperiș, sugerează Calder. Dacă unul dintre noi ajunge sus, poate deschidem o fereastră de la dormitoare.

După o consfătuire pe trei voci despre greutate și înălțime, Tommy și Petra se prinseră de încheieturi, formând cu brațele un scăunel, pe care Calder se urcă în picioare, punându-și câte o mână pe creștetele prietenilor lui. Întinzându-se tot mai mult în sus, abia respirând, reuși să se agațe de jghebul din cupru de la marginea acoperișului.

– Gata, șopti el și începu să se ridice peste.

Se auzi un pârâit rău prevestitor, ca un geamăt, urmat de un zbârnâit metalic și jghebul se zdruncină. Calder abia atunci se uită în jos și i se făcu rău, văzând distanța amețitoare până la pământ. Înfiorat, șuieră: Uauu! și-și desprinse mâinile. Cei trei căzură grămadă, lovindu-se de terasa de ciment. Tommy o înțepase cu vârful pantofilor pe Petra în coaste, iar ea aterizase pe genunchii altcuiva. Auziră iarăși

voci apropiindu-se și, la adăpostul zidului terasei, încercară să se redreseze în liniște. Erau convinși că îi va salva întunericul.

– Nu cumva e o scândură acolo sus între cele două secțiuni ale terasei? Ar trebui să ne uităm? întrebă o femeie.

– O, nu știi că plănuiesc demolarea? replică un bărbat. În jur sunt probabil tot felul de tipuri de lemne! Vocile se pierdură în josul străzii.

– Scuze, zise Calder, oftând. Bine că n-am desprins jghebul cu totul!

– N-a fost vina ta, spuse Tommy.

– Poate c-ar trebui să renunțăm, anunță Petra. E deja nouă și jumătate!

Însă Tommy sări pe zidul terasei. Până s-apuce ceilalți să mai spună ceva, băiatul păși pe scândură și alergă cu pași ușori pe ea, făcând un salt în balcon, drept în fața ușilor cu geam.

– Uau! exclamă Calder și Petra trăgând speriați aer în piept în același timp.

– Aruncați-mi rucsacul! șopti Tommy. Calder făcu întocmai și, când Tommy îl prinse, în geantă se auziră un zornăit și un zăngănit puternic. Pe moment, Calder se îngrijoră, temându-se că Tommy era prea impulsiv. Indiferent cine pătrunsese înaintea lor în Casa Robie, cu siguranță nu s-ar opri de la a face ceva rău unui copil, mai ales unuia care are asupra lui un dispozitiv de ascultare.

Urmărindu-l pe Tommy cum se strecoară printre umbre, Petra simți cum i se strânge stomacul de emoție. Oare conștientizaseră pericolul la care se expuneau? Capul rotund al

lui Tommy părea vulnerabil și mic în întuneric. Ce-o fi fost în mintea lor când și-au propus să pătrundă într-un imobil în paragină în care cu două seri în urmă intraseră niște persoane dubioase?

Mergând în vârful picioarelor, Tommy încercă fiecare clanță. Când ajunsese la capătul terasei se opri.

Îngenunche și Calder și Petra îl văzură cum își scoate un tenis.

– Ai grijă! șopti Calder, dar Tommy părea că nu-l aude.

Băiatul împinse ușor cu pantoful într-una dintre uși, chiar sub clanță. Împinse ceva mai tare și tenisul lui dispăru înăuntru.

– Probabil a dat peste o spărtură cârpită în sticla de la ușă, o lămuri Calder pe Petra în șoaptă.

Când Tommy își vârî mâna încet în camera întunecată, ceilalți încercară să nu-și închipuie cum ar fi să-l agațe cineva dinăuntru. După câteva scârțâieli și zăngăneli, ușile de sticlă se dădură în lături. Tommy se împiedică și dispăru înăuntru.

– A fost *tras*? icni cu răsuflarea tăiată Petra.

Și-l imaginea târât pe podea, cu o mână mare care-i acoperea gura.

– Hai să ciocănim la geamurile de la partea ascuțită ca o provă a terasei, propuse agitat Calder. Dacă nu iese, începem să țipăm!

Capitolul 30: NĂVODUL

*** Tommy n-avea să uite niciodată senzația pe care o avusese când pășise prima dată în casă.

Livingul era gol și avea tavanul jos. Pe toate laturile se zăreau triunghiuri și paralelorame albe și negre, iar lumina din stradă arunca o plasă de umbre de-a lungul podelei, ca și când un năvod fusese aruncat pe jos și întins bine sub picioare. Fără culoare și în afară, și în interior, liniile dintre geamuri aveau un aspect magnetic, puternic.

„Ca un pește în plasă, gândi Tommy, am nimerit într-un năvod.“ Dar în loc să aibă senzația că e prins, se simți îmbrățișat, iubit parcă. Avea un sentiment ciudat și câteva clipe rămase nemișcat. În casă se simțea un miros vechi, uscat, care-i amintea de ceva de demult. „Ce ciudat, gândi el, mă simt parc-aș fi acasă!“.

Auzind un ciocănit ușor în sticlă în celălalt capăt al camerei, băiatul se grăbi să caute o fereastră care s-ar deschide spre terasa din față. Tommy găsi una care se deschidea în partea ascuțită ca o provă, o descuie și după o

verificare rapidă a străzii în sus și în jos, Calder și Petra se târâră pe brânci înăuntru.

– Nu-i așa că-i mortală? zise Tommy. Îmi place la nebunie!

– Mersi c-ai uitat de noi! murmură Calder.

Fiind înăuntru, imaginația Petrei începuse deja să alunece înapoi în timp, gândindu-se la familiile care locuiseră în casă. Primii au fost copiii familiei Robie, apoi cei cinci băieți cărora le plăcea să alerge. Urma familia cu două fete. Asta a fost ultima casă pe care a prins-o în viață una dintre fete...

Sora mai mică a continuat să locuiască aici singură la părinți, iar Petra își amintea pozele cu ea îmbrăcată ca o dansatoare spaniolă, ca spiriduș sau ca gnom cu un coif țuguat. Într-una dintre imagini, fata stătea lângă ușile din sticlă de la primul etaj îmbrăcată cu o rochie simplă, cu jumătate din corp aproape dizolvat în lumina strălucitoare. În toate pozele, expresia de pe fața ei era melancolică și ușor fantomatică.

– Te marchează, ți se imprimă în minte, spuse Petra mergând ușor în cerc.

Calder examinează o serie de plăci de lemn din tavan care încadrau livingul, grinzile fiind alcătuite din bare lungi, paralele, cu cuburi întrepătrunse bine la intervale neregulate.

Băiatul observă cu voce tare:

– E ca un portativ! Ia stați, cuburile alea sunt în grup de trei! Ar putea fi un fel de cod.

Tommy îi dădu un pumn ușor în braț.

– Hai! Trebuie să găsim un loc bun s-ascundem monitorul ăsta!

Cei trei parcurseră rapid toată casa. Se suciră și într-o parte și într-alta descoperind trei rânduri de scări și-și dădură seama că era greu să-ți amintești pe unde-ai fost sau spre ce direcție ești orientat. Merseră sus, apoi jos, la dreapta și apoi la stânga: holuri înguste se deschideau în camere spațioase, apoi reveneau la coridoare mici. Era o noapte cu lună plină, iar liniile din ferestrele lui Wright imprimau niște tipare care se reflectau pe fețele copiilor, cădeau pe pereții goi și pe podea.

– Suntem ca într-un joc imens de moară, cu sfoara, se minună Petra.

– Să sperăm că nu-l joacă nimeni, murmură Calder.

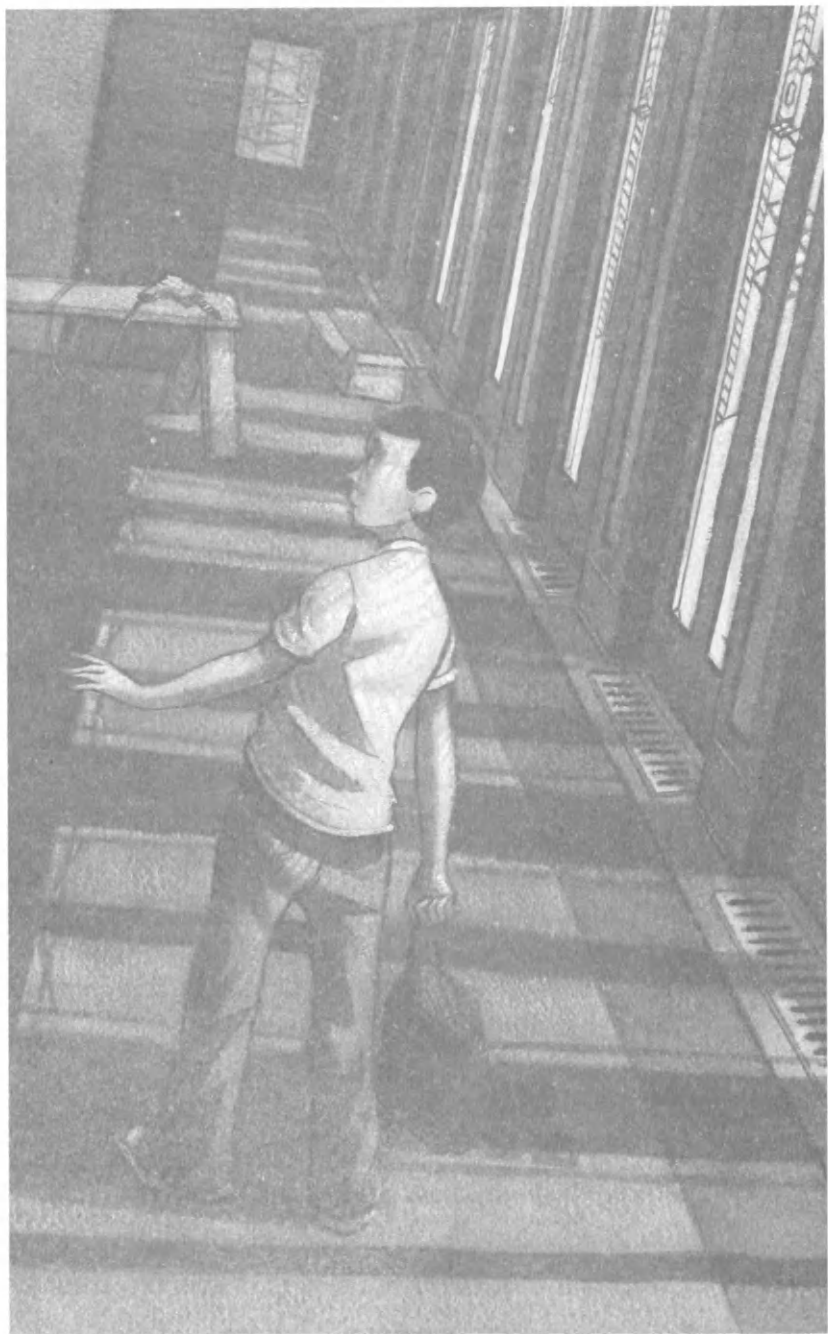
Unelte și capre de tăiat lemne zăceau ici și colo, iar în bucătăria de la primul etaj, aflată spre spatele casei, era o dezordine totală – cu pahare de plastic și resturi de mâncare peste tot. Privind afară, Tommy remarcă fereastra de la camera lui și i se păru că distinge profilul curbat al bolului lui Goldman.

– Bun, zise el.

– Ce? întrebă Calder.

– După gunoiul din jur, s-ar zice că aici se adună. Tommy scosese deja dispozitivul de supraveghere din rucsac.

Petra deschise ușa de sub chiuveta din bucătărie și auzi un zgomot brusc de zgârieturi pe lemn și un chițait puternic. Cei trei tresăriră, iar Petra se agăță de brațul care îi veni la

îndemână și care întâmplător era al lui Tommy. Fata își regăsi echilibrul și imediat îi dădu drumul.

Tommy întrebă:

– Ce-ați zice dacă l-aș pune pe unul dintre rafturile alea?

Se urcă pe o cutie de lapte, din carton. Băiatul așează cu grijă monitorul între un morman de farfurii de hârtie și o răzătoare de cașcaval murdară.

– Bine, acceptă Petra, îndepărtându-se de chiuvetă.

– Ești sigur că l-ai pornit? îl întrebă Calder.

– Da! răspunse Tommy, dând din cap fericit, apăsând pe un buton al receptorului pe care-l avea în mână și fixându-l apoi de curea.

Chiar în momentul acela auziră un sunet ca de step, rar și neregulat într-un colț îndepărtat al casei. Era mersul cuiva, dar care păsea ezitant. Unu, *doi*... Pașii se opriră, parcă persoana stătea s-asculte, apoi reîncepură. Trei, *patru*... Membrii grupului Wright 3 se uitară fix unul la altul cu priviri sălbătice, neîndrăznind parcă nici să mai respire. O fantomă? Toate poveștile pe care le știau despre case bântuite le răsăriră în minte și începură să li se perinde prin fața ochilor: pirați, hoți, ucigași, suflete rătăcite...

Câteva secunde de tăcere absolută păreau a fi ore. Chiar și clădirea în sine ziceai că-și ține respirația. *Cinci*... Pașii păreau să se audă de la etajul al doilea, adică la o distanță destul de mare pentru ca ei trei să poată scăpa.

– Să mergem! sâsâi Tommy și alergară cu toții din bucătărie în sufragerie în colțul unde se mânca și apoi spre fereastra descuiată de la partea ascuțită ca o provă a terasei.

Cam pe la jumătatea livingului grupul încremeni. Petra se opri forțat în Calder, care se înghesui în Tommy. Un bărbat în haine negre stătea pe terasă. Ridicase placa pe care Tommy trecuse rapid, cu pași ușori, și se uita la geamul de jos, cel pe care puștii îl lăsaseră descuiat.

Grupul Wright 3 era prins ca în capcană.

Capitolul 31: TREI PĂSĂRELE

*** Calder, Petra și Tommy se dădură un pas în spate, urmărindu-l pe bărbat cum întinde mâna spre cadrul ferestrei. Acesta se opri și lăsă scândura jos. În secunda dinainte ca el să deschidă fereastra, copiii își dădură seama cât de nebunesc și de periculos fusese ceea ce făcuseră. Nici unul dintre părinții lor nu știau unde sunt și nu lăsaseră nici un bilet.

Cei trei făcură stânga-împrejur și alergară înapoi de-a lungul sufrageriei spre ușa batantă dinspre bucătărie. În timp ce alergau, o lanternă se aprinse și se stinse de câteva ori pe spatele lor, jucându-se parcă, încercând să-i găsească.

– Rămânem împreună! îi îndemnă Calder. Trei contra unu!

Preț de câteva secunde nesfârșite traseră și smuciră de clanța de la ușa din spate, dar broasca nu ceda. Copiii se opriră și ciuliră urechile. Nu se auzea nici un zgomot dinspre living.

Probabil bărbatul știa că ușa din spate nu se deschide, dar unde era? Pe unde venea? Un hol lung lega bucătăria de spațiul de luat masa și de living. Copiii tocmai veniseră prin

cămară, care se deschidea în spate spre spațiul de luat masa, formând un cerc.

O scândură pocni tare dinspre spațiul de luat masa.

– Sus! șopti Tommy.

Instinctiv, cei trei făcură apoi ceva la care nu s-ar fi gândit în alte împrejurări – se apucară de mâini, formând un lanț uman.

Exact atunci ușa batantă de la cămară fu deschisă brusc și copiii se lansară, sfâșiind spațiul acela întunecat care până li se păruse așa de magic cu câteva minute în urmă.

În față se profilau două colțuri înspăimântătoare: unul lega coridorul spre bucătărie cu holul din spate; celălalt, holul cu scara spre etajul al doilea. Copiii făcură un ocol pe lângă amândouă fără să se întâlnească cu nimeni și urcară cu pași apăsați scările spre etajul al doilea. Nu mai era timp să se întrebe ce-or fi fost pașii aceia fantomatici pe care-i auziseră mai devreme – în urma lor se auzeau chiar acum niște pași greoi.

O voce groasă strigă:

– Sunt trei copii! Oprește-i!

În momentul când se avântară spre primul dormitor, un material greu îi acoperi și niște brațe puternice îi strânsură, lipindu-i de perete.

Calder dădea cu pumnii și cu picioarele în stânga și în dreapta, Tommy mușca, iar Petra țipa ca din gură de șarpe, în vreme ce pașii grei se auzeau duduind prin cameră.

– Vreți să vă răniți? Continuați așa, pe mine nu mă deranjează să rup vreo două, trei mâini, urlă o a doua voce.

Grupul Wright 3 se opri din zvărcolit. Acoperitoarea mirosea urât, și Calder simți că ceva îi irită nasul. Dintr-odată începu să strănute o dată și înc-o dată.

– Bleah! făcu Petra, ștergându-se pe obraz.

Prelata fu dată la o parte. Copiii văzură atunci doi bărbați cu măști negre de plasă trase peste față. Unul dintre ei avea niște ochelari cu ramă groasă peste mască.

– O *fată*?

– Așa se pare, zise Ochelari-Negri. Apoi îndreptând arătătorul spre Tommy: Parcă ți-am spus să nu te apropii de casă! Nu te-am speriat destul cu apartamentul prădat?

Petra reacționează prima.

– N-am vrut să facem nici un rău! Suntem doar niște copii și locuim în apropiere.

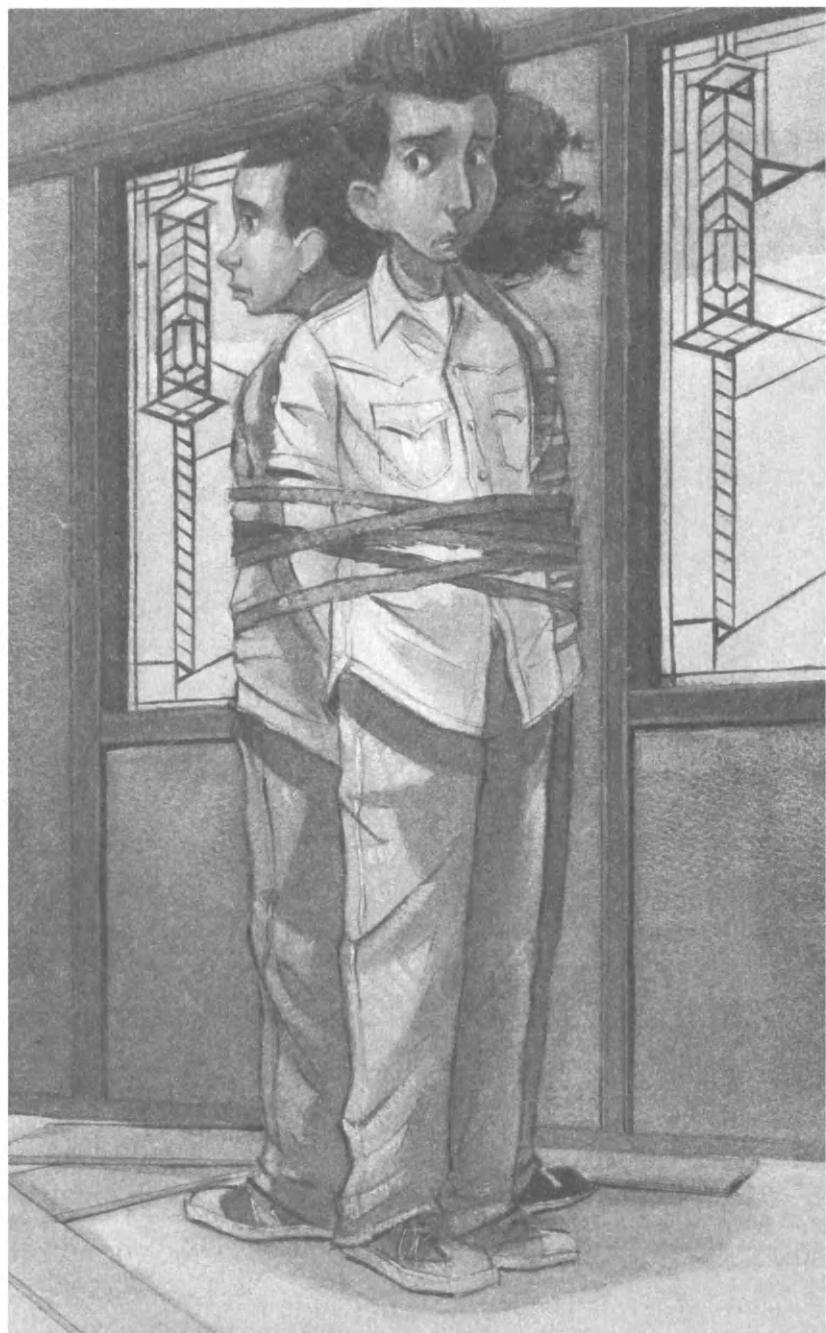
– Da, copii destul de băgăcioși ca să ne înfunde pe noi toți, răspunse Ochelari-Negri.

Spunând acestea, scoase un cuțit de la cureauă și tăie prelată în câteva fâșii lungi, cu care legă mâinile copiilor la spate, după care, împingându-i la mijloc, spate în spate încât să formeze un triunghi, trecu strâns o fâșie lungă de jur împrejurul celor trei, la nivelul taliei. Copiii se zvârcoleau neputincioși.

– Se pare că va trebui să ne grăbim cu planul, se adresă Ochelari-Negri celuilalt bărbat, care avea un cap lunguiet, cu o Față-Îngustă.

– Adică s-o incendiem în seara asta? întrebă Față-Îngustă.

– N-avem de ales! Sunt o mulțime de materiale inflamabile în garaj pe care le putem folosi. Nu putem lăsa păsărelele astea trei să umble prin preajmă.

– Am terminat patru ferestre la primul etaj, sunt gata! Tu câte ai „aranjat“ aici?

– Două în dormitorul mare și una din hol.

– Cu astea ne descurcăm s-ajungem în insule și să găsim și un traficant pentru jad.

Deci la el era peștele! Tommy îl înghionti pe Calder cu cotul, dar Ochelari-Negri văzu. Se aplecă până ajunse față în față cu Tommy, aproape să li se atingă nasurile. Tommy înlemni.

Bărbatul vorbea rar:

– Mulțumesc pentru pește, puștiule! Uneori câștigi, alteori mai și pierzi!

Când se întoarse cu spatele la ei, Petra încercă să-și rețină un suspin.

Bărbatul se răsti la ei:

– Și nu încerca faza cu plânsul, fetițo!

Un singur lucru ura Petra, acela de a fi criticată pentru că este fată. Simți cum o mică flacără de furie începe să se aprindă în ea.

Copiii tăcură, în vreme ce Ochelari-Negri se îndreptă spre scări. Față-Îngustă luă un ciocan de pe jos și după ce fornâi le zise:

– Fiți cuminți, copilași, și tăceți din gură!

Merse spre peretele celălalt al holului. De jos începu să se audă un bocănit și scârțâit de lemn, iar Tommy recunoscuse sunetele pe care le auzise slab cu o noapte în urmă.

„S-o incendiem!“ Cei trei copiii înțeleseseră că era vorba despre casă. „Nu putem lăsa păsărelele astea trei să umble

prin preajmă...” Oare chiar aveau de gând să dea foc Casei Robie cu ei trei legați înăuntru?

Dacă n-ar fi fost cu toții în seara aceea, poate că n-ar fi fost la fel de rezistenți, dar cum stăteau așa, toți trei, cu inimile bubuindu-le în piept și mințile în alertă, ajunseră la aceeași concluzie: N-o să se dea bătăuți!

Petrei îi veni o idee:

– Domnule? Putem să ne rugăm? îi strigă ea lui Față-Îngustă.

Se auzi un suspin exagerat, apoi bărbatul aprobă răstit:

– Cum vreți!

Petra începu un monoton rar:

– N-T-N-R-N-Y-N-L-E-L-S-L-C-L-A-L-P-L-E-L!¹

Fata articula fiecare literă din fiecare cuvânt, în speranța că dacă ar folosi doar un pentomino drept pâine în Codul Sandvici Wright, ar putea comunica cu glas tare.

Urmă o scurtă pauză, iar Față-Îngustă strigă:

– Hei! Asta nu-i engleză!

– E latino-română! Am învățat-o la școală. Se numește *Psalms pentru copiii răătăciți*! răspunse Petra tare, sperând că Față-Îngustă nu studiase latina și nu era est-european.

Tommy zise:

– I-R-I-O-I-O-I-F-I!²

Apoi Calder adăugă:

– N-A-N-S-N-K-N V-T-V-O-V-Z-P-Z-E-Z-E-Z!³

¹ Decodificarea în engl., *Try escape*, adică „Încerc să scăpăm“.

² Decodificare în engl., *Roof*, adică „(Pe) acoperiș“.

³ Decodificare în engl., *Ask to pee*, adică „Cere la toaletă“.

După ce înțelese ce-i spusese Calder, Petra tuși și-și dresе glasul.

– Domnule? Am nevoie să mă duc la toaletă! Rău tare!

– Dumnezeu! urlă omul, bătând cu călcâiul în pământ.
Normal că m-a lăsat cu voi, să vă suport hachițele!

Cei trei nu comentară, lucru înțelept. În momentul când bărbatul desfăcu legătura pe care o aveau în jurul taliilor, copiii adoptară o postură umilă. Petra chiar riscă să schițeze un zâmbet. Individul le dezlegă mâinile.

– Și pe-ale noastre? întrebă Calder. Numai cât lipsește ea?

– Dacă încercați ceva când vă eliberez mâinile, o să vă pară rău, le zise el băieților. Ați înțeles? Rămâneți cu fața la perete, cât se duce ea la baie!

Băieții încuviințară din cap, cu ochii în pământ.

– Să nu pui zăvorul la ușă! ordonă bărbatul când Petra intră în baie.

Nici n-apucă bine fata să se așeze cu zgomot pe capacul de la WC, având încă pantalonii pe ea, că din dormitor începură o foială generală și niște mârâieli sălbatice. Petra sări în sus și alergă înapoi în cameră. Față-Îngustă era aplecat în față, ținându-se de mijloc cu mâinile încrucișate. În vreme ce Tommy îi înfășura repede capul cu fâșii de prelată ca la o mumie, Calder stătea agățat de spinarea lui ca într-o îmbrățișare puternică, sărind și alunecând în stânga și în dreapta, întrucât Față-Îngustă încerca să-l arunce de pe el. Petra se grăbi să le vină în ajutor, prinzându-se de Calder ca să fie mai grei, iar Față-Îngustă se împletici și căzu în genunchi. Tommy făcu rapid un nod și sări într-o parte.

Calder îi dădu drumul bărbatului, iar Petra lui Calder. Băiatul alergă să deschidă una dintre ferestrele joase, moment în care Petra, pășind în spate, se dezechilibra și lovi peretele. Față-Îngustă se ridicase iarăși în picioare și trăgea de materialul care-i acoperea ochii și gura. Auzind zgomotul înfundat, bărbatul întinse bâjbâit o mână în direcția fetei, dar Tommy bătu din picior și Față-Îngustă se întoarse spre el.

Calder se strecură afară pe geam, întinse iarăși mâna înăuntru s-o prindă pe Petra și trase cât de tare putu. Fata zbură cu totul prin cadrul geamului, ateriză în genunchi, iar Tommy veni după ea. Copiii se ridicară în patru labe peste niște jardiniere metalice și căzură pe acoperișul de deasupra livingului.

Un țipăt sălbatic, furios se auzi din casă, iar Față-Îngustă își scoase trunchiul pe fereastră după ei, având acum masca neagră de plasă ridicată pe creștet ca o șosetă pe post de fes, îndoită într-o parte.

– Golanilor! strigă el înecându-se. Plozi ticăloși!

Ochelari-Negri, care fusese afară în garaj în timpul ambuscadei, îi auzi pe copii aterizând pe acoperiș. Alergă pe terasa din față și privi de jos în sus.

– Haideți, copii! spuse el aproape blând. Vă prind eu!

Calder, Petra și Tommy se grăbiră spre capătul marginii celei mai apropiate, dar tălpile le alunecau pe țiglele rotunde. Riscu să cadă dacă mai făceau vreun pas.

– Ajutor! scânci Petra.

– Ajutor! răsunară ca un ecou vocile lui Tommy și a lui Calder, dar nu era nimeni în stradă.

La numai câțiva pași distanță, Față-Îngustă se apropia de ei, venind ghemuit cu brațele întinse lateral. Transpirația îi lucea pe față și pe gât.

– V-am prins! mârâia el.

Cei trei stăteau strânși unul în altul într-o grămadă speriată. Pe obrajii Petrei curgeau lacrimi, iar dinții lui Calder clănțăneau necontrolat. Unul dintre genunchii lui Tommy tremura așa de violent, că se auzea cum se lovește sacadat și înfundat de țiglele tari.

Oare să se desprindă unul de altul? Oare ar supraviețui dacă ar cădea împinși de pe acoperiș? Cum de ajunseseră ei pe un acoperiș alunecos în toiul nopții, față în față cu un criminal furios?

Petra se gândi la familia ei și la faptul că nu va mai ajunge să-și vadă vreodată tipărite scrierile; Calder se gândi la părinți și la toate problemele pe care nu apucase încă să le rezolve; iar Tommy se gândi la mama lui și la Goldman.

Și atunci se întâmplă ceva tare ciudat. Fie Față-Îngustă se împiedică, de parcă ar fi nimerit într-un dâmb din acoperiș, fie acoperișul în sine se înălțase, într-o mică moviliță. Nici unul dintre cei trei nu era siguri ce anume văzuse.

Dintr-odată Față-Îngustă era în aer, cu gura deschisă și brațele îndoite ca niște aripi țepene. Ateriză pe acoperiș într-o parte și se rostogoli de câteva ori pe panta dinspre nord, agățându-se disperat de țigle. Sări peste jgheabul burlanului și dispăru în întuneric, lăsând în urmă ecoul teracotei sfărâmate, și ateriză pe aleea de ciment.

Se auzi un mormăit, apoi liniște.

– Ce dra...! exclamă Ochelari-Negri. Alergă cu pași apăsați să vadă ce se întâmplase și copiii auziră un scârțâit teribil și un zăngănit ca de metal care cade. Un nor de praf și ciment se ridica. Apoi iarăși tăcere.

Cu mișcări foarte încete, membrii grupului Wright 3 se desprinseră unul de altul. În primă fază, nu vorbi nimeni. Vrând să se asigure că sunt în siguranță și, bandiții nu-i mai urmăreau, se apropiară cu grijă de margine, aruncând priviri spre fereastra deschisă și spre corpul de casă întunecat din spatele lor. În cele din urmă îl zăriră pe Față-Îngustă întins la pământ pe alea din partea de nord. În apropiere, unul din picioarele lui Ochelari-Negri ieșeau de sub o movilă de ciment și cupru îndoit.

– Oh! inspiră Petra, pe jumătate râzând, pe jumătate plângând.

– Am scăpat! șopti Tommy.

– Suntem teferi, șuieră Calder cu răsuflarea tăiată.

– Ați văzut? întrebă Tommy cu voce tremurândă.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Petra și Calder în același timp.

Tommy trase de țițele din jurul lui, dar nici una nu se clinti. Încercă și Calder, dar tot nu se întâmplă nimic. Băiatul ridică lung din umeri, parcă fără să-i vină să creadă.

Cei trei tăceau, nesiguri de ceea ce tocmai se petrecuse, încă tremurând. Petra întinse mâna și începu să mângâie acoperișul cu blândețe.

– Mulțumesc, casă! șopti ea.

Apoi își pupă palma și o apăsă pe acoperiș.

O adiere ușoară de vânt suflă prin copaci și o dâră de lumină jucă deasupra ferestrelor de la etajul al doilea, oprindu-se asupra celei joase pe unde ieșiseră copiii. În timp ce se uitau la ea, fereastra se închise ușor, iar forma din mijloc cu aspect de bomboană învelită în celofan sclipi.

Capitolul 32: PIERDUT ȘI GĂSIT

*** Cei trei copiii fură salvați cu un camion de pompieri, iar părinții lor fură anunțați. Mama lui Tommy lua cina târziu cu niște prieteni în apropiere de campus, părinții lui Calder și ai Petrei erau la o petrecere la câteva străzi distanță. Acum se îndreptau cu toții spre locul incidentului. Năuci, cei din grupul Wright 3 stăteau așezați lângă zid, în dreptul trotuarului.

Tommy își acoperi ochii cu palmele.

– Ce este? se interesă Calder.

Tommy răspunse brusc.

– Trebuie să vă spun!

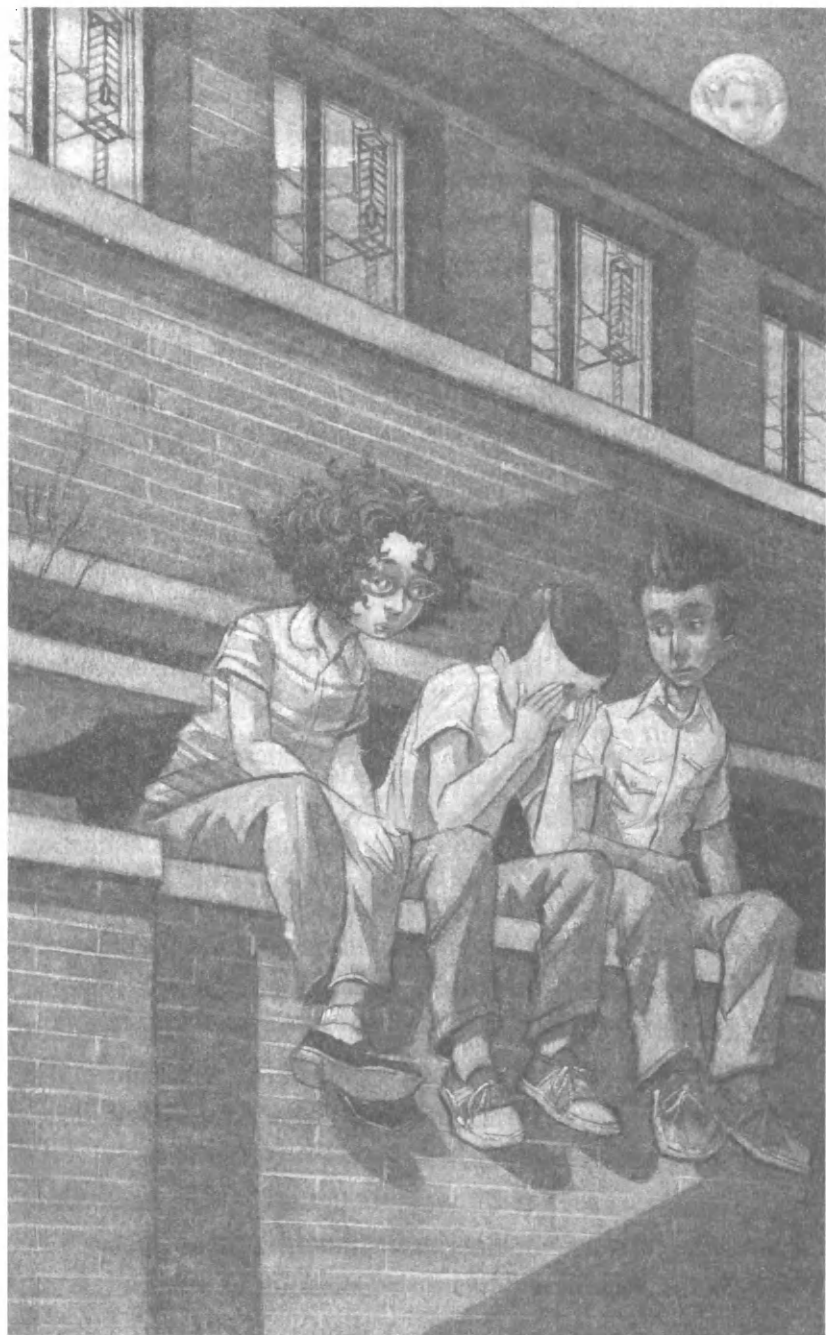
– Ce anume? întrebă iarăși Calder.

– *Aici* am găsit peștișorul! V-am mințit cu Grădina Japoneză. Nu știam ce să fac!

– Ne-ai mințit că ai spus o minciună? reformulă Petra, privindu-l pe Tommy ca și când era venit de pe altă planetă.

– De ce? interveni și Calder.

– Am crezut că așa trebuie să procedez, se apără Tommy. Dar acum peștișorul e la Ochelari-Negri. Se va afla totul și o să mă simt rău dacă lumea mă va considera un fel de erou.

Oricum, din moment ce am încălcat o proprietate particulară și l-am găsit aici, probabil aparține de fapt universității. Acum vor putea să-l vândă, exact cum ai zis tu. Dacă aș fi spus tuturor că l-am găsit în Grădina Japoneză, și apoi încercam să-l vindem pentru Casa Robie, ar fi putut ajunge în posesia celor de la Departamentul de Parcuri din Chicago și cine știe ce s-ar fi întâmplat, încheie Tommy, uitându-se la Petra și rozându-și o unghie.

Din fericire pentru el, Petra nu se înfurie.

– Te-ai gândit bine!

Tommy înălță din umeri.

– Cei care găsesc lucruri trebuie să gândească în felul ăsta, se opri el ca să-și dreagă glasul. Iar grupul Wright 3 înseamnă foarte mult pentru mine!

Petra întoarse capul într-o parte, spre el.

– Și pentru mine! zise fata.

Calder confirmă din cap. Nu credea c-o să-l audă vreodată pe Tommy exprimându-și sentimentele.

Cei trei tăcură o clipă.

– Peștișorul ăsta a fost pierdut și găsit de multe ori, murmură Petra. Mai întâi Wright l-a cumpărat, apoi l-a pierdut... apoi l-ai găsit tu și ți-a fost luat... a ajuns la Ochelari-Negri, care tocmai e pe cale să-l piardă... și va ajunge iar la Wright!

– Da, răspunse rar Tommy. Poate că uneori când pierzi ceva, capeți altceva! Numai că nu știi de al doilea lucru, decât după ce-l pierzi pe primul.

– Îmi place ideea asta! comentă Petra. De parcă pierderea e un câștig în sine. O să mă mai gândesc la treaba asta!

– Bineînțeles! zise Tommy, trăgând aer în piept.

*** Toți cei cinci părinți ai celor din grupul Wright 3 fură oripilați auzind ce puseseră la cale odraslele lor, și după îmbrățișările regăsirii în noaptea aceea urmară ore de morală și exclamații furioase. Dar adulții nu putură ține supărarea prea mult – la urma urmei, puștii salvaseră o casă importantă, care era totodată o mare operă de artă, ceva ce numai Frank Lloyd Wright mai reușise să facă înaintea lor.

Cei din grupul Wright 3 se înseninară când aflară că Ochelari-Negri și Față-Îngustă aveau să supraviețuiască în urma accidentărilor. De îndată ce-și reveniră destul cât să poată vorbi, fură arestați și din declarațiile lor se completează fragmentele întâmplării.

Bărbații erau frați. Infractori minori care lucraseră dintotdeauna în slujba cuiva și care aflaseră de Casa Robie de la un informator din New York. Neavând de lucru la vremea respectivă, s-au hotărât să se prezinte ca să fie angajați printre lucrători, sperând că vor reuși să sustragă din casă obiecte ascunzându-le în timpul serviciului – se gândiseră la lustre. Și-au falsificat două rânduri de acte și diplome și au fost angajați.

În prima lor zi de muncă, 1 iunie, au auzit povestea talismanului de jad de la Henry Dare. Tânărul era mândru că este stră-strănepotul zidarului care a construit casa împreună cu Wright. Încerca să se laude și abia aștepta să spună celorlalți secretul lui de familie. La urma urmei casa urma să fie dărmată, iar peștișorul era pierdut de mult.

Pe măsură ce echipajul lucra la planurile de secționare a casei, bandiții au aflat de la șeful de lucrări despre valoarea

imensă a ferestrelor și despre riscul de a se produce un scurt-circuit la instalația electrică a lui Wright. De fapt multe din casele proiectate de el au ars până în temelii din această cauză. Au fost avertizați să lucreze încet și cu grijă.

Și atunci o idee, o idee foarte lacomă, a început să prindă contur în capul fraților. Planul lor era ușor de pus în practică: să se strecoare înăuntru noaptea, să slăbească treptat balamalele de la câteva ferestre și să fugă cu prada în timp ce casa avea să fie mistuită de flăcări. Din cauza focului, nimeni nu va ști care ferestre au fost furate. În prezent Ochelari-Negri și Față-Îngustă lucrau pe cont propriu și plănuiau să obțină bani mulți din vânzarea ferestrelor Wright.

Nu luaseră în calcul prezența la locul „crimei“ a grupului Wright 3. Frații jurau că nu i-ar fi lăsat pe Tommy, Petra și Calder într-o casă arzând, dar puștii nu-i credeau pe cuvânt. „Nu putem lăsa păsărelele astea trei să umble prin preajmă...” erau cuvinte pe care nu le puteau uita.

În după-amiaza zilei de 3 iunie, ziua în care domnișoara Hussey a citit articolul în fața clasei și ziua în care Henry Dare a căzut de pe casă, Ochelari-Negri s-a întors în casă singur după plecarea echipei de muncitori, sub pretextul că și-a uitat ceasul înăuntru. Șeful de lucrări, care era deja în întârziere la o programare la dentist, l-a lăsat să intre în casă și l-a instruit ca la plecare să tragă bine după el ușa de la intrare ca s-o închidă. În realitate, Ochelari-Negri voia să intre în casă ca să deschidă o fereastră de la bucătărie pentru ca el și fratele lui să revină după lăsarea întunericului.

Uitându-se pe una dintre ferestrele de la parter, Ochelari-Negri a văzut un băiat traversând în fugă grădina prin partea

de sud. L-a văzut cum îngenunchează și sapă furios preț de câteva minute, apoi se ridică ținând în mână un mic obiect.

Băiatul era evident încântat și a alergat în blocul de alături. Martor la scenă, Ochelari-Negri rămăsese locului nedumerit, până când și-a amintit povestea zidarului despre talismanul pierdut al lui Wright.

*** Când a ieșit din spital pe 9 iunie, Henry Dare a văzut mitingul elevilor de clasa a șasea și a stat de vorbă cu domnișoara Hussey. Între timp, părăsise echipa de lucrători și voia să ajute la salvarea Casei Robie. Dar pe lângă asta,... ei bine, profesoara era foarte interesantă!

Când a invitat-o să iasă cu el în oraș, aceasta i-a propus să facă o vizită la Institutul de Artă. În momentul în care domnul Dare a văzut expoziția de artă asiatică, și-a amintit de povestea talismanului lui Frank Lloyd Wrigh, așa că s-a hotărât s-o ia pe domnișoara Hussey la o minivânătoare prin muzeu. Îi plăceau surprizele și era curios peste ce-ar putea da. Mai mult decât atât, voia s-o impresioneze.

*** În dimineața aceea, Ochelari-Negri l-a văzut pe Tommy ieșind din apartament. Deși nu putea ține non-stop blocul sub observație, știa că Tommy stătea deseori și se uita pe geam, iar în momentul acela sita din geamul băiatului era neumbrită de mai bine de o oră. Ochelari-Negri i-a cerut fratelui lui să-l acopere cât va lipsi, iar el s-a furișat în blocul lui Tommy, a ascultat la ușă și apoi a intrat în apartament.

Nu i-a luat mult să găsească peștișorul de jad. Când Ochelari-Negri l-a dus în cartierul chinezesc în seara aceea să întrebe cât valorează, a fost uimit de ce-a aflat. Frații ar fi trăit ca niște regi dacă găseau un colecționar dispus să-l cumpere.

În noaptea aceea, cei doi s-au întors la Casa Robie să-și continue „lucrările“ la ferestre. Față-Îngustă a dat de Tommy afară în răsaduri și l-a orbit cu blițul aparatului de fotografiat, pe care-l avea la el mereu pentru astfel de urgențe.

În noaptea următoare, Față-Îngustă îl aștepta pe fratele lui și adormise la etajul al doilea când grupul Wright 3 a pătruns în casă. A zis că dormea învelit cu o prelată când i-a auzit pe copii alergând în jos pe scări, deci pașii pe care Calder, Petra și Tommy îi auziseră câteva minute mai înainte nu erau ai lui.

Ochelari-Negri și Față-Îngustă au fost condamnați pentru tentativă de furt, atac și distrugere intenționată a unei proprietăți particulare și amândoi au ajuns la pușcărie.

*** Când John Stone, președintele Universității din Chicago, a auzit ce-a făcut grupul Wright 3 pentru a salva casa, a fost uimit și puternic impresionat.

Ochelari-Negri avea în buzunar peștișorul de jad când a fost scos de sub dărâmături în noaptea de 16 iunie. Tommy i-a explicat președintelui Stone că găsise peștișorul în grădina Casei Robie și că spera să fie vândut pentru obținerea fondurilor pentru renovare. Calder, Petra și Tommy au sugerat conducerii universității să-l ducă la Institutul de Artă pentru

o evaluare. Aceștia au procedat întocmai și li s-a spus că valorează o groază de bani.

Universitatea a înființat Fondul Wright și a început planurile pentru o renovare masivă. Când presa a auzit că imobilul fusese salvat de trei copii care nu numai că și-au riscat viața, dar au dat și peste o comoară pe care au donat-o pentru susținerea aceleiași cauze, banii au început să curgă. Casa a intrat în centrul atenției mai ceva ca atunci când fusese salvată de Wright ultima oară, cu aproape cincizeci de ani în urmă.

Președintele Stone a anunțat că accesul publicului larg va fi permis pe durata restaurării pentru a se strânge și mai multe fonduri și donații și că în zonă se va amenaja un mic magazin de suvenire și un apartament pentru persoana care va avea grijă de el. Magazinul va comercializa cărți și vederi despre Wright, iar cel care se va ocupa de el va primi un salariu mic, dar cu compensația de a locui în apartamentul respectiv.

Când Zelda Segovia a candidat pentru slujbă, președintele a fost foarte încântat să descopere că Tommy, mama lui și Goldman doreau să locuiască în acea casă. Le-a promis partea de nord-est de la primul etaj – o bucătărie enormă, livingul confortabil, două dormitoare mici și o intrare proprie. Și a mai declarat că după ce imobilul va fi restaurat, familia va putea să folosească și restul încăperilor în perioadele când va fi închisă publicului vizitator.

Zelda Segovia visase dintotdeauna să-și bea ceaiul dimineța pe o terasă, iar Tommy abia aștepta să fie primul

copil din 1926 încoace care avea să locuiască în imobil. Goldman urmărea atent desfășurarea lucrărilor de restaurare și aștepta răbdător să ajungă să aibă o panoramă de la o fereastră Wright.

Capitolul 33: BĂRBATUL DIN FEREASTRĂ

*** După ce vâlva din jurul recentului eveniment trecu, grupul Wright 3 hotărî că le rămăsese o treabă neterminată de rezolvat: nu descoperiseră încă partea pe care Wright o codificase în Casa Robie și care îl reprezenta.

Copiii îi explicară președintelui Stone ce voiau să facă și întrebară dacă le dădea voie să viziteze casa în timpul zilei. Voiau să-i invite și pe domnișoara Hussey, pe doamna Sharpe și pe domnul Dare. Președintele auzise povestea domnului Dare despre codul lui Wright și fu de acord. Toată lumea era curioasă.

*** În dimineața zilei de 21 iunie – în mod straniu, tocmai data la care ar fi trebuit să înceapă demolarea – președintele descuie ușa din față a Casei Robie și intrară cu toții. Domnul Dare le arătă celorlalți câteva detalii din lucrătura de la șeminee, care fuseseră făcute de stră-străbunicul lui, iar domnișoara Hussey se minună de poezia din ferestrele lui Wright. Președintele Stone clătină din cap afirmativ și

plescăi încântat, iar doamna Sharpe examinează totul cu multă atenție.

În lumina naturală, culorile din sticla de artă – crem, ambră, sepia – lăsau dăre delicate, cu forme ca de plante pe aleea de afară. Copiii înțelegeau abia acum planul ingenios al lui Wright pentru a asigura intimitatea casei: la interior culorile erau mate, dar la exterior sclipeau ca luciul de email, îngreunând privitul prin ele. Năvodul pe care li se păruse că-l văd la lumina lunii căpătase acum aspectul unei site dantelate.

Tommy se plimba în cerc peste tot, cu brațele înlănțuite de parcă se îmbrățișa singur, rânjea și nu mai putea de fericire.

Petra rămase în mijlocul livingului. Fata așteaptă până ce adulții trecură cu toții spre spațiul alăturat, de luat masa, și le spuse lui Calder și lui Tommy:

– Am la mine un exemplar din *Omul Invizibil*. Am să-i cer ajutorul ca să găsim codul!

Poate că în urmă cu câteva zile Tommy ar fi necăjit-o zicând ceva ironic, dar acum nu spuse decât:

– Super!

Fata scoase cartea din buzunarul de la spate al blugilor, închise ochii și răsfoi paginile, apoi la nimereală așeză arătătorul în mijlocul uneia, deschise ochii și citi:

– „Dacă un om ar fi făcut din sticlă, tot ar fi vizibil.“ Membrii grupului Wright 3 se uitară unul la altul, iar Petra zise: Sticlă este numai în geamuri!

Fața osoasă a doamnei Sharpe se ivi de după șemineu, cu ochii verzi sclipitori.

– Răspuns corect! Ți-amintești când ți-am spus că ai tot ce-ți trebuie?

– Da, răspunse rar Petra. Deci dacă un om ar fi din sticlă, n-ar putea fi Omul Invizibil. Dar ați spus *uneori vizibil, alteori nu...* hmmm!

Calder se încruntă.

– M-am gândit deja la ferestre. Am numărat formele geometrice și am încercat să le clasific într-un alfabet, dar nu mi-a ieșit. Nu e nimic în ele!

– Ce-ar fi să căutăm un contur uman într-una dintre ferestre? propuse Tommy.

Doamna Sharpe se așează pe bordura din jurul șemineului.

– Știți unde este codul? o întreabă Petra.

Bătrâna o privi visătoare și-și pipăi cocul.

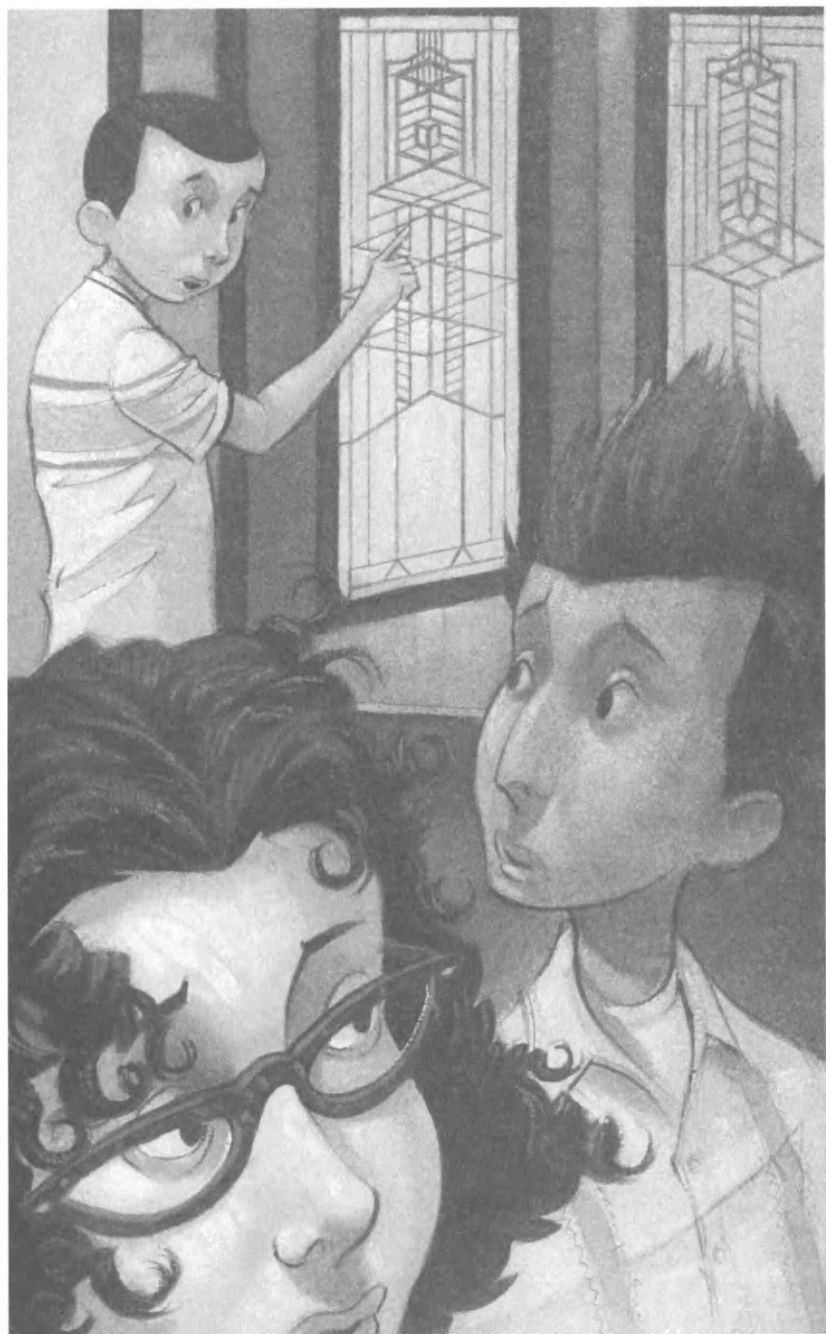
– Memoria îți mai joacă și feste, răspunse ea rar.

– Vreți să veniți cu noi sus? strigă domnișoara Hussey de la baza scării spre etajul al doilea.

– Mai căutăm încă aici! strigă la rândul ei Petra.

Copiii se împrăștiară și merseră cu pași mărunți de jur împrejurul livingului și al spațiului de luat masa. Doamna Sharpe rămase pe loc.

– Hei! exclamă Tommy, oprindu-se în fața unei ferestre înguste din partea ascuțită ca o provă a verandei, în partea de nord a livingului. Fereastra făcea parte dintr-o pereche, cele două tocuri fiind simetric incastrate în peretele cu formă ca de V într-un fel care le făcea aproape invizibile. Tommy repetă pe un ton mai vesel și mai nerăbdător:

– Priviți! Cred că este un om, o siluetă de om, așa cum ar desena-o un copil!

Calder și Petra se grăbiră să vină lângă el.

Tommy le arată.

– Vedeți? Un cap – cu doi ochi și un nas!

– Iar brațele cu coatele îndoite, adăugă Petra. *Trei* rânduri de brațe, ca femeia-Buddha de la muzeu!

– Și picioare lungi și niște triunghiuri mici pe post de tălpi! exclamă Calder. Îl lovi în glumă pe spate pe vechiul lui prieten, iar Petra bătu cu el palma în aer.

Doamna Sharpe se ridică în picioare.

– Bravo! îi felicită ea.

Grupul Wright 3 radia de fericire.

– L-am găsit! țipă Tommy. Veniți să vedeți! E codul lui Frank Lloyd Wright!

În vreme ce domnul Stone, domnișoara Hussey și domnul Dare coborau scările în grabă, Calder rămase în fața siluetei de om din geam și amestecă pentominourile. Scoase I-ul din buzunar și îl ținu în dreptul sticlei de parcă ar fi fost o riglă micuță. Mișcându-l înainte și înapoi de-a lungul ferestrei, băiatul își ținu respirația.

Se învârti în loc și chiui.

– Este un om Fibonacci! urlă Calder.

Sub privirile tuturor celor prezenți, Calder măsură lățimea pălăriei de pe capul bărbatului și explică: Asta-i prima unitate! Apoi măsură lățimea feței: A doua! Apoi măsură gulerul: A treia! După care lățimea rândului celui mai mare de brațe: A patra!

Numără treisprezece paralelograme legate care se înșirau de-a lungul ambelor laturi ale corpului și se miră cu glas tare:

– Wright s-a codificat pe sine în numere Fibonacci. Poate că asta este partea invizibilă!

– Și ne-au trebuit treisprezece zile ca să salvăm casa, zise Petra. Și anul ăsta împlinim treisprezece ani!

– Și suntem grupul Wright 3! adăugă Tommy.

– Și astăzi este 21 iunie! Pun pariu că dăm peste o mulțime de alte numere Fibonacci dacă revenim și ne uităm și în alte părți, spuse Calder. Ciudat – parcă ăsta ar fi un fragment dintr-un desen mai mare!

Grupul tăcu pe moment, în mințile fiecăruia formându-se tot felul de idei noi.

– Am aflat cu mulți ani în urmă de bărbatul din sticlă și cumva nu m-a surprins niciodată, interveni doamna Sharpe. Doar asta a fost o casă făcută pentru copii. Dar numerele Fibonacci... ei, asta-i foarte interesant, trebuie să recunosc!

Calder se scărpină vesel în cap cu I-ul.

Celularul președintelui începu să sune ca o alarmă în casa goală.

– Mă scuzați, murmură acesta, îndepărtându-se puțin ca să poată răspunde.

Președintele își notă câteva cuvinte într-o agendă micuță pe care o scoase din buzunar și încheie convorbirea:

– Da, absolut, ce interesant! O să le transmit!

Băgă telefonul în buzunar și zâmbi grupului:

– Ce sincronizare! M-a sunat un arhivar care s-a uitat prin hârtiile lui Wright din anul 1905 pentru a găsi o referire la

peștele de jad. Vrem să-i verificăm autenticitatea înainte de a-l vinde, deoarece aceasta ar face-o mult mai valoroasă. Mi-a spus că a găsit o notă, scrisă în creion, ca o ciornă, pe o hârtie de hotel japonez:

Am cumpărat un peștișor de jad azi. Îl păstrez!

*** Câteva minute după aceea, ieșind din Casa Robie, președintele le spuse la revedere și se grăbi să se întoarcă la biroul său din campus. Ceilalți rămaseră afară, mijind ochii în lumina puternică a dimineții. O vrabie țopăi de-a lungul zidului de la terasă, soarele sclipi prin ferestrele Wright, frunzele ca evantaiul ale unui copac de ginkgo biloba se rotiră mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă în adierea ușoară de iunie.

– E o veste grozavă găsirea acelei însemnări din 1905, spuse domnișoara Hussey. Ce coincidență că a venit tocmai când am descoperit codul lui Wright!

– Mă întreb ce o fi cu noi și aceste coincidențe, vorbi Petra. Se mai întâmplă și altora?

– Nu cred că este ceva neobișnuit, îi răspunse doamna Sharpe. Cred că majoritatea nu știu ce să facă cu ele, așa că nu le dau atenție. Coincidența mă duce cu gândul la repetările tiparului geometric din Casa Robie. Cu cât te uiți mai mult, cu atât observi mai multe!

Domnișoara Hussey aprobă din cap.

– Poate că o coincidență este doar un ecou amăgitor în structura vieților oamenilor, asemenea ecourilor înșelătoare în formă și scară pe care Wright le-a realizat.

– Îmi place ideea asta, fu de acord Calder.

– Ecouri care îți comunica ceva, adăugă Petra.

Tommy rânji și scoase din buzunar o pungă uzată, de sandvici.

– Cine vrea un hering roșu?

Capitolul 34: VARA ÎN HYDE PARK

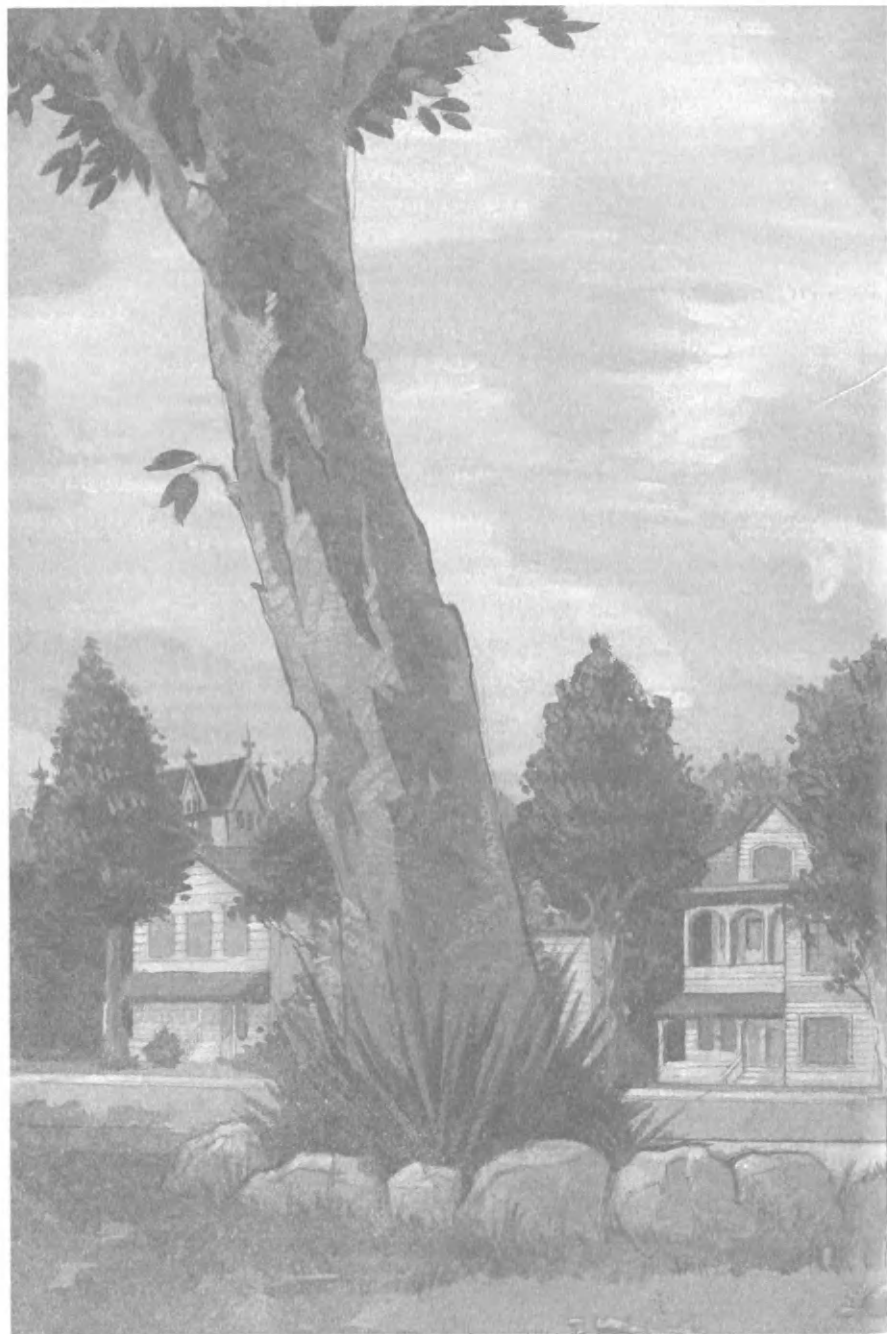
*** Spre sfârșitul verii, peștișorul de jad al lui Wright fu achiziționat de Institutul de Artă, care cumpără totodată și nota scrisă pe bilețelul de la hotel. Peștele și biletul primiră o vitrină a lor în pavilionul de artă asiatică.

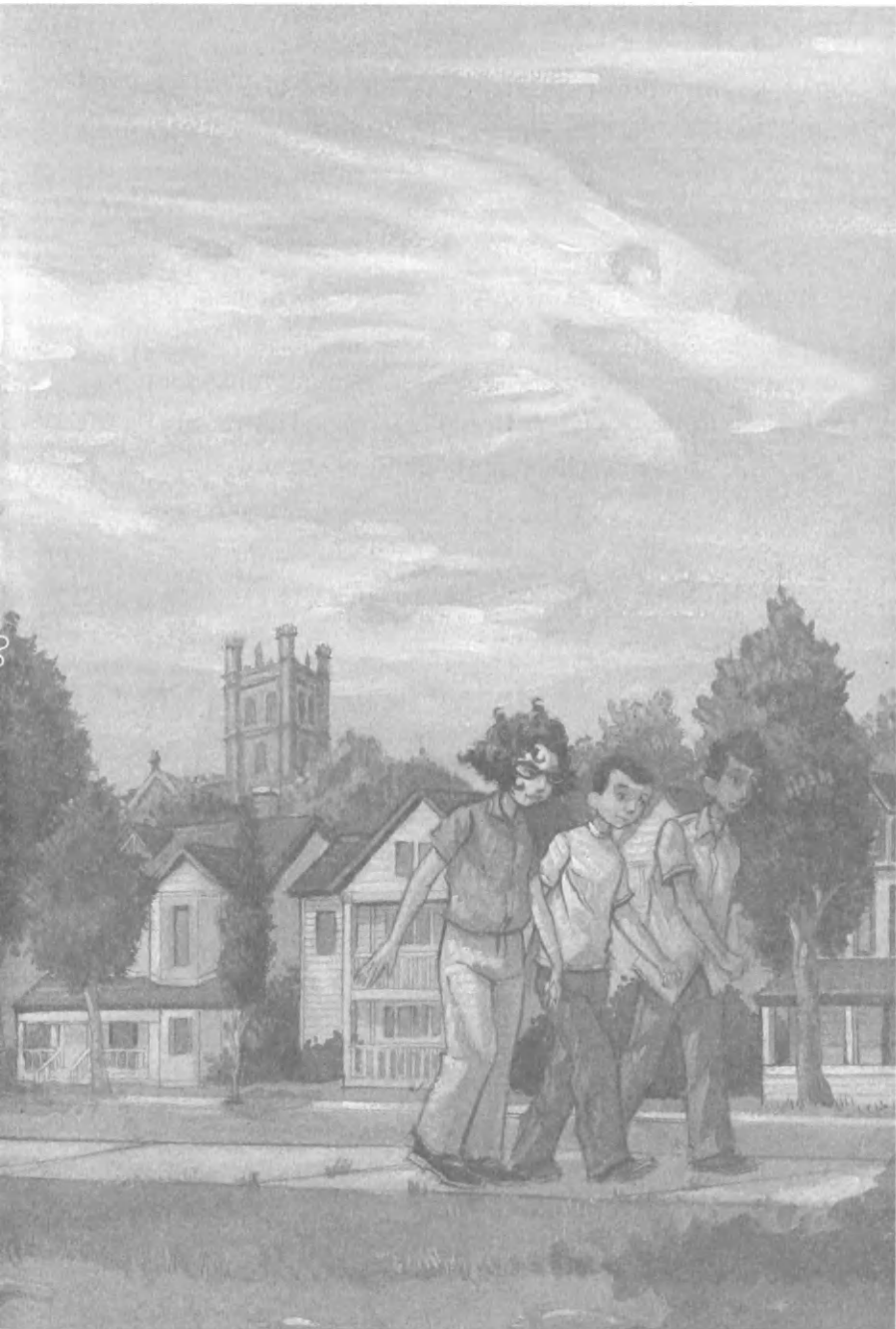
Interessant e faptul că nu s-au mai înregistrat alte neplăceri inexplicabile în Casa Robie pe parcursul lunilor de renovare – ușile nu s-au mai trântit singure, nu s-au mai auzit voci ca de argint, nici ferestrele nu s-au mai blocat. Nici un lucrător n-a fost rănit.

Calder, Petra și Tommy au continuat să se întâlnească în mod regulat în căsuța din copac a familiei Castiglione. Calder și-a petrecut mare parte din vară tăind foarte bucuros niște bucăți lungi de lemn în cuburi perfecte și făcând câteva seturi de pentominouri tridimensionale. Când completă treisprezece seturi, își construie propria versiune a Casei Robie.

Petra se apucă să scrie prima ei carte. Personajul principal era o fată, una care era uneori vizibilă, alteori nu și care avea doi prieteni apropiați, băieți.

Calder și Petra îl însoțeau deseori pe Tommy în diverse „expediții”; erau multe locuri în care se putea săpa în Hyde

Park. Tommy primi de la mama lui un pește frumos din piatră, unul vechi din America de Sud, și băiatul începu să strângă din nou, pentru colecție. Mai primi de asemenea un compas și o agendă pentru a desena harta fiecărei descoperiri.

În vara aceea, după fiecare ploaie, urme de tălpi ale unui bărbat fură zărite ici și colo în noroiul care se aduna de-a lungul marginilor grădinii și trotuarelor. Nimeni nu le dădu prea multă importanță. Dar dacă stăm să ne gândim, era Hyde Park, străzile erau goale și aproape totul era posibil aici.

Nota autorului POVESTEA LUI WRIGHT

xxx Am citit multe cărți despre viața și opera lui Frank Lloyd Wright înainte să încep să scriu și am încercat să respect cât mai fidel datele reale. Totuși, am adăugat sau schimbat câteva lucruri. Acestea sunt:

1. Deși istoria Casei Robie este exactă, incluzând cele două momente când a fost în pragul demolării în 1941 și 1957, în prezent clădirea nu este în pericol de a fi dărâmată. Acum este considerată Monument Istoric Național și se află în grija Trustului de Conservare Frank Lloyd Wright, a Universității din Chicago și a Trustului Național pentru Conservare Istorică. Pentru renovarea exteriorului clădirii s-au cheltuit câteva milioane de dolari, iar la renovarea interiorului încă se lucrează. Este deschisă publicului.

Destinul planificat al Casei Robie din această carte este apropiat de ce s-a întâmplat cu câteva clădiri frumoase și celebre. Sute de ferestre Wright și câteva încăperi se află în prezent expuse în muzee. E trist, dar adevărat, există opere de artă care, fiind mari și fragile, sunt dificil de salvat într-o singură bucată.

2. Povestea peștișorului mi-a venit în minte pe măsură ce am început să aflu mai multe despre domnul Wright și, astfel cunoscându-l, mi s-a părut posibil să se fi întâmplat. Poate chiar s-a întâmplat... De-a lungul vieții s-a întors din Japonia cu multe comori și era un visător și totodată un om foarte ambițios. Legende asiaticе din poveste sunt adevărate, iar peștișorul în sine chiar există. L-am „împrumutat“ pentru cartea **CODUL WRIGHT** din colecția Galeriei Arthur M. Sackler a Institutului Smithsonian din Washington, D.C.

3. Bărbatul din fereastră este în același loc din 1910, și poate fi văzut oricând în timpul zilei, indiferent de anotimp. Apare în multe fotografii și reproduceri ale Casei Robie. (E posibil chiar să fie și pe coperta de pe spatele acestei cărți.)

Domnul Wright a scris foarte puțin despre sensul deseneleor din ferestrele sale cu vitralii și nimic despre existența bărbatului. Poate că n-ar trebui să ne surprindă acest aspect – Wright știa ce înseamnă magia descoperirii și nu și-a dezvăluit niciodată cele mai bune secrete.

BLUE BALLIETT a crescut în New York. Încă din copilărie a îndrăgit muzeele și operele de artă, a fost pasionată de poveștile misterioase și a căutat cu aviditate lucruri ce nu pot fi explicate în mod firesc.

A studiat Istoria artei la Brown University. În prezent, ea și familia ei locuiesc în Chicago, unde, înainte de a-și dedica tot timpul scrisului, a fost profesoară la University of Chicago Laboratory Schools.

Petra și Calder se înțeleg foarte bine în ultimul timp, dar, când Tommy, cel mai bun prieten al lui Calder, se întoarce în oraș, între cei trei se iscă tot felul de conflicte. Asta nu le ușurează deloc viața, și cu atât mai puțin sarcina pe care și-au luat-o, de a împiedica distrugerea Casei Robie, construită de celebrul arhitect Frank Lloyd Wright.

Din păcate, nu numai clădirea este în pericol, ci și viețile lor... Oameni invizibili îi pândesc din ungherele casei... Să fie doar imaginația, care le joacă feste?

Odată intrați în joc, nu mai pot ieși. Iar miza este uriașă!

CODUL WRIGHT

„Cel mai bun roman pentru copii“ în 2006

Child Magazine

PE URMELE LUI VERMEER

Premiul Edgar Alan Poe pentru literatură *mystery* în 2005

rao
international
publishing
company

ISBN 978-973-103-406-5

9 789731 034065

www.rao.ro
www.raobooks.com